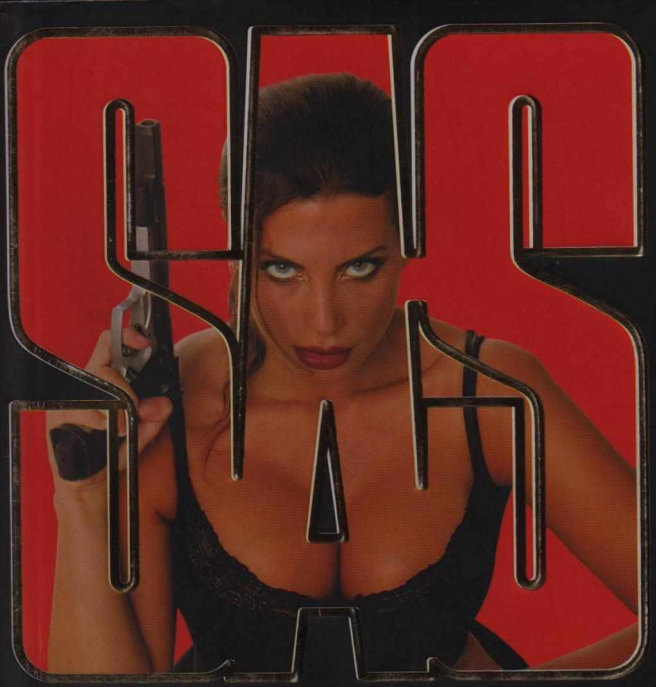

DOSARUL K

În urmărirea lui Radovan Karadžić

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

Gérard de Villiers

DOSARUL K

Redactor: *Rodica Chiriacescu*
Tehnoredactor: *Mariana Radu*
Corector: *Cătălina Simion*
Foto coperta I: *Thierry Vasseur*
Prelucrare copertă: arh. *Daniel Munteanu*

Titlul original:
Copyright © Éditions Gérard de Villiers, Paris

© 2008 Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate editurii METEOR PRESS

Str. Bahluiului nr. 1, 011281, sector 1, Bucureşti, C.P. 41-128
Tel.: 021.222.33.12; Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuţie la:
Tel./Fax: 021.222.33.12; 021.222.83.80
E-mail: comenzi@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
VILLIERS, GÉRARD de
Dosarul K / Gerard de Villiers ; trad.: Marian Tiu ;
red.: Rodica Chiriacescu. - Bucureşti : Meteor Press, 2008
ISBN 978-973-728-319-1

I. Tiu, Marian (trad.)
II. Chiriacescu, Rodica (red.)

821.133.1-312.4=135.1

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31,
sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA

fedprint
tipografie
Tel.: 411.88.55; 411.47.76 fed@promo.ro

Gérard de Villiers

DOSARUL K

Traducere: Marian Tiu

METEOR PRESS

CAPITOLUL I

Maşina Audi A8 apăru cu viteză de pe strada îngustă care venea şerpuind de la Valjevo şi se opri brusc chiar înainte de locul unde o stradă şi mai îngustă dădea în şoseaua principală, indicată de un panou din lemn cu inscripţia *Priština*. Sulejman Brancslibovicaevo nu avu decât câteva secunde la dispoziţie pentru a o urmări cu privirea, înainte ca aceasta să dispară după panta abruptă care ducea la mănăstirea ortodoxă din *Priština*, ascunsă în mijlocul pădurii, aproape în fundul văii.

A fost de ajuns să observe profilul bărbatului de la volan, cu trăsături aspre sub un craniu ras, şi să vadă pentru scurt timp pasagerul, singur pe banchetă.

Sulejman Brancevo, instalat pe terasa de la *Kod Vuka*[1], o cafenea cu pereţi roz şi acoperiş din ţiglă maro, situat chiar în faţa intersecţiei celor două drumuri, simţi cum pulsul i se intensifică. Cel care conducea se numea Dragoljub Matić şi era un sârb bosniac, membru al grupării clandestine „Preventiva" însărcinată să îl apere pe Radovan Karadžić, fostul preşedinte al efemerei Republici Srpska, entitate ce regrupa sârbii din Bosnia-Herţegovina.

Şi era aproape sigur că bărbatul instalat pe bancheta maşinii Audi A8 era Radovan Karadžić.

---

[1] Bârlogul Lupului. (n.aut.)

Criminalul de război pe care îl urmărea de 8 luni, din ordinele şefului său, Munir Konjic, şeful serviciilor de informaţii ale musulmanilor din Bosnia.

De altfel, un alt indiciu îi întărea această convingere. În urmă cu câteva minute, un Audi negru, exact ca acela care tocmai intrase pe drumul spre mănăstirea *Priština*, trecuse încet prin faţa terasei de la *Kod Vuka*, continuând apoi pe drumul principal. Cu siguranţă un vehicul „avangardă" al protecţiei.

Brusc, scaunul din plastic verde al bistroului i se păru mai confortabil decât un fotoliu de club. Aştepta această clipă de atâta vreme! Exact din 13 iulie 1995, când soldaţii sârbo-bosniaci din corpul de armată de la Drina îl dăduseră jos dintr-o camionetă care venea de la Srebrenica, împreună cu alţi prizonieri musulmani.

Pentru el, acel moment se petrecuse foarte repede. Ca într-un coşmar, îi văzuse pe cei cinci soldaţi începând să tragă în prizonieri ca la un stand de tir. Asurzit de bubuituri, avusese prezenţa de spirit să se culce la pământ, înainte de a fi atins. Unul din tovarăşii săi de suferinţă, atins de mai multe gloanţe, se prăbuşise peste el, protejându-l cu cadavrul său.

Aceasta se petrecea în faţa şcolii din satul Garbavci, la vreo 10 kilometri de enclava musulmană din Srebenica, cucerită în urmă cu 2 zile, pe 11 iulie 1995, de trupele bosniaco-sârbe, după ce batalionul olandez al ONU, însărcinat cu apărarea lui, predase oraşul fără luptă.

Sulejman Brancevo avusese mult noroc: în acel sector domnea o dezordine totală. Soldaţii bosniaco-sârbi ai generalului Mladić, care tocmai executaseră

prizonierii, plecaseră imediat în căutarea altor musulmani pe care să-i omoare. Sulejman Brancevo profitase de aceasta ca să dea la o parte cadavrul celui care îi salvase viaţa şi să fugă pentru a se ascunde într-o şcoală abandonată din apropiere.

La căderea serii, reuşise să ajungă în pădure şi merse aproape 24 de ore până să ajungă la liniile bosniace musulmane. Atunci a putut în cele din urmă să povestească despre cele văzute. Nimeni, la început, nu l-a crezut. După ce cuceriseră enclava musulmană din Srebenica, situată chiar în inima zonei de populaţie sârbă, soldaţii generalului Mladić lăsaseră femeile şi copiii să plece prin pădure, înspre Gorazde, controlat de trupele britanice, în timp ce îi strângeau pe toţi bărbaţii din Srebenica sub pretextul că îi transferă în tabere, pentru a-i schimba cu prizonieri bosniaco-sârbi.

Generalul Ratko Mladić, care condusese lupta pentru cucerirea Srebenicei, se filmase, zâmbind, în timp ce împărţea bomboane copiilor care urcau în vechile autobuze ale FORPRONU[2], sub privirile înduioşate ale soldaţilor olandezi.

Dar, cei 8 000 de prizonieri musulmani din Srebenica, cu vârste cuprinse între 16 şi 60 de ani, n-au fost niciodată daţi la schimb; pe măsură ce ajungeau în punctele de adunare, erau împuşcaţi cu arme automate. Corpurile lor erau apoi aşezate în gropi comune având formatul reglementar: 10 metri pe 5, cu adâncime de 2,5 metri. Gropi destinate să încapă tancurile

[2] „Căştile albastre". (n.trad.)

T72 ale armatei sârbe. Masacrele fuseseră reluate aproape peste tot în zona corpului de armată de la Drina.

Chiar şi acum, după 11 ani, nu se ştia câţi musulmani bosniaci fuseseră executaţi cu sânge rece în timpul celui mai mare masacru survenit după al Doilea Război Mondial.

Generalul Ratko Mladić fusese cel care dusese la bun sfârşit crima de război, dar ordinele veneau mai de sus, de la Radovan Karadžić, fost psihiatru, devenit preşedintele efemerei Republici Srpska. În urmă cu 4 luni, în martie 1995, „directiva nr. 7" fusese foarte explicită: „Sârbii trebuie să împingă războiul la paroxism pentru a obţine o reglementare politică favorabilă."

Acest paroxism se soldase cu masacrul de la Srebrenica. Cel mai mare după cel făcut de nazişti.

La Srebrenica, se adăugaseră alte crime de război: şi, după 11 ani, se numărau douăzeci de mii de bosniaci musulmani „dispăruţi". Era mult pentru un război civil început în iunie 1991 la Vukovar.

Un mandat internaţional de arestare fusese emis pe 11 iulie 1996 – la exact 1 an după Srebrenica – pe numele lui Radovan Karadžić. Preşedintele decăzut al Republicii Srpska era, de la această dată, căutat oficial ca un criminal de război. De aproape 11 ani, scăpase de orice căutare. Simplul fapt de a fi aproape sigur că l-a localizat era deja un miracol în ochii lui Sulejman Brancevo. Rezultatul anilor de aşteptare, tenacitate, prudenţă şi riscuri. Cei care îl apărau pe Radovan Karadžić, iluminaţi, politicieni bosniaci, mafioţi sau popi ortodocşi, nu ezitaseră să folosească violenţa pentru a descuraja căutările. În aşa măsură

încât în două rânduri, trupele SFOR[3] renunţaseră să îl captureze, temându-se de pierderile prea grele în rândurile lor.

Din fericire, odată cu trecerea timpului, „Preventiva", garda apropiată a lui Radovan Karadžić, se redusese, ajungând de la cinci sute de oameni la vreo douăzeci de fideli care se strânseseră în jurul lui. Gata să omoare pentru a-şi proteja conducătorul mult iubit.

Stăpânindu-şi starea de excitare, Sulejman Brancevo îşi aprinse o ţigară pentru a-şi calma nervozitatea.

Nu erau decât două persoane pe terasa însorită de la *Kod Vuka*. Şoseaua sinuoasă care ducea de la Valjevo la Rogacica era puţin circulată, deservind doar câteva cătune pierdute printre dealurile acoperite cu păduri dese.

Al doilea client, un bărbat nebărbierit cu alură de ţăran, părea să se plictisească în faţa unei beri goale. Era deja acolo când Sulejman Brancevo sosise şi acesta din urmă îşi zicea că nu era doar o întâmplare... Pentru a scăpa de cei care îl urmăreau, Radovan Karadžić pusese la punct un sistem de protecţie foarte sofisticat. Imediat ce ajungea undeva, un cerc strâns îl apăra faţă de orice eveniment neplăcut.

Bineînţeles, în acest colţ pierdut al Serbiei, străinii erau remarcaţi ca o muscă într-un pahar cu lapte...

Din fericire, Sulejman Brancevo, deşi era musulman, putea trece drept un sârb.

O tânără apăru din cafenea, privi în jur şi îi zâmbi lui Sulejman Brancevo.

---

[3] Detaşament al NATO în Bosnia. (n.aut.)

Fără umbra de mustaţă neagră care îi împodobea buza superioară, Vesna Dušković ar fi fost cu adevărat apetisantă... O ţărancă subţirică cu un fund bombat şi trăsături regulate. Ospătăriţă la *Kod Vuka,* ea era alibiul lui Sulejman Brancevo. Când părăsise Sarajevo în urmă cu 2 luni, pentru a regăsi urma lui Radovan Karadžić, nu avea decât o informaţie vagă, obţinută după luni de anchetă în Bosnia sârbească.

Ex-preşedintele Republicii Srpska, între două sejururi la Belgrad, trecea frecvent pe la mănăstirea izolată din *Priština* pentru a se întâlni cu prietenii. Situată undeva, pe nicăieri, la sud de Valjevo, între două sate în care toată lumea se cunoştea, era ascunzătoarea ideală.

Acolo, Radovan Karadžić primea anumiţi mesageri care îl ţineau în legătură cu viaţa „exterioară". Supraveghea evoluţia a două societăţi pe care le controla împreună cu fratele său Luka: Komutko, care distribuia benzină şi Zradno, sucuri de fructe. El continua să exercite o influenţă subterană asupra Republicii Srpska. Desigur, cea care îi succedase la preşedinţie fusese arestată şi transferată la Haga – Sediul TPIY[4], dar ideile care animaseră acest război de eliberare etnică erau în continuare vii. Calmul aparent care domnea în Bosnia-Herţegovina „unificată", regrupând croaţi, catolici, musulmani şi sârbi ortodocşi, era înşelător. Cele trei comunităţi continuau să se urască. De altfel, zonele etnice erau de acum bine delimitate, toate satele „mixte" fiind epurate.

[4] Tribunalul Penal Internaţional pentru fosta Iugoslavie. (n.aut.)

Fără militarii din SFOR, apoi EUFOR din 2005, războiul civil s-ar fi reluat oricând.

Sulejman Brancevo făcu un semn discret ospătăriţei care se apropie, cu tava în mână.

– La ce oră termini?

– Pe la şapte. Vrei să mă aştepţi?

– *Da*.

Schimbară o privire complice. Sulejman Brancevo se străduise 3 săptămâni să o seducă pe Vesna Dušković. Când se oprise prima dată la *Kod Vuka*, intrase în vorbă cu ea, prezentându-se drept reprezentant al unei firme de material agricol.

Oprirea lui aici nu era întâmplătoare: *Kod Vuka* era „observatorul" cel mai apropiat de mănăstirea *Priština*. Se întorsese periodic, făcându-i curte asiduu.

Până într-o zi când, după serviciu, o dusese în pădure pentru o „plimbare". Pe o potecă, la câţiva paşi de mănăstire, o rezemase de un copac, îi ridicase fusta din satin negru, îi dăduse la o parte chilotul aproape alb şi o posedase într-o cavalcadă rapidă. Acest procedeu cavaleresc nu îi displăcuse tinerei ospătăriţe. În acele locuri, cuceritorii erau rari...

Aceasta îi oferise lui Sulejman Brancevo un pretext ideal pentru a reveni periodic, cu ocazia „turneelor" sale...

Încântată şi la început convinsă că nu îl va mai revedea, Vesna Dušković se angajase apoi într-o relaţie regulată. De atunci, mergeau prin micile hoteluri din Valjevo, fiindcă ea locuia cu tatăl ei, proprietar la *Kod Vuka*. Până la urmă, nu era un alibi dezagreabil. În afară de urma ei de mustaţă şi un miros *sui generis*, Vesna avea un corp ferm, cu fese rotunde şi bine cambrate. Şi, în plus, adora să facă dragoste.

Uneori, pentru a-i menţine pasiunea, Sulejman îi aducea câteva „zdrenţe", cum zicea el: haine cumpărate de la târg, din Valjevo.

Pe cheltuiala Serviciilor bosniace...

Căci, Sulejman Brancevo era în misiune. O misiune total secretă. Serviciile noii Republici Bosnia-Herţegovina erau împărţite în trei secţiuni independente unele faţă de celelalte, croată, musulmană şi sârbă, fiecare având autonomie totală.

Nimeni, absolut nimeni, nu ştia că Sulejman Brancevo era pe urmele lui Radovan Karadžić. Secţiunea sârbă a Serviciilor bosniace l-ar fi prevenit imediat pe criminalul de război. De altfel, SFOR şi diferitele entităţi însărcinate să-l urmărească, erau singurele care voiau cu adevărat să-l aresteze şi să-l transfere la Haga, însă acum erau descurajate.

Francezii şi britanicii renunţaseră practic, din diferite motive: era nevoie de prea mult timp şi mijloace. Fără a mai vorbi de riscurile fizice la care se expuneau urmăritorii. Oamenii care îl apărau pe Radovan Karadžić erau asasini care făcuseră dovada acestui lucru în timpul epurărilor etnice din Bosnia. Unii, fanatici, care continuau să-i denumească „turci" pe bosniacii musulmani, îl considerau pe Karadžić drept Dumnezeu şi uciseseră deja pentru a-l apăra.

Alţii, mafioţi, se foloseau de „iubirea" lor faţă de Karadžić pentru a-şi acoperi traficurile, cedând o mică parte pentru cheltuielile necesare evadării criminalului de război. Profitând de indulgenţa autorităţilor bosniace sau sârbe, admiratoare ale lui Karadžić.

În fine, mai era biserica ortodoxă care nu refuzase să acorde sprijin fugarului: toate mănăstirile

din regiune îi erau deschise şi numai Dumnezeu ştie câte erau la număr...

Chiar şi faimoasa mănăstire Ostrog, din Muntenegru, între Podgorica şi Nistic, oraş unde locuia încă familia Karadžić, invadată în toate anotimpurile de turişti, îl primise de câteva ori. De altfel iguman[5], un popă tânăr blond şi bărbos, nici nu se ascundea...

Cu atât mai mult cu cât legea muntenegreană era formală: mănăstirile nu o respectau. Altfel spus, tot ce puteau face autorităţile, dacă aflau de prezenţa lui Radovan Karadžić la Ostrog, era să îi ceară politicos să plece.

Întrucât nici Muntenegru, nici Serbia nu aveau trupe străine, în comparaţie cu Bosnia, iar autorităţile locale erau reticente în iniţierea celei mai mici acţiuni împotriva fugarului, Radovan Karadžić putea dormi liniştit...

Nu mai rămânea decât o mână de ireductibili care voiau să-l captureze şi să-l predea tribunalului de la Haga ca să dea socoteală pentru crimele de război comise în timpul conflictului şi pentru masacrul premeditat de la Srebrenica, executat de generalul Ratko Mladić, dar ordonat de Radovan Karadžić, care voia să suprime definitiv aceată enclavă musulmană de pe teritoriul ocupat de sârbii din Republica Srpska.

Exista şi un obiectiv secundar: să terorizeze musulmanii din satele învecinate, ca aceştia să plece singuri...

Unsprezece ani mai târziu, aproape toată lumea uitase de Srebrenica, în afară de cei care voiau să răzbune

---

[5] Starețul. (n.aut.)

masacrul mai multor mii de musulmani împuşcaţi, cu mâinile legate cu sârmă la spate, la fel cum făcuseră naziştii în timpul operaţiunii „Barbarossa", în Ucraina şi Rusia, în iunie 1941.

Preocupat să lupte împotriva mafiei bosniace, Sulejman Brancevo alungase amintirile de la Srebrenica, când, în urmă cu câteva luni, fusese invitat la o conferinţă organizată de Naţiunile Unite cu privire la masacrele comise în Bosnia. Se proiectaseră fotografii insuportabile şi totul îi revenise brusc în minte. La vederea craniilor pe care mai era încă păr, a maxilarelor larg deschise într-un ultim ţipăt, ochii i se umpluseră de lacrimi. Şi îşi jurase de îndată să-i găsească pe responsabilii acestei orori.

De generalul Ratko Mladić nu se putea atinge, fiind protejat de un mic nucleu al Serviciilor de informaţii ale armatei sârbe, oameni încă foarte puternici: comanditarii uciderii primului ministru sârb Dindić, asasinat în mijlocul Belgradului, în martie 2003, doar fiindcă se pregătea să îl predea tribunalului de la Haga pe generalul Mladić.

Rămânea Radovan Karadžić. El nu era protejat *oficial*, chiar dacă numeroşi sârbi din poliţie sau armată îl acopereau pe cont propriu.

Chiar a doua zi, Sulejman Brancevo se dusese la şeful său Munir Konjic, în cele trei mici camere pe care le ocupa în ministerul de Interne, la marginea oraşului turcesc, şi îi ceruse un concediu de 6 luni fără plată pentru a încerca să dea de urma lui Radovan Karadžić.

Şeful Serviciilor bosniace îi primise cererea cu răceală.

– Mulţi au încercat, cu mijloace considerabile. Au eşuat toţi. O să îţi rişti viaţa pentru nimic...

– Atunci, o voi face singur! concluzionase supravieţuitorul de la Srebenica.

Opt zile mai târziu, Munir Konjic îl sunase în biroul lui, situat într-un imobil încă ciuruit de gloanţe.

– M-am gândit, îi explicase el lui Sulejman Brancevo. Te vei ocupa 6 luni de urmărirea lui Karadžić. Dar *în* cadrul serviciului. Altfel, ar fi dezonorant pentru Bosnia.

– Dacă se află, obiectase imediat Brancevo, mă vor omorî, chiar înainte să mă apropii.

Munir Konjic îl asigură imediat.

– Nimeni nu va şti. Este un ordin *secret* pe care ţi-l dau, cu autorizarea preşedintelui. Va rămâne închis în seiful meu, dar eşti, începând de azi, în misiune oficială. Şi poţi dispune de mulţi bani pentru misiunea ta.

– Câţi? întrebase imediat bosniacul.

Munir Konjic nu se putuse abţine să nu zâmbească.

– Cinci milioane de dolari. Am deja două sute de mii de dolari în seiful meu. Doar îmi vei spune de ce ai nevoie.

Sulejman Brancevo rămăsese cu gura căscată: Bosnia era săracă, iar cinci milioane de dolari reprezentau o sumă enormă.

– De unde vin aceşti bani?

Şeful Serviciilor bosniace ezitase înainte de a spune:

– De la americani...

– De la americani! repetase Sulejman Brancevo, neîncrezător. Nu au făcut niciodată nimic util, în afară

de a distribui prime la infractorii care îi „afumau" cu informaţii aiurite.

– Este adevărat, recunoscuse Munir Konjic, dar nu sunt *aceiaşi* americani. Cel căruia i-am prezentat planul tău este instalat la baza lor de la Tuzla. M-a sunat după 2 zile ca să mă prezinte unuia venit de la Washington. Un foarte înalt funcţionar de la Casa Albă. Şi el a cerut să fie secret şi mi-a spus că ai undă verde de la preşedinţia americană. Evident, ei nu vor lua parte la ancheta ta, altfel ar fi cel mai sigur mod de-a o face să eşueze. Dar o vor finanţa şi, în cazul de faţă, dacă îţi atingi scopul, îţi vor pune la dispoziţie mijloace importante.

– Dar dacă Karadžić se află în Muntenegru sau în Serbia? UEFOR nu poate merge acolo.

De la sfârşitul anului 2004, SFOR din cadrul Naţiunilor Unite fusese înlocuit de forţele Uniunii Europene.

– Va fi o operaţiune clandestină, concluzionase Munir Konjic. Americanii practică astfel de treburi. Accepţi?

– Bineînţeles.

Şeful Serviciilor bosniace luase din seif tancurile de bancnote, le băgase într-un plic gros, maro, pe care îl întinse lui Sulejman Brancevo.

– Iată douăzeci de mii de dolari. Îmi vei spune verbal cum i-ai cheltuit.

– Dar este prea mult! protestase agentul bosniac.

Munir Konjic zâmbi.

– Nu vreau să vii să mă vezi prea des în acest birou. Ştii de ce...

Sulejman Brancevo îşi începuse ancheta clandestină. Mai întâi marcând pe o hartă a regiunii toate

locurile în care Radovan Karadžić fusese semnalat în cursul ultimilor ani. În afară de Belgrad, unde nu putea să acţioneze, toate se situau de-a lungul frontierei estice a Bosniei cu Muntenegru şi Serbia.

Sate izolate, în zone greu accesibile.

Acolo era imposibil să întrebi direct. Se mai vindeau încă postere cu criminalul de război la ieşirea din biserici sau sticle de şliboviţă cu etichete având efigia lui.

Sulejman Brancevo înţelesese, interogând câţiva oameni siguri şi recitind rapoartele SFOR, că nu avea decât o pistă de explorat: „Preventiva", garda apropiată a fostului preşedinte al Republicii Srpska.

De fapt, Radovan Karadžić nu utiliza *niciodată* telefonul pentru a comunica. Din 1998, niciun Serviciu nu interceptase *o singură* convorbire în care să poată fi identificată vocea sa.

Toate legăturile se ţineau prin mesageri, foarte dificili de interceptat.

Centrul puternic al dispozitivului se afla la Pale, un mic târg la 20 de kilometri de Sarajevo, efemera capitală a Republicii Srpska timp de 3 ani. Acolo locuia încă soţia lui Karadžić, Liliana, cu care corresponda periodic, şi fiica sa Dragana, măritată cu un locuitor din sat. Casa mare a familiei, pe versantul nordic al oraşului, servea încă drept cartier general pentru familiarii şi partizanii lui Radovan Karadžić. Bineînţeles, era imposibil să obţină cea mai mică informaţie de la aceşti fanatici.

Unuia dintre prietenii lui Sulejman Brancevo trimis la Dragana Karadžić, sub pretextul vânzării unei poliţe de asigurare, fata criminalului de război îi replicase: „Spune-i că am plecat în Noua Zeelandă."

Era răspunsul standard rezervat celor care nu se prezentau prin intermediul unei filiere sigure.

Din contră, Sulejman Brancevo reperase trei nume care puteau constitui o pistă. Trei membri ai „Preventiva" care locuiau tot în Pale şi care frecventau bistrourile din centrul oraşului, cum era *Scandal*.

Pe aceşti oameni Radovan Karadžić se baza pentru rarele deplasări. Toţi făcuseră parte din unitatea a X-a de sabotaj a corpului de armată din Drina, soldaţi îmbrăcaţi în uniforme negre, pentru care uciderea unui om nu însemna mai mult decât strivirea unui ţânţar.

Ei dispuneau încă de arme, muniţii şi maşini puternice, printre care un Mercedes negru blindat pe care Karadžić îl folosise înainte pentru deplasările oficiale.

Aceşti ucigaşi nu se deplasau deloc; locuind între Pale şi Sarajevo se dedau în principal traficului de ţigări venite din Muntenegru.

Regulat, veneau să se distreze la Sarajevo într-unul din singurele locuri animate ale acestui oraş sinistru, *Club Jez*, fost cartier general subteran al forţelor bosniace, transformat de proprietar în restaurant şi bar de noapte.

Acolo se găseau cele mai frumoase prostituate din Sarajevo, care nu erau interesate de religia clienţilor lor.

Deja, din timpul anchetelor sale asupra mafioţilor, Sulejman Brancevo mergea acolo, ocazie cu care recrutase doi barmani drept informatori. Într-o seară, îl reperase pe Dragoljub Matić la braţul unei superbe brunete cu bust impunător şi fund fenomenal. Barmanul îi şoptise numele ei: Biljana.

În două săptămâni, Sulejman Brancevo îi văzuse de mai multe ori împreună. Dragoljub Matić, care nu dansa, îşi petrecea cea mai mare parte a serii golind o sticlă de scotch Defender. Odată chiar, Brancevo îi urmărise până la Pale, unde Biljana dormise acasă la amantul ei.

Acesta, implicat în diverse afaceri dubioase, călătorea destul. Pentru a nu fi reperat, Sulejman Brancevo îi spusese informatorului său că era vorba de un caz de trafic cu ţigări, promiţându-i o primă dacă îl ajuta.

Apoi, într-o seară, ajungând la *Club Jez*, o reperase pe Biljana fără amantul ei, în compania a două prietene.

Graţie complicităţii barmanului, apropierea nu fusese dificilă... Un afacerist singur în căutarea distracţiei. O sticlă de Taittinger Comtes de Champagne spărsese definitiv gheaţa. Două ore mai târziu, smulgea fără prea mare greutate chiloţii Biljanei într-una din camerele sinistre ale hotelului *Holiday Inn*. Nu era o prostituată cu normă întreagă, ci doar una din nenumăratele bosniace şomere care căutau să supravieţuiască. Sulejman o invitase să ia masa la *Park Princeva*, cel mai bun restaurant din Sarajevo, ţinut de mafioţii sârbi.

Ciudat, Biljana păruse jenată.

– Aş prefera în altă parte, sugerase ea. Nu vreau să fiu văzută acolo cu un tip. Prietenul meu este amic cu cei care deţin restaurantul.

– Şi? Nu eşti măritată, nu? zisese Sulejman.

Biljana lăsase capul în jos, încurcată.

– Nu, dar prietenul meu este un tip rău. Este un nebun care nu încetează să-mi vorbească de Serbia Mare.

– Încă mai crede în asta?

Tânăra bosniacă se strâmbă.

– Nu ştiu, dar acolo, în Pale, sunt toţi puţin cam nebuni.

Ca pentru a schimba subiectul, începuse să îi facă o felaţie. El se lăsă supt şi, după ce se răspândi în gura ei, anunţă vesel:

– Trebuie să aibă un motiv. Vreau să te revăd.

Biljana îl privise, speriată.

– Vrei cu adevărat să mă mai vezi? Credeam că erai în trecere.

– Banja Luka nu este foarte departe şi apoi te-am văzut de mai multe ori la *Club Jez*, dar erai de fiecare dată cu tipul ăla. Nu am vrut să-ţi creez probleme.

Biljana aprobă cu gravitate.

– Ai avut dreptate. Este mereu înarmat şi e un ţăcănit. Odată, a văzut un tip care mă privea insistent. S-a ridicat şi i-a zis să plece. Cum acesta refuza, a scos un pistol şi i l-a băgat în gură. Era gata să tragă...

– Şi nimeni nu a zis nimic?

– Patronul a intervenit, dar Dragoljub i-a spus că era o treabă între sârbi şi nu trebuie să se amestece. În cele din urmă tipul a plecat fără să mai zică nimic...

Sulejman Brancevo savura victoria. Tot ceea ce îi spunea Biljana se potrivea perfect cu ceea ce ştia despre garda de corp a lui Radovan Karadžić... Acum, trebuia să clarifice punctul principal.

– Tipul este jalnic, concluzionase el. Radovan Karadžić este fugar şi nimeni nu l-a văzut de ani de zile. Nu mai are nicio influenţă la Pale. Acest tip te ameţeşte cu poveşti ca să ţi-o tragă.

Indignată, Biljana se ridicase, cu pieptul dezgolit, minijupa ridicată până la brâu, descoperind mărgeanul roz dintre coapse.

– Ba nu! protestase ea cu indignare. Dragoljub se vede frecvent cu doctorul Karadžić. De altfel, când lipseşte din Sarajevo, sunt sigură că este cu el.

Sulejman reuşise cu greu să-şi ascundă excitarea. Adrenalina îi făcea arterele să pleznească. De la începutul anchetei sale, era *prima* dată când dădea de capătul unei piste credibile. Reuşise să se controleze îndeajuns pentru a zice:

– Îmi spui prostii! Toată lumea ştie că Radovan Karadžić este în Rusia, cu văduva lui Milošević.

– În niciun caz! afirmase Biljana; eu sunt sigură că este în Serbia, aproape de Valjevo.

Lăsând să-i scape această informaţie, ea îl luă iar în gură cu o nouă vigoare. Dar Sulejman Brancevo nu se mai gândea la fleacuri. Valjevo? Printre informaţiile pe care le obţinuse despre Karadžić, se menţionase o mănăstire ortodoxă din zona Valjevo.

Inima lui începu să pompeze valuri de sânge în artere şi nu era doar din cauza felaţiei perfecte executate de Biljana. Excitat de ceea ce tocmai aflase, nu rezistase plăcerii de a o întoarce pe tânără pe burtă şi de a o penetra anal. Biljana protestase. De formă.

– Nemernicule! Eşti prea gros!

Nu avea decât să continue... Aşa că, terminând, îi zise:

– Ţi-o trage aşa, Dragoljub al tău?

– El e drăguţ, îl corectase Biljana.

– Dar în seara aceasta, te-a lăsat baltă pentru o altă tipă bună!

Furioasă, Biljana protestase:

– Nu este adevărat! Când a venit să îşi ia la revedere, era la volanul unui Audi mare, fiindcă avea de făcut un drum. Mi-a zis că era maşina lui de „serviciu", pentru a-l transporta pe doctor.

Sulejman Brancevo uitase de plăcerea savurată cu frumoasa prostituată. Radovan Karadžić şi oamenii săi utilizau *încă* maşini Audi A8 negre, ascunse în garaje discrete, în Bosnia.

O luă pe Biljana în braţe.

– Eşti bună, ştii! Nu vrei să-l părăseşti pe Dragoljub şi să vii cu mine?

Biljana coborâse privirea, înspăimântată.

– Dacă îi spun că plec cu un alt bărbat, este capabil să mă omoare sau să mă schilodească... Ne putem vedea aşa, când nu este el la Sarajevo.

– Bine, încuviinţase Sulejman, aparent contrariat, dar aş fi preferat să te am tot timpul cu mine.

În realitate, era perfect: astfel, ar afla când Dragoljub făcea pe şoferul lui Radovan Karadžić. Şi chiar asta se întâmplase! Imediat ce Biljana îl anunţase că amantul ei lipseşte, Sulejman Brancevo se dusese la mănăstirea *Priština*. Trecerea lui Dragoljub Matić la volanul unui Audi negru era recompensa pentru săptămâni de eforturi.

De acum, Radovan Karadžić se afla aproape sigur în mănăstire. Nu mai rămânea decât să pună în aplicare dispozitivul „de recuperare" pentru a-l captura.

CAPITOLUL II

Sulejman Brancevo tocmai pălăvrăgea cu Vesna, mângâind-o uşor pe talie, când Audi-ul negru reapăru, venind dinspre mănăstire. Acesta se opri câteva clipe la intersecţie şi Sulejman Brancevo putu să constate că în afară de şofer, Dragoljub Matić, nu mai era nimeni în maşină.

Dacă pasagerul era Radovan Karadžić, acesta rămăsese la mănăstire. Maşina Audi porni spre Valjevo.

– Grăbeşte-te! îi zise Sulejman ospătăriţei, mergem să luăm masa la Valjevo.

– Plecăm într-o jumătate de oră! promise Vesna.

Vecinul lui Sulejman comandă o şliboviţă şi ea se întoarse în cafenea. Un tractor trecu pe şosea într-un vacarm îngrozitor.

Rămas singur, Sulejman Brancevo începu să se gândească la continuarea operaţiunii. Brusc, resimţi o senzaţie ciudată.

Bărbatul aflat la cealaltă masă de pe terasă îl privea cu un aer absent. Sulejman Brancevo simţi deodată o strângere de inimă. În ciuda alurii lui inocente, era cu siguranţă un spion local, angajat să repereze străinii. Nu îl mai văzuse în timpul vizitelor sale anterioare. Deci, prezenţa lui era legată de cea a lui Radovan Karadžić.

De acum înainte, îi rămânea o singură problemă de rezolvat: să îl anunţe pe Munir Konjic care, la

rândul lui, să îi prevină pe americani. Baza lor principală se afla la Tuzla, dar CIA avea o antenă în ambasada americană de la Sarajevo, pe un deal în afara oraşului, pe şoseaua spre Mostar. Enorma bază CIA care funcţionase până în 2005 era închisă şi nu mai rămăsese decât un centru de interceptări al NSA, pe şoseaua spre Pale. Scoase telefonul şi înjură în sinea lui. Nu avea reţea, ceea ce nu era de mirare în acest colţ pierdut de lume. Va trebui să aştepte până la Valjevo pentru a lua legătura. Dar acolo, va fi în compania Vesnei.

Trebuia neapărat că scape de ea căci nu ştia cât timp Radovan Karadžić intenţiona să rămână la mănăstire. Ori, operaţiunea de capturare a lui impunea o pregătire serioasă. Era protejat de oamenii din „Preventiva", înarmaţi bine şi fanatici, toţi foşti membri ai Forţelor speciale din Drina Corps, obişnuiţi cu lupta.

Mai mult, mănăstirea *Priština* se afla pe un teren foarte accidentat.

Singura cale de a acţiona era să se desfăşoare o operaţiune cu ajutorul elicopterelor, foarte delicată. Acestea nu trebuiau să fie reperate când treceau graniţa bosniacă. Ideal, pentru a reuşi, era, evident, să se acţioneze noaptea. Dar în acest caz, zgomotul elicopterelor l-ar alerta pe Radovan Karadžić, care ar putea să se ascundă uşor în pădurea deasă din jurul mănăstirii. Era deci de preferat să lovească în zori, astfel încât să poată fi înconjurate clădirile.

Odată reţinut Radovan Karadžić, ar trebui cel mult un sfert de oră pentru ca elicopterele să ajungă la frontiera bosniacă. Ceea ce nu ar lăsa timp sârbilor să

acţioneze. Doar că, pentru ca operaţiunea să se poată desfăşura a doua zi în zori, era necesar ca americanii să fie anunţaţi fără întârziere.

– Mergem?

Sulejman Brancevo tresări. Vesna se proţăpise în faţa lui, machiată strident, mulată într-un pulover foarte strâmt şi o micro-fustă la limita indecenţei şi căţărată pe pantofi escarpen pe care el îi adusese de la Valjevo, cu o geantă din lenaj negru agăţată de braţ. Se îndreptară spre vechiul Polo al lui Sulejman Brancevo, parcat de cealaltă parte a şoselei în faţa unei ferme, urmăriţi de privirea ultimului client de la cafenea.

Imediat ce *Kod Vuka* dispăru după primul viraj, Vesna anunţă timid:

– Nu am mult timp. I-am spus tatălui meu că mă duci să cinăm la Valjevo. Mi-a spus să mă întorc imediat după.

Bătrânul cafegiu sârb nu aprecia deloc asiduitatea acestui străin faţă de fata sa... Sulejman Brancevo se arătă contrariat, mulţumit în realitate. Exista riscul de a fi nevoit să-l întâlnească pe Munir Konjic în cursul nopţii. Se concentră la condus: virajele în ac de păr se înlănţuiau, iar şoseaua era plină de gropi enorme. Brusc, la ieşirea dintr-un viraj, trebui să tragă pe dreapta: un Audi negru mare îi tăie calea cu viteză, mergând aproape pe mijlocul şoselei înguste.

Pulsul bosniacului se intesifică brusc.

– Uite, este aceeaşi maşină ca mai devreme, remarcă el. Ce face în acest colţ uitat de lume?

– Dar tu, ce faci aici? replică Vesna, ofuscată.

Sulejman Brancevo puse o mână pe şoldul ei, cu un zâmbet şmecheresc.

– Eu am un motiv *bun* să vin aici.

Vesna îşi regăsi zâmbetul. Creierul lui Sulejman Brancevo începuse să se-nfierbânte serios. Şi dacă acel Audi se întorcea să-l preia pe Radovan Karadžić după o scurtă vizită? Sunându-l pe Munir Konjic, avea să declanşeze o operaţiune grea, riscantă şi costisitoare.

Dacă americanii ar găsi mănăstirea pustie, ar fi furioşi, iar el s-ar arde. Ca să nu spună mai mult. Se gândi la altceva.

– Spune-mi, zise el deodată, era un tip ciudat lângă mine pe terasă. A stat 2 ore în faţa unei beri goale. Am impresia că mă urmărea. Este unul din foştii tăi amanţi?

Vesna pufni.

– Cum aşa? Este un tip care execută lucrări de întreţinere la mănăstire, un fel de zidar. Este foarte pios, iar călugării îi dau de mâncare. Când are ceva bani, vine să ia o bere sau o cafea.

Deci era chiar o santinelă...

Ajungeau la primele case din Valjevo. Sulejman Brancevo se întoarse spre Vesna.

– Mergem *mai întâi* la restaurant?

Ea ezită doar câteva secunde.

– Nu, trecem înainte pe la hotel.

Îşi zise că ea îşi dorea chiar foarte mult să se culce cu el. După câteva minute, se opriră în faţa hotelului. Singura problemă: aici, nu avea niciun pretext, să scape de Vesna şi să îl sune pe Munir Konjic.

Abia ajunşi în cameră, ea începu să se frece de el. Din motive diferite, amândoi erau foarte grăbiţi. A fost o împreunare rapidă, violentă şi primitivă. Abia ieşită din baie, Vesna zise:

– *Davai!*[1] Mor de foame. Să mâncăm un *jagnjetina*[2].

Zece minute mai târziu, se opreau în faţa bistroului lor favorit, aproape gol. Intrară. Sulejman îi zise tinerei care tocmai se aşeza:

– Comandă, eu mă duc să fac pipi.

În toaletă, deschise telefonul mobil şi simţi cum strângerea de inimă îl părăseşte: avea semnal. Formă numărul lui Munir Konjic şi aşteptă, cu inima bătându-i cu putere.

– *Molim?*[3]

– Eu sunt, anunţă Sulejman Brancevo. Gata, a ajuns.

*

* *

– Un elicopter va veni să vă ia, *sir*, anunţă vocea neutră a lui Peter Gamsing, noul şef al staţiei CIA de la Viena. Să fiţi gata într-o jumătate de oră.

Lui Malko îi veni să se sufoce de furie. Instalat în biblioteca castelului din Liezen în compania unei sticle de Taittinger Comtes de Champagne Rose, aştepta ca Alexandra să termine cu aranjatul.

– *Acum!* Este o glumă! Plec la o serată la nişte prieteni.

Peter Gamsing nu se tulbură.

– Nu este o glumă, *sir*, ci un ordin emis direct de la Casa Albă.

---

[1] Haide! (n.aut.)

[2] Miel la rotisor. (n.aut.)

[3] Alo? (n.aut.)

Deci de la Frank Capistrano, *Special Advisor for Security* al preşedintelui George W. Bush, care îl mai trimisese deja pe Malko şi în alte misiuni.

– Unde merg? insistă Malko, furios.

Nu ştiu, *sir*. Sunt doar însărcinat să vă duc la Schwechat, de unde un aparat vă va duce la destinaţie. Îmi pare rău, *sir*, de acest răgaz atât de scurt, dar, chiar şi eu, abia am fost anunţat. *Have a good trip, sir*[4].

Şi, în plus, mai avea şi umor negru...

Nici nu închisese de 30 de secunde că Alexandra intră în bibliotecă, gata de plecare la serata lor într-un „Schloss" vecin.

Malko uită instantaneu de CIA. Alexandra era pur şi simplu divină! Răsucindu-se, eterna lui logodnică îi arătă taiorul pepit gri, foarte strâmt, cu fusta până la genunchi. Cu ciorapii ei deschişi la culoare şi pantofii cu tocuri de 12 centimetri, respira erotism prin toţi porii pielii.

– Îţi place? întrebă Alexandra. Este Dior.

Malko se ridică în picioare ca un automat, vrăjit. Alexandra îl privea cu un zâmbet de târfă, uşor cambrată. Când îi puse mâinile pe talie şi cu mâna dreaptă urmă curba unei coapse până la şold, sângele începu să îi fiarbă în artere.

– Este mătase, preciză Alexandra.

Fusta părea imprimată direct pe fund. Fără măcar să se gândească, Malko o împinse pe tânără spre bar, rezemând-o de el. Amuzată, ea îşi desfăcu uşor vesta taiorului, descoperind un sutien asortat. Tot din mătase.

Compleul ar fi făcut să se excite şi un mort.

---

[4] Călătorie plăcută, domnule. (n.aut.)

Alexandra îi văzu privirea şi adăugă suav:

– Va trebui să fii foarte atent, dacă vrei să stau îmbrăcată. Este fragil.

Malko îşi pusese deja mâna pe muntele lui Venus al tinerei şi îl masa uşor. Alexandra purta *mereu* chiloţi, pentru a putea avea ce să dea jos. O simţea cum alunecă sub degetele lui. Cealaltă mână îi mângâie curba feselor. Sexul lui tocmai se umfla ca un balon. Alexandra îşi dădu seama.

Punând tandru o mână pe el, îl întrebă:

– Nu poţi aştepta pentru mai încolo, când ne vom întoarce?

– Nu, făcu Malko.

Fusta era minunat de suplă şi tocmai i-o ridica peste şoldurile încorsetate în ciorapi. Degetele lui strânseră satinul chilotului alb. Alexandra scoase un geamăt uşor. Cu un gest hotărât, Malko tocmai îşi desfăcea fermoarul pantalonului de alpaga.

– Chiar eşti excitat! remarcă Alexandra coborând privirea, flatată totuşi de o asemenea impetuozitate după o relaţie atât de lungă.

Uşor, ea îi cuprinse cu degetele sexul întărit, ca pentru a-i măsura excitarea.

Malko respira sacadat. Degetele lui apucară elasticul stringului şi trase în jos, de-a lungul picioarelor. Privirea Alexandrei o căută pe a lui.

– Chiar vrei, acum?

Malko hotărâse să nu îi spună de plecarea lui decât *după* ce se calma. Altfel, de furie, era în stare să îl refuze. S-ar fi îmbolnăvit...

– Da! şopti el.

Nici nu îndrăznea să o sărute ca să nu îi strice machiajul perfect. Febril, el dădu jos triunghiul de

satin alb, care alunecă de-a lungul picioarelor Alexandrei, când ea ridică uşor piciorul stâng pentru a-l scoate. Chilotul rămase agăţat de glezna dreaptă, ca un mic fanion.

Când Malko atinse cu degetele sexul tinerei, fu gata să ejaculeze pe loc. Alexandra era inundată! Vizibil, această situaţie expeditivă o excita mult. Ea strânse şi mai tare membrul gata să explodeze între degetele ei şi începu să-şi îndoaie genunchii cu intenţia de a îngenunchea pe mochetă ca să îl cuprindă cu gura.

– Nu! protestă Malko.

Mai întâi, era atât de excitat încât risca să ejaculeze instantaneu în gura logodnicei sale. Apoi, elicopterul CIA risca să ajungă dintr-un minut în altul... Alexandra nu insistă, surprinsă totuşi. Rareori când Malko refuza ofranda gurii ei...

El îi cuprinse coapsele cu amândouă mâinile şi începu să-i ridice fusta, descoperind pielea goală şi portjartierul ce încadra triunghiul blond bine epilat. *El* îndoi uşor genunchii şi se înfipse dintr-o mişcare în ascunzişul de miere. Alexandra închise ochii de plăcere, agăţată de gâtul lui, simţind această bielă fierbinte mişcându-se în pântecele ei.

Malko rămase nemişcat câteva secunde, cu degetele crispate pe şoldurile elastice. Era magic. Cu bazinul împins înainte, Alexandra îi permitea să o pătrundă cât mai adânc posibil. Nici măcar nu se descheiase de tot la vesta taiorului. Malko, gata să explodeze, nu se gândea la înflorituri. Rămase câteva clipe nemişcat, înfipt adânc, cât să profite pe deplin de această senzaţie minunată.

– Oh! făcu Alexandra.

Se retrase din pântecele ei, tare ca un mâner de cazma. Fără nicio vorbă, o răsuci pe Alexandra, lipind-o de bar, şi îi ridică fusta şi mai mult peste şolduri, descoperindu-i complet fundul magnific. Alexandra depărtă singură picioarele şi îşi puse mâinile pe marginea barului, cambrată cât de mult putea.

– Ahhh!

Nu se putuse abţine să nu ţipe. Malko tocmai o pătrunsese dintr-o singură mişcare, până la capăt. Îşi trase răsuflarea, încercând să se mişte în etuiul arzător cât mai lent posibil, ca să prelungească plăcerea. Cu privirea fixată pe un bronz de Christian Maas, de un erotism îndrăzneţ, reprezentând *chiar* o femeie în picioare, aplecată în faţă, oferindu-şi fundul. Acum, nimic grav nu se mai putea întâmpla. Alexandra ofta sacadat, excitată nebuneşte şi ea.

Insesizabil, Malko acceleră ritmul şi în curând nu se mai putu controla, de parcă era o sanie lansată pe o pantă abruptă. Cu mâinile agăţate de coapsele logodnicei sale, se mişca tot mai repede.

– O să mă faci să juisez! mârâi Alexandra.

Pentru el nu era o chestiune de viitor. Se revărsă în ea cu un ţipăt sălbatic, scăpând brusc de toată tensiunea. Lipit de fundul bombat, îi mulţumi Domnului că îi dăduse astfel de momente. Alexandra gânguri duios, amuzată.

– Spune-mi, voi merge la Dior mai des...

Cel puţin, dolarii de la CIA foloseau la ceva util. Alexandra nu părea grăbită să se desprindă de mădularul înfipt în abdomenul ei. Fugitiv, Malko regretă că nu o sodomizase.

Deodată, zgomotul caracteristic al unui elicopter tulbură liniştea. Malko simţi cum i se accelerează pulsul. Recreaţia se termina.

– Uite! remarcă Alexandra, Wittelsbach ne trimite un elicopter. Lasă-mă să-mi iau chiloţii pe mine.

– Nu este de la Wittelsbach, mărturisi el. Vine după mine...

Alexandra se întoarse cu viteza unei cobre şi crezu că o să-l muşte. Cu fusta ridicată deasupra sexului, picioarele încordate, privirea furibundă, era minunată.

– Vine să *te* caute! repetă ea neîncrezătoare. Pentru a merge unde? Îţi amintesc că trebuie să plecăm *acum*. Este un drum de o oră şi jumătate...

Încurcat, Malko îi înfruntă privirea.

– Nu pot veni cu tine, mărturisi el, ruşinat. Tocmai am primit un telefon. Ştii cum sunt ei...

Zgomotul elicopterului devenise asurzitor! Era în zbor staţionar, chiar deasupra curţii mari din faţa castelului. Cu colţul ochiului, Malko îl văzu cum începe să coboare încet într-un nor de praf. Nu se mai auzeau vorbind! Văzu gura deschisă a Alexandrei, dar nu înţelese ce spunea, ceea ce era mai bine. Cu gesturi furioase, ea îşi luă chiloţii, îi trase la loc, îşi aranjă fusta şi ieşi din bibliotecă cu paşi mari, trântind uşa în urma ei.

În ciuda acestui lucru, Malko era liniştit. Îşi realizase fantasma. Aceasta nu putea să-i mai fie luată...

La rândul lui, părăsi biblioteca şi traversă holul, ajungând pe peron. Elicopterul, un Bel civil, tocmai aterizase în curte, fără să îşi oprească rotorul. Alexandra îl ocoli pentru a ajunge la Jaguarul parcat ceva

mai departe. Malko o văzu cum urcă la volan şi demarează lăsând jumătate din cauciucuri pe pietriş.

În starea în care se afla, era capabilă să se ofere primului bărbat care i-ar plăcea la serata de la familia Wittelsbach... Cu inima strânsă, Malko se duse spre elicopter. Un bărbat tocmai se dădea jos. Înălţime medie, păr scurt, în jur de 40 de ani. Întinse mâna lui Malko.

– Vă salut, sunt Stuart. Sunteţi gata?

Malko îşi reprimă furia.

– Cinci minute, zise el întorcându-se să îşi caute geanta de voiaj în cameră.

Avu totuşi timp să o sune pe Alexandra pe telefonul mobil. Tânăra răspunse la prima sonerie.

– Nemernicule! Voiai să mi-o tragi înainte să pleci! zise ea. Ştiai. Ei bine, nu o să mă plictisesc la serata de la familia Wittelsbach.

Închise, lăsându-l pe Malko frustrat şi neliniştit. Nu era un temperament schimbător, dar nu se controla.

Cinci minute mai târziu, Malko lua loc în elicopterul care se ridică imediat de la sol.

– Cunoaşteţi destinaţia mea finală? strigă el la Stuart.

Americanul scutură negativ din cap.

– Nu, *sir*, sunt însărcinat doar să vă duc la Schwechat.

*

* *

Nu schimbaseră nici o vorbă în cele 10 minute de zbor. Elicopterul ateriză direct pe pista aeroportului din Viena, lângă un mic Super-Citation cu număr de înmatriculare american. Un bărbat scund, foarte

brunet, cu cioc, ochelari, haina descheiată care lăsa să se vadă nişte minunate bretele galbene aştepta alături. Era Peter Gamsing, noul şef al staţiei CIA de la Viena, numit chiar după plecarea lui Porter Goss, directorul CIA demis de George W. Bush. El înaintă, aplecat, spre elicopter şi strânse călduros mâna lui Malko, trăgându-l spre avion.

– Repede, zise el, avem o fereastră de decolare pe care nu trebuie să o pierdem. Altfel, este jale.

– Unde mă trimiteţi?

– La Tuzla!

– La Tuzla, în Bosnia?

– Da!

– Ce să fac acolo, *my God!*

Şeful staţiei îi aruncă o privire în acelaşi timp bucuroasă şi plină de excitare.

– L-au pus pe Radovan Karadžić la păstrare, dar nu trebuie lăsat să aştepte prea mult! Apoi, nu mai aveţi decât să-l conduceţi *personal* la Haga şi să-l predaţi doamnei Carla Del Ponte, procuror la TPIY, care îl aşteaptă de 11 ani.

CAPITOLUL III

În faţa stupefacţiei lui Malko, Peter Gamsing zâmbi. Reactoarele avionului Citation începuseră să se tureze şi nu se mai auzea nimic.

– Vi se va explica la Tuzla, urlă şeful staţiei CIA.

Practic îl împinse în avion. Malko trebui să se aplece pentru a urca în micul jet cu fuzelaj îngust. Abia se instalase că uşa fu închisă şi aparatul începu să ruleze. Un tip scund şi uscăţiv, având în jur de 50 de ani, cu un nas impozant, se aşeză lângă ei.

– Bună ziua, zise el în engleză. Mă numesc Munir Konjic, sunt şeful Serviciilor bosniaco-musulmane şi şeful zonal al „Tracking Unit"[1].

– Ah, bun, făcu Malko, uluit, o să-mi explicaţi pentru ce mă aflu aici?

Ca să-i răspundă, bosniacul trebui să aştepte până ce avionul Citation luă altitudine şi vacarmul motoarelor se calmă. În timp ce străpungeau pătura de nori, Munir Konjic se întoarse spre el, cu un zâmbet puţin cam stingherit.

– Personal, nu sunt în măsură să vă lămuresc complet. Colonelul Harrisson Carter, şeful Task Force Eagle cu baza la Tuzla şi omonimul meu la americani, se va ocupa de asta. La solicitarea lui am venit să vă caut.

---

[1] Unitate de Urmăriri. (n.aut.)

Malko era tot mai surprins.

– Cine este colonelul Carter? Face parte din CIA?

– Nu, din Pentagon. CIA a renunţat la vânarea criminalilor de război. Colonelul Carter face parte din *Defense Humint Service*.

Serviciul de informaţii al pentagonului... Malko înţelegea tot mai puţin. Totuşi, la Viena, CIA era cea care îl anunţase.

– Colonelul Carter, continuă bosniacul, comandă o altă unitate de aproximativ două sute de oameni, cu baza la Tuzla, ultima bază americană în Bosnia. Dispune de mulţi bani şi importante mijloace. Ştiţi că există o primă de cinci milioane de dolari pentru capturarea lui Radovan Karadžić?

– Nu, mărturisi Malko.

Avionul Citation atinsese viteza de croazieră şi Munir Konjic aruncă o privire la ceas.

– Ajungem la Tuzla în aproximativ o oră şi 10 minute. Aceasta vă va lăsa timp pentru briefing şi câteva ore de somn.

Se lăsase noaptea. Malko se uită la acele luminoase ale ceasului Breitling. Vor ajunge în Bosnia pe la ora 10:30.

– De ce această grabă? se miră Malko.

Bosniacul îl privi surprins.

– Nu vi s-a spus?

– Şeful staţiei de la Viena mi-a zis doar că „mi l-au pus pe Radovan Karadžić la păstrare".

Munir Konjic zâmbi, puţin cam amar.

– Este *aproape* exact. Unul din agenţii mei l-a localizat efectiv într-o mănăstire aproape de Valjevo, în Serbia. Acum trebuie să ajungem la el. Colonelul

Carter este cel care organizează operaţiunea. Eu cooperez cu unitatea „Eagle Team" de mult timp, din partea Serviciilor bosniace, pentru a-l aresta pe Radovan Karadžić şi a-l transfera la Haga.

– Fără succes până acum, nu se putu abţine să sublinieze Malko.

– De fiecare dată ne-a scăpat printre degete, mărturisi Munir Konjic. În prezent toată lumea, inclusiv francezii şi britanicii, au încetat practic căutările. Chiar şi americanii şi-au redus considerabil mijloacele. Eu, de când sunt la conducerea acestui Serviciu, consacru şi mai mult timp capturării lui. În cel mai absolut secret, căci, în Bosnia şi în Serbia, Radovan Karadžić dispune de numeroşi susţinători şi simpatizanţi.

– Chiar şi acum? întrebă Malko sceptic.

– Vai! Bosniacii sârbi continuă să îl considere drept un Dumnezeu, salvator al creştinilor, şi îi scuză toate masacrele de care este răspunzător. Noi, musulmanii bosniaci, suntem direct implicaţi, avem morţii noştri de răzbunat. Îi scuz pe străini: este foarte dificil să derulezi o anchetă în aceste medii sârbe. Şi, în plus, guvernele europene nu au prea mare lucru de oferit sârbilor bosniaci, în afară de o ipotetică intrare în Europa... De altfel, chiar şi eu nu am decât un singur agent în acest caz, detaşat de la Srebenica. De 8 luni, nu face decât această treabă, dându-se drept sârb. Se pare că, în cele din urmă, l-a localizat pe Radovan Karadžić.

– Într-o mănăstire?

– Da. Mănăstirea *Priština*, la sud de Valjevo. Ceea ce nu este de mirare căci biserica ortodoxă sârbă

l-a protejat mereu pe Radovan Karadžić. Până azi, igumanii numeroaselor mănăstiri cer oficial să se roage pentru el. Este cam ca Ossama Ben Laden: toată populaţia îl protejează.

– Deci ştiţi unde se află Radovan Karadžić *în acest moment*?

Munir Konjic zâmbi rezervat.

– Agentul meu, Sulejman Brancevo, m-a sunat pe seară ca să mă anunţe. Doar că nu ştim cât timp va rămâne în această mănăstire. Astfel, colonelul Carter, după consultarea cu Washington-ul, a decis să lanseze operaţiunea mâine dimineaţă în zori. Ceea ce nu lasă prea mult timp pentru pregătiri. Ştiu că doar dumneavoastră mai sunteţi aşteptat... Vă va da toate detaliile.

Avionul Citation începuse coborârea spre Tuzla şi erau zgâlţâiţi de turbulenţe. Malko închise ochii, visând la fundul fabulos al Alexandrei. De ce naiba apelaseră la el, dacă erau două sute de americani la Tuzla?

*

* *

Avionul Citation ateriză lin pe aeroportul militar din Tuzla şi rulă până la aerogară, oprindu-se în faţa unui Humwee camuflat, din care ieşi un militar, cu capul gol, craniul ras, sprâncenele aproape unite. Chiar înainte să se prezinte, Malko remarcă pe uniforma lui ecusonul „Colonel H. Carter".

– *Welcome in Tuzla*, rosti ofiţerul. Vă este foame?

Era ora 10:25.

– Aşa şi aşa, mărturisi Malko, gândindu-se la Alexandra care urma tocmai să ia masa şi să se lase sedusă în castelul familiei Wittelsbach.

– *Well*, să mergem totuşi la popotă, zise colonelul Carter, trebuie să mâncăm întotdeauna atunci când avem ocazia.

Declaraţie plină de bun-simţ. Intrară într-o sală de mese, unde o ordonanţă le aduse ceva ce semăna cu un hamburger foarte vechi. Americanul care luase deja masa, comandă un Defender cu gheaţă, iar Malko o apă minerală. După câteva îmbucături din hamburger, dădu la o parte farfuria.

– Colonele, sunt bucuros să ne cunoaştem. Se pare că o să îmi explicaţi care este misiunea mea.

– *Wright*, aprobă ofiţerul. Dacă nu vă mai este foame, să mergem în biroul meu.

Acesta se afla la celălalt capăt al bazei, într-o baracă în care cu siguranţă se tremura iarna, cu un climatizor mare montat în perete... Hărţi ale regiunii marcate cu linii şi puncte de toate culorile acopereau pereţii. Pe birou, o placă din alamă anunţa: Task Force Eagle. Colonelul Carter aprinse o ţigară de proastă calitate şi îi zâmbi călduros lui Malko.

– *Well*, bun venit la *Defense Humint Service*, braţul armat al Pentagonului. Am auzit multe despre dumneavoastră.

Afirmaţia devenea un refren.

– Am lucrat frecvent cu CIA, preciză Malko, dar cu Pentagonul mai puţin. De asemenea, nu îmi explic prezenţa mea, aveţi aici toate elementele necesare operaţiunii Karadžić.

– *Well, well, well,* zise colonelul Carter, nu ştiţi totul. Munir v-a spus despre ce este vorba?

– În mare, da. Este vorba de recuperarea lui Karadžić, care s-ar afla la o mănăstire din Serbia.

– Exact, confirmă americanul. Priviţi.

Se ridică şi se opri în faţa unei hărţi mari a Balcanilor, punând degetul pe un cerc roşu.

– Iată baza noastră, aici la Tuzla, la aproximativ 80 de kilometri vest de frontiera bosniaco-sârbă. Conform agentului lui Munir Konjic, Radovan Karadžić s-ar afla în acest moment la o mică mănăstire, la sud de Valjevo, cam la 50 de kilometri de frontiera bosniacă. Regiunea este foarte accidentată, dealuri împădurite, văi adânci, râuri, şosele înguste şi, mai ales, o populaţie cumplit de ostilă faţă de străini. Ceea ce obligă la luarea anumitor măsuri.

– Presupun că aţi pus la punct o operaţiune aeropurtată?

– *Right*. Sunt 40 de minute de zbor cu Apache şi aparatura lor electronică permite zborul la altitudinea dealurilor pentru a evita localizarea prin radar.

– Nu anunţaţi autorităţile sârbe?

– Ca să îl prevină imediat pe Karadžić! rânji ofiţerul american. Ca şi cum am merge acolo cu portavoce. Nu, este vorba de o operaţiune 100% clandestină. Am prevăzut trei aparate pentru partea aeriană.

– Există şi o altă parte?

– Bineînţeles! Este motivul prezenţei dumneavoastră aici.

– Explicaţi-mi.

Colonelul Carter puse degetul arătător pe un punct la sud de Valjevo.

Iată mănăstirea *Priština*. Se află în fundul unei văi, dincolo de o şosea mică, puţin circulată. Zona este extrem de împădurită, iar elicopterele se aud de departe. Dacă mergem direct deasupra mănăstirii,

Radovan Karadžić are şanse să scape pe una din numeroasele poteci care împânzesc valea. Elicopterele noastre nu pot rămâne prea mult timp în zonă, pentru a nu declanşa un incident grav cu sârbii. Este o operaţiune *hit and run*[2].

– Care ar fi rolul meu? întrebă Malko, din ce în ce mai mirat.

– Şeful misiunii, făcu simplu colonelul Carter. Iată planul. Opt dintre oamenii mei, antrenaţi pentru operaţiuni speciale vor pleca noaptea aceasta de aici cu vehicule obişnuite, pentru a ajunge în Serbia.

– Vor trece cu arme cu tot?

– Da, cunoaştem un traseu securizat, o cărare montană care nu este niciodată supravegheată de sârbi. Vor avea maşini Land Cruiser civile cu numere bosniace.

– Dar dacă sârbii îi interceptează?

– Nu o vor face, nu opresc vehicule bosniace cu numere RS. Dumneavoastră veţi pleca pe ruta „normală" *via* Zvornik, în Bosnia şi Losnica, în Serbia. Este prevăzut să vă întâlniţi cu ei la intrarea în satul Donja Kamenika, la vreo 15 kilometri vest de Valjevo. Veţi avea numerele maşinilor lor, iar ei pe al dumneavoastră. Un Ford Cherokee cu numere de Belgrad, care aparţine staţiei noastre din Serbia.

– Şi apoi? întrebă Malko.

– Este planificat să vă întâlniţi cu Sulejman Brancevo, agentul lui Munir Konjic, la ora 6:00 dimineaţa, la o benzinărie Jugol, la intrarea în Valjevo, pe partea dreaptă a şoselei. Vă voi comunica numărul

[2] Loveşte şi fugi. (n.aut.)

de înmatriculare al maşinii lui, un Polo. Odată joncţiunea efectuată, veţi pleca imediat spre mănăstirea *Priština*, care se află cam o jumătate de oră distanţă. Elicopterele vor fi deja în aer, pe partea bosniacă a frontierei. Misiunea dumneavoastră va consta ca, împreună cu Sulejman Brancevo, să securizaţi ieşirile din mănăstire cu ajutorul oamenilor mei. După spusele lui Sulejman, aceasta se află într-o fundătură. Imediat ce controlul accesului va fi realizat, veţi chema cavaleria... Elicopterele vor fi acolo în 20 de minute. Vor rămâne în zbor staţionar, iar oamenii vor coborî pe corzi. Cu totul, vor fi douăzeci şi patru de luptători instruiţi, dotaţi cu arme automate.

– Şi cum îl veţi face pe Karadžić să iasă din mănăstire?

– Vom intra să-l căutăm, completă americanul. Mănăstirea este mică şi nu va fi dificil să-l găsească: totul este să securizăm zona, înainte de sosirea elicopterelor. Evident, dacă iese singur, îl înşfăcăm şi e şi mai simplu.

– Nu dispune de gardă de corp? întrebă Malko care nu credea în operaţiuni prea uşoare în aparenţă.

– Ba da. Patru sau şase oameni, conform lui Sulejman Brancevo, echipaţi desigur cu arme uşoare şi grenade. Nu vor face faţă mitralierelor de pe Apache. Evident, va trebui acţionat foarte repede, căci populaţia poate reacţiona, la fel şi armata sârbă. Totul trebuie rezolvat în 15 minute...

– Vreţi să îl prindeţi viu sau mort? întrebă Malko.

Colonelul Carter tresări.

– Viu, bineînţeles! Doamna Carla Del Ponte o cere.

– Şi dacă se sinucide, văzându-se încercuit?

Americanul rămase tăcut câteva secunde. În mod vizibil, nu prevăzuse această ipoteză. Apoi dădu din cap.

– Este adevărat, aceşti tipi nu respectă viaţa omului! făcu el dezgustat. *Well*, va trebui acţionat foarte repede.

– Ştiţi dacă garda lui de corp se află în interiorul mănăstirii?

Din nou linişte, apoi colonelul Carter mărturisi:

– Nu.

– Nu au „clopoţei" pe şoseaua care duce la mănăstire?

– Nu, după spusele lui Sulejman Brancevo.

Malko privi harta. Era o operaţiune extrem de hazardată, încercată pe vremuri în Bosnia de către SFOR. Aceasta eşuase fiindcă Radovan Karadžić nu era la întâlnire. Dar, în Bosnia, SFOR era *legală*. De această dată, se opera în teritoriu inamic. Evident, înainte ca sârbii să ajungă în acest colţ pierdut, elicopterele vor fi departe.

– Şi eu, întrebă Malko, mă întorc cu maşina?

– *No way!* Vă întoarceţi într-un elicopter cu oamenii mei. Toate vehiculele vor fi lăsate acolo, după ce vor fi incendiate.

Malko rămase tăcut, privind harta.

– Aveţi o legătură permanentă cu Sulejman Brancevo? întrebă el.

– Nu. Din raţiuni de securitate. Sârbii şi ruşii ascultă totul. A fixat întâlnirea la singurul apel către Munir Konjic.

– Deci, mergem în beznă...

Colonelul Carter făcu un gest fatalist.

– Nu riscăm să întâlnim o opoziţie foarte periculoasă.

– Amintiţi-vă de Somalia, răspunse Malko. Un elicopter este *foarte* vulnerabil...

– Veţi fi la sol cu oamenii mei pentru a neutraliza „răii", concluzionă colonelul Carter. Şi, oricum, acestea sunt ordinele. Vă voi comunica întreg breviarul comunicaţiilor cu secvenţele criptate şi codurile. Dumneavoastră sunteţi „Eagle", iar Karadžić este „Teddy Bear".

– Colonele, întrebă Malko, de ce apelaţi la mine? Aţi fi putut să conduceţi perfect această operaţiune, este în competenţa dumneavoastră şi sunt oamenii *dumneavoastră*.

Colonelul Carter zâmbi jenat.

– Este o operaţiune clandestină, iar eu aparţin de NATO. Capturarea mea ar putea crea un grav incident diplomatic...

În timp ce un agent din afara CIA, pe deasupra şi nonamerican, ar prezenta mai puţine riscuri.

– Nu sunteţi obligat să fiţi personal pe teren...

– Am primit ordine, tranşă colonelul Carter. Direct de la Pentagon. Această operaţiune este plasată sub controlul dumneavoastră.

– De la Pentagon? se miră Malko.

– În fine, de la Casa Albă, mărturisi cu jumătate de gură colonelul Carter. Se pare că sunteţi cunoscut acolo...

Brusc, Malko se ilumină.

– Frank Capistrano a cerut asta?

Este un *finding*[3] al preşedintelui, corectă colonelul Carter, dar această persoană a menţionat efectiv numele dumneavoastră. Ori, ştiţi că noul director de la Langley este unul de la noi, generalul Hayden. Nu cunoaşte încă bine agenţii din subordinea sa, deci a ascultat de sfaturile dlui Frank Capistrano.

Totul era clar.

Americanul se ridică.

– OK, o să vă conduc la camera dumneavoastră ca să vă odihniţi puţin. Veţi pleca la ora 14:00, trebuie să ne luăm o marjă, şoselele sunt proaste şi sunt multe camioane. În plus, la Zvornik este adesea coadă la postul de frontieră.

Îl conduse pe Malko la o cameră mobilată sobru. Pe pat, era o vesta antiglonţ din Kevlar, dosarul operaţiunii, precum şi un pistol automat Beretta 92, modelul regulamentar al armatei americane.

– Noapte bună, concluzionă americanul, o să vă trezesc la 13:30.

Vizibil, nu era liniştit. Rămas singur, Malko se aşeză pe pat şi formă numărul telefonului mobil al Alexandrei. Era 11:30. În câteva ore, schimbase un univers.

Contrar oricărei aşteptări, Alexandra răspunse. Malko auzi pe fundal hărmălaie de muzică şi conversaţii.

– Totul merge bine, *schatzy*? întrebă ea, cu o voce prea dulce.

– Da, dar...

---

[3] Ordin. (n.aut.)

– Eu mă distrez bine, continuă ea. Taiorul meu place enorm. Tocmai în acest moment, este un bărbat care mă devorează din priviri. Chiar frumos şi, se pare, foarte interesant după părerea unor prietene. Sper că voi reuşi să rezist.

Malko nu avu timp să explodeze. Închisese. Sună din nou, dar dădu imediat peste mesagerie. Se duse să se întindă, incapabil să adoarmă.

*

* *

Sulejman Brancevo avea un nod în gât din cauza neliniştii. O privi pe Vesna, întinsă pe burtă, dormind adânc.

După restaurant, anunţase brusc:

– Nu vreau să mă întorc acasă. Chiar dacă tata o să facă scandal, o să petrec noaptea cu tine. Vreau să mai facem dragoste, nu vii prea des...

Bosniacul încercase destul să o lămurească, dar era încăpăţânată ca un măgar.

– Trebuie să fiu acolo la ora 7:00, ca să deschid cafeneaua, precizase ea.

Sulejman Brancevo simţise cum îi fuge sângele din obraji. Nu ar putea niciodată să ajungă la întâlnirea fixată la ora 6:00 dimineaţa cu oamenii colonelului Harrisson Carter, la intrarea în Valjevo.

Or, după conversaţia cu Munir Konjic, din prudenţă, închisese telefonul şi nu dorea să-l mai deschidă, ca să nu rişte să fie interceptat de serviciile de ascultare sârbe ale KOS[4].

---

[4] Kontra Obavestonjina Sluzba: Serviciile de informaţii ale armatei sârbe. (n.aut.)

Acest serviciu cunoştea cu siguranţă numărul lui Munir Konjic, unul dintre adversarii săi. Un apel către el venind din Valjevo putea să îi alerteze. Ori, aceştia menţineau legături strânse cu omologii lor bosniaco-sârbi.

Oricum, prezenţa Vesnei împiedica orice nou apel...

Continuă să învârtă în minte toate datele problemei, căutând disperat o soluţie. În cel mai bun caz, ar avea o întârziere de o oră şi jumătate la întâlnire. Îl vor aştepta americanii?

CAPITOLUL IV

Malko tresări, smuls din toropeală de uruitul unui camion care venea dinspre Valjevo. Adormise pentru puţin timp. Mecanic, se uită la acele luminoase ale ceasului Breitling: ora 5:30. Oamenii colonelului Carter erau în întârziere cu o jumătate de oră.

Nu era un semn bun.

Începea să se crape de ziuă şi într-o jumătate de oră, se va face lumină. Coborî din Cherokee-ul oprit la o mică benzinărie închisă, de la intrarea în Donja Kamenica, respirând adânc aerul răcoros pentru a se trezi. Trecu un alt camion, în sens invers. Era foarte puţin circulaţie pe şoseaua nr. 4, la această oră.

Căscă. La urma urmei, nu dormise mai mult de o oră şi jumătate. Drumul său de la Tuzla se derulase fără probleme. La Zvornik, un poliţist adormit abia dacă se uitase pe actele lui.

Ceva mai târziu, soneria telefonului îl făcu să tresară. Nu era decât un mesaj de bun venit al reţelei sârbe. Mai aşteptă un sfert de oră învârtindu-se în loc, pândind şoseaua dinspre Losnica. Nimic.

La cinci şi patruzeci şi cinci, se decise să activeze telefonul „Blackberry" criptat, dat de colonelul Carter, cu kitul său operaţional. Vesta din Kevlar era încă pe bancheta din spate... Trebuia să ia o decizie: următoarea lui întâlnire era la ora 6:00, peste un sfert de oră, la intrarea dinspre vest în Valjevo, la 15 kilo-

metri de acolo, cu Sulejman Brancevo, agentul bosniac însărcinat să îl conducă până la mănăstirea *Priština*. Ce avea să facă acesta dacă nu vedea pe nimeni?

Colonelul Carter răspunse chiar înainte ca primul țârâit al soneriei să se oprească.

Ei nu sunt acolo, anunță Malko. Și este aproape ora 6:00... *We are running late*...[1]

Luat din scurt, colonelul Carter explodă, invocând în termeni murdari pe urmașii Christului, apoi își reveni imediat.

– Totuși au plecat la timp. Eram acolo.

– Dați de ei.

– Nu vor răspunde, le-am impus să nu comunice prin radio, din motive de securitate. Chiar și criptat. Este prea nevralgic.

– Ce să fac eu? Agentul lui Munir Konjic ne așteaptă la ora 6:00. Peste 7 minute. Dacă nu vede pe nimeni venind, va crede că operațiunea s-a anulat.

– Mergeți și îl liniștiți! Oamenii mei vă vor aștepta, sunt disciplinați. Și, fără îndoială, vor lua legătura prin radio.

Malko sări în Cherokee. Zece minute mai târziu se oprea la benzinăria Jugol, la intrarea în Valjevo. Aceasta tocmai se deschidea și nicio mașină nu era acolo. Parcă departe de pompe și privi în jurul lui.

Nici urmă de Sulejman Brancevo, era deja 6:07.

Poate că *el* era în întârziere. Ori, nu avea cum să ia legătura cu el.

Pulsul i se acceleră: o veche Jugo roșiatică se apropia, dinspre Valjevo. Semnaliză și se opri la ben-

[1] Suntem în întârziere... (n.aut.)

zinărie. Un tânăr bărbos ieşi din maşină, puse benzină, plăti şi plecă.

Minutele se scurgeau, ca picăturile de apă care cad regulat. La 6:25, „Blackberry" sună. Era colonelul Carter, vizibil uşurat.

– Ei sunt la locul convenit, anunţă el. S-au rătăcit pe munte, intrând pe un drum înfundat. La dumneavoastră este OK?

– Nu este OK, trebui să recunoască Malko.

Din nou înjurături. Urmate de o tăcere lungă. Vizibil, colonelul Carter se gândea intens. În cele din urmă zise pe un ton încordat:

– Elicopterele se învârt în cerc deasupra Zvornik-ului. Nu pot să aştepte la nesfârşit, sârbii le vor repera şi se vor alarma. Îl sun pe Munir. Sper că *el* are cum să dea de omul lui.

– Şi eu? Aştept aici?

– Nu. Mergeţi să-i recuperaţi pe oamenii mei, eu nu mai pot să îi contactez din nou.

Malko se urcă în Cherokee. De această dată, la ieşirea din Donja Kamenica, observă imediat două Land Cruiser cu numere sârbeşti, cu sigla SCG[2], de acum ieşită din uz. Unul din ocupanţii primului vehicul coborî şi veni spre el.

Degeaba era în haine civile, pe fruntea lui joasă şi netedă, prelungită cu un craniu lustruit, era scris „Marină".

Din fericire, toţi infractorii din zonă se rădeau pe cap. Schiţă un salut militar şi îşi reveni imediat, anunţând cu voce reţinută:

---

[2] Serbia Cerna Gora – Serbia şi Muntenegru. (n.aut.)

– Locotenent Arrow, la ordinele dumneavoastră, *sir*. Îmi pare rău pentru întârziere. Ne-am rătăcit.

– Ne întoarcem până la intrarea în Valjevo, ordonă Malko. Este o benzinărie Jugol pe dreapta. Cel care ne va conduce până la mănăstire trebuie să ne aştepte acolo. Apoi, vom urma ordinele.

– OK, *sir*, făcu locotenentul Arrow.

O nouă întoarcere şi porniră spre Valjevo. Malko se ruga să nu dea peste poliţişti sârbi. Cei opt americani miroseau a „forţe speciale" de la kilometri...

În timp ce mergea, coborî ochii pe ceasul Breitling. 6:47. Era deja cu trei sferturi de oră în întârziere faţă de plan. Numai să îi aştepte Sulejman Brancevo.

*

* *

Se făcea ziuă şi valuri de ceaţă pluteau încă pe şosea. Sulejman Brancevo era ros de nelinişte. Cu atât mai mult cu cât nu îşi deschisese telefonul. Vesna parcă plutea pe un norişor roz. Oftă:

– A fost chiar foarte simpatic!

Făcuseră din nou dragoste la trezire.

– Vom mai face, promise bosniacul.

Erau foarte puţine şanse să o mai revadă vreodată. La fiecare viraj, tensiunea lui nervoasă creştea, în timp ce calcula ora la care ar putea ajunge la întâlnirea fixată pentru ora 6:00. Ar avea cel puţin o oră şi jumătate întârziere.

Numai să-l aştepte americanii!

Evită la limită un tractor. Încă trei viraje şi cafeneaua apăru. Terasa era pustie, obloanele închise, dar pulsul lui Sulejman Brancevo crescu.

Un Audi A8 negru era parcat în faţa bistroului. Imposibil de distins ocupanţii prin geamurile fumurii.

Într-o fracţiune de secundă, panica îl cuprinse pe Sulejman Brancevo. Maşinal, frână brusc şi Vesna fu proiectată în parbriz.

– Hei, ce te-a apucat! zise ea, furioasă.

– Pardon, bâigui bosniacul, am făcut o manevră greşită.

Se opri în faţă la *Kod Vuka*, cu inima bătându-i repede şi privirea lipită de Audi, încercând să se convingă că prezenţa acestuia nu avea nimic alarmant.

– Ai deja clienţi! zise el.

Vesna nu se arăta deloc interesată, îi băgă o limbă de 4 kilometri în gură şi oftă:

– Întoarce-te repede.

Erau încă îmbrăţişaţi când portiera de pe partea lui fu deschisă din exterior. Sulejman Brancevo întoarse capul şi simţi cum stomacul i se lichefiază. Dragoljub Matić, cu o privire rece de şopârlă, îl fixa maşinal. În acelaşi moment, cealaltă portieră se deschise, acţionată de un fel de tăietor de lemne cu faţa plată, pieptul cât un butoi. Cu mâna stângă o prinse pe Vesna de braţ şi o trase brutal afară.

– Hei, zise ea, tu...

Cu un rever puternic, bărbatul o aruncă pe terasa pustie unde ea se prăbuşi pe ciment.

Sulejman Brancevo se simţi apucat ca un pachet şi Dragoljub Matić îl smulse din maşină, fără efort.

Cu faţa apropiată de a lui, îi zise:

– Am intuit corect când te-am recunoscut ieri. Vii des la *Club Jez*...

– *Da*, bâigui Sulejman Brancevo.

– Se pare şi că eşti un netrebnic de poliţai. Dă-ţi jos pantalonii!

Cum Brancevo nu mişca, Dragoljub îi desfăcu brutal cureaua, o smulse din găici şi îl lovi peste faţă pe bosniac cu o brutalitate glacială.

– Dă-ţi jos pantalonii! repetă el. Şi chilotul!

Tremurând, Sulejman Brancevo se supuse. Vesna se ridicase şi privea scena, terifiată. Bosniacul îşi lăsă pantalonul în vine şi îşi coborî chilotul până la genunchi. Dragoljub Matić privi la sexul lui chircit, dar vizibil circumcis, şi scrâşni:

– Turc mârşav!

Îl lovi cu genunchiul în abdomen. Sulejman Brancevo se aplecă, cu un urlet de fiară, şi vomită, pierzându-şi imediat cunoştinţa din cauza durerii abominabile.

Era exact ora 7:10.

*

* *

Pulsul lui Malko se intensifică brusc. O maşină era oprită lângă pompele de la benzinăria Jugol, o Toyota alburie cu număr bosniac: 432 H 856. Opri, imitat de cele două Land Cruiser. Coborând din Cherokee, se îndreptă spre vehiculul oprit. Geamurile erau acoperite cu noroi şi nu putea vedea înăuntru. Discret, ciocăni în geam cu inelul său.

Geamul coborî imediat, apărând faţa nerasă a unui bărbat foarte tânăr cu păr lung şi privire ostilă. Lângă el, Malko văzu o blondă slăbănoagă cu fusta foarte ridicată pe coapsele subţiri. Vizibil, cei doi tocmai îşi dovedeau afecţiunea reciproc.

– *Gospodin* Brancevo? întrebă Malko.

Tânărul îi aruncă o privire neagră şi o frază lipsită de blândeţe, după care ridică geamul. Malko

înţelegea destulă sârbo-croată pentru a înţelege că acest tânăr nu agrea să fie deranjat...

Nu era Sulejman Brancevo, omul Serviciilor bosniace... Se întoarse la Cherokee, urmat de locotenentul Arrow, nervos şi el.

– Nu este el?

– Nu, răspunse Malko, şi nu am cum să dau de el. O să aşteptăm.

Se uită la Breitling: 7:15. Sulejman Brancevo întârzia de o oră şi un sfert...

De ce?

Cu cât aşteptau, cu atât mai mult Radovan Karadžić avea şanse să dispară. Şi ce i se întâmplase agentului bosniac? Decise ca la ora 8:00 să îl contacteze pe colonelul Carter.

*

* *

Auzind uşa de la subsol de la *Kod Vuka* deschizându-se, Sulejman Brancevo încercă să deschidă ochii. Dar loviturile de pumn administrate în urmă cu o jumătate de oră îi tumefiaseră pleoapele, zdrobindu-i şi arcadele, încât nu mai vedea decât o rază de lumină şi siluete vagi. De când îl puseseră să-şi dea jos pantalonul şi să îşi arate circumcizia, cei doi membri ai „Preventiva" se folosiseră de el ca de un sac de box.

Apoi, îi legaseră mâinile şi picioarele cu sârmă. Tot corpul îl durea şi murea de sete, întrebându-se dacă ar reuşi să bea, cu buzele lui sparte.

Simţi că era ridicat şi rezemat de perete.

– Deci, te simţi bine, turcule?

Sârbii se încăpăţânau să îi numească pe toţi bosniacii „turci" în amintirea invaziei otomane care îi obligase să se convertească.

Sulejman Brancevo era incapabil să vorbească. Mai mult, ştia că nu folosea la nimic. Aici, nimeni nu i-ar veni în ajutor. Doar expediţia americană destinată să îl recupereze pe Radovan Karadžić. După ce îl „mângâiaseră", cei doi sârbi îl interogaseră, ameninţându-l că îl taie pe viu cu cuţitele lor de vânătoare, că îi taie sexul în rondele... Ştia că aceştia ar merge până la capăt, atunci vorbise, pentru a evita suferinţe inutile, mărturisind că era un agent al Serviciilor bosniace, dând numele şefului său, Munir Konjic, explicând apoi că fusese însărcinat să dea de urma lui Radovan Karadžić.

Când menţionase numele lui, Dragoljub Matić, cel mai feroce, se închinase respectuos, ca în faţa unei icoane...

Spusese tot, în afară de elicoptere...

Era singura lui şansă de supravieţuire. Minusculă.

În ceea ce îl privea pe Radovan Karadžić, nu îşi făcea iluzii: liderul bosniaco-sârb era deja departe.

Cel care îl făcuse turc îi dădu drumul şi alunecă de-a lungul peretelui, până jos.

– Ai o vizită! zise sârbul pe un ton vesel.

– Nemernic de turc! zise vocea ascuţită a Vesnei Duskovic.

Ospătăriţa de la *Kod Vuka* stătea în faţa lui. Văzu vag ghetele şi pantalonul de jeans, înainte de a primi prima lovitură de picior, în plin, în scrot. Durerea îi smulse un urlet înăbuşit. Încercă să se chircească pentru a scăpa de loviturile ghetelor. Vesna se învârtea în jurul lui, dezlănţuită, lovindu-l în spate sau în faţă, dar mai ales între picioare, deşi încerca disperat să se protejeze.

Vârful ghetei îi lovi testiculul stâng, făcându-l să urce în scrot!

Sub durerea atroce, Sulejman Brancevo îşi pierdu cunoştinţa.

Deja, Dragoljub Matić o împingea pe Vesna fără menajamente.

– Ajunge! făcu el. Mai avem nevoie de el. Du-te sus şi fă o cafea.

Ospătăriţa sârbă era dezlănţuită, ar fi vrut să-i scoată ochii cu unghiile. Bineînţeles, în urmă cu câteva minute, trebuise să îi convingă pe cei doi bosniaco-sârbi că nu fusese complicea musulmanului. Ceea ce nu fusese uşor. Începuseră să o bată, apoi Dragoljub Matić pusese un vătrai pe plită după ce dăduse drumul tare la gaz.

– Dacă continui să minţi, o să îţi băgăm asta în fund. Ca să cureţe după batjocura turcului.

Vesna se rostogolise pe jos urlând, jurând că este o sârbă de bună credinţă, că a fost abuzată de un infractor, iar cei doi binevoiseră să îi accepte scuzele.

Sulejman Brancevo fu ridicat din nou şi cei doi călăi ai săi îl traseră până la parter, aşezându-l pe un scaun în spatele magazinului. Trebuiseră să-l oprească pe tatăl Vesnei ca să nu-l linşeze pe Sulejman Brancevo cu lovituri de cosor.

El era un bun sârb.

*

* *

Circulaţia era de acum intensă pe şoseaua spre Valjevo. Pentru a nu ieşi prea mult în evidenţă, cele două Land Cruiser plecaseră să facă un tur, în timp ce Malko pândea toate vehiculele care se opreau la benzinăria Jugol.

Nicio veste de la colonelul Carter. Malko hotărâse să anuleze totul la ora 8:00, dacă nimic nu se întâmpla. Această defecţiune nu mirosea bine. Poliţia sârbă risca să intervină şi, cu cele două 4x4 pline cu arme de război, şi având drept pasageri, militari americani „în permisie", ceea ce era oficial interzis prin acordul de la Dayton, risca să ia o întorsătură urâtă.

Cele două Land Cruiser se întorceau. Locotenentul Arrow coborî şi se apropie de Malko.

– Noutăţi, *sir*?

– Nu. Dacă nu apare nimic nou într-un sfert de oră, „demontăm".

*

* *

Spasmele din abdomen îl împiedicau pe Sulejman Brancevo să aprecieze uşurarea de a nu mai fi legat. Prăbuşit pe un scaun în spatele magazinului de la *Kod Vuka*, se întreba ce urma să i se mai facă. Călăii săi îi oferiseră chiar şi o cafea fierbinte pe care nu o putuse bea din cauza buzelor zdrobite.

Îngrămădit pe scaunul din plastic, cu bărbia în piept, savura acest moment de calm relativ. Dragoljub Matić trase un scaun şi se aşeză în faţa lui. Ochii lui mici luceau de răutate.

– Turcule, zise el – vizibil, avea repulsie să pronunţe un nume musulman – , o să-ţi cerem un mic serviciu înainte de a te lăsa să pleci în ţara ta de rahat, unde ne vom întoarce în curând.

Sulejman Brancevo nici nu răspunse. Nu *puteau* să îl lase să plece, fiindcă era capabil să-i identifice. Dar câteva minute de repaus erau bune.

– *Dobre*[3], bâigui el, ce vreţi?

Dragoljub luă un telefon vechi aşezat pe masa din lemn a bucătăriei şi îl apropie de bosniac, ale cărui picioare erau încă legate cu sârmă.

– O să-l suni pe amicul tău Munir, anunţă el cu o voce blândă, ca să-i spui că a avut loc o schimbare şi că îţi aştepţi prietenii în faţa mănăstirii. Vor fi bucuroşi...

Bosniacul ar fi vrut să spună „nu" imediat, apoi îşi aminti că era vorba cu siguranţă de o expediţie aeropurtată, ca în trecut. Altfel, era imposibil să intri în Serbia cu un detaşament armat al NATO. În acest caz, mai avea încă o şansă infimă să scape, căci sârbii riscau să fie surprinşi de elicoptere. Bineînţeles, voiau să pună la cale o ambuscadă pentru soldaţii NATO. Aici, puteau face totul fără a fi pedepsiţi, spre deosebire de Bosnia, fiindcă americanii intraseră ilegal în Serbia.

În faţa tăcerii lui, Dragoljub Matić ridică pantalonul şi smulse dintr-o teacă fixată de gleznă un cuţit enorm de vânătoare.

Ţinând lama la orizontală, cu un gest sec şi precis, înfipse vârful în pieptul lui Sulejman Brancevo, pătrunzând câţiva milimetri. Bosniacul tresări, scoase o exclamaţie de durere. Totuşi, nu era nimic, faţă de cât suferise.

– *Dobre*, zise bosniaco-sârbul. Nu am timp să discut. O să-ţi înfig asta până în inimă. După părerea mea, nu trebuie mai mult de 3-4 centimetri. Ajunge imediat acolo. Şi nu vei mai putea să telefonezi decât diavolului.

---

[3] Bine. (n.aut.)

Instinctiv, Sulejman Brancevo se trase înapoi, dar fu blocat repede de spătarul scaunului. Concentrat, călăul lui înfigea foarte lent lama, cu buzele strânse. S-ar fi auzit şi musca zburând.

Sulejman Brancevo se chirci puţin, încercând să vizualizeze lama ascuţită cum se strecoară printre coaste. Ştia că ar fi prea târziu când vârful ar atinge inima.

– *Da*, şopti, o să telefonez.

– *Dobre, dobre*, încuviinţă Dragoljub Matić, ştii numărul pe rost sau vrei să ţi-l dau? Cel care este în memoria telefonului mobil?

Inutil să se mai joace.

Cu pumnalul înfipt în continuare în piept, Sulejman Brancevo formă cu o mână nesigură numărul telefonului lui Munir Konjic.

Acesta răspunse instantaneu. Mai întâi, fără să zică nimic. Sulejman Brancevo înţelese că era intrigat că nu putea identifica numărul apelant.

– Eu sunt, Sulejman, şopti el. Aici, telefoanele mobile nu merg. Nu am putut veni, nu eram singur. Vă aştept în faţa intrării în mănăstire. Este uşor de găsit.

– Totul merge bine? întrebă Munir Konjic, vizibil neliniştit şi mirat.

– Da, da! îl asigură Sulejman Brancevo.

Nu avu timp să mai spună ceva... Dragoljub întrerupsese legătura. Zâmbi satisfăcut.

– *Dobre*, repetă el. Sper că nu îi vom aştepta prea mult timp pe amicii tăi.

Privirea îi lucea de răutate rece. Lui Sulejman Brancevo îi era ruşine şi suferea. Îşi pusese speraţna în elicoptere. Aceşti nemernici nu ar rezista prea mult

în faţa unui Apache sau Blackhawk al NATO. Fusese deja o înfruntare la Pale între „Tchekniks" şi SFOR, care se terminase cu destrămarea gărzii de corp a lui Radovan Karadžić.

Doar această idee îi dădea curaj să reziste. Simţi că i se punea în mână un pahar.

– Ţine, făcu Dragoljub cumsecade, o să îţi facă bine.

După miros, bosniacul recunoscu şliboviţa, alcool din prune. În ciuda buzelor zdrobite, se forţă să bea o gură. Trebuia să mai reziste puţin. Închise ochii, imaginându-şi elicopterele de luptă doborându-i pe călăii săi şi făcându-i bucăţi.

Brusc, simţi o căldură în piept. Crezu la început că era efectul alcoolului, înainte ca un spasm să îi zguduie tot corpul. Într-o clipă, realiză că vârful pumnalului tocmai îi atinsese inima şi se înfigea în ea încet.

*

* *

Telefonul „Blackberry" al lui Malko sună când erau deja la 10 kilometri de Valjevo, pe drumul de întoarcere.

– Legătură restabilită! anunţă colonelul Carter pe un ton foarte milităros. Munir tocmai m-a sunat: tipul lui a avut o problemă, dar vă aşteaptă în faţa mănăstirii. M-am uitat pe hartă: vă trebuie cam 25 de minute ca să ajungeţi din Valjevo.

– Am plecat spre vest, obiectă Malko. E nevoie cam de 40 de minute, în cel mai bun caz.

– OK, este 8:10, vă dau un sfert de oră ca să securizaţi perimetrul mănăstirii pentru a evita fuga lui „Teddy Bear". Elicopterele Apache vor ajunge în

zonă la 9:15. Oamenii mei au legătură directă cu ei. *Good luck*.

Malko încetinise. Se opri pe acostament, imitat imediat de cele două Land Cruiser. Deja, locotenentul Arrow alerga spre Cherokee.

– Cale întoarsă, ordonă Malko, mergem la obiectiv.

Îi explică schimbarea de program, iar ofiţerul american întrebă imediat:

– Ne echipăm acum?

– Nu, în ultimul moment, avem de traversat Valjevo.

– OK, urc cu dumneavoastră, sugeră ofiţerul. Am o legătură VHF cu oamenii mei, ar fi mai simplu.

Trei minte mai târziu, porniră din nou spre Valjevo, pe care îl traversară fără probleme. Un mic oraş provincial sârb, lipsit de interes. Apoi, aproape că se pierdură prin intersecţii prost marcate, până să găsească drumul îngust de munte, cu două sensuri, care ducea la Ragacica, urcând şi coborând fără încetare între doi versanţi verzi. Şoseaua şerpuia pe malul văii unui mic râu, Kolumbara, invizibil în spatele frunzişului.

Nu întâlniră decât două vehicule; cerul era de un albastru intens. Această mică şosea pustie şi prost întreţinută traversa masivul muntos pentru a ajunge după zeci de kilometri la frontiera bosniacă materializată de Drina, un râu adânc şi tumultuos.

Virajele se succedau unele după altele. Locotenentul Arrow şi Malko scrutau şoseaua pe partea dreaptă. Conform hărţii, un drum secundar se desprindea la un moment dat din şoseaua principală,

ducând la mănăstire. Brusc, Malko văzu o clădire roz, acolo unde şoseaua se scinda în două. Încetini şi locotenentul Arrow exclamă:

– Este acolo, *sir*!

Arătă un panou din lemn cu litere spălăcite care anunţa: „*Priština*", pe marginea unui drum în pantă care ducea spre fundul văii.

Malko încetini, examinând rapid împrejurimile. Terasa bistroului era pustie, un tractor era parcat în faţă şi un bărbat tocmai cerceta motorul.

Nimeni altcineva.

Calm absolut, bucolic.

– Mergem! îi spuse el locotenentului Arrow. Anunţaţi-vă oamenii.

Încet, se angajă pe drumul înclinat. La aproximativ 300 de metri mai departe, distinse un spaţiu deschis, prin pădurea foarte deasă. La stânga, o potecă cobora în pantă lină spre mănăstire.

Se opri lângă gardul viu şi coborî, neîncrezător, cu Beretta 92 dat de colonelul Carter sub haină, la spate. Malko se uită la ceasul Breitling: 9:07. Erau uşor în avans. Elicopterele nu ajungeau acolo decât după încă 8 minute.

Unde era Sulejman Brancevo?

Liniştea era absolută, în afară de câteva cântece de păsărele. Malko îi zise locotenentului Arrow, care stătea în picioare lângă Cherokee.

– Spuneţi-le oamenilor să se desfăşoare!

Surprins că ofiţerul nu răspunde, întoarse capul spre el. Locotenentul Arrow părea transformat în statuie de sare. Privea spre intrarea mănăstirii, o poartă mare din lemn, din două părţi, având deasupra o cruce, protejată de o streaşină din ţigle roşii. Ceea ce

semăna cu o sperietoare de păsări era ţintuit pe poarta mare, chiar sub cruce.

– *My God!* zise locotenentul Arrow cu voce slabă.

Malko simţi cum o picătură de sudoare rece îi curge pe spate.

Ceea ce era ţintuit pe poarta mănăstirii *Priština* nu era o sperietoare, ci un bărbat.

Sulejman Brancevo era la întâlnire.

Înspăimântat, Malko coborî cărarea, oprindu-se în faţa intrării în mănăstire. Cuie enorme de dulgherie fixau schingiuitul de lemnul închis la culoare. Câte unul în fiecare palmă, cu braţele întinse ca un Christ pe cruce, câte unul în fiecare picior şi un al cincilea ieşindu-i din piept, înfipt probabil în inimă.

Muştele se învârteau în jurul rănilor recente şi mirosul fad de sânge proaspăt se amesteca cu cel al acelor de pin. Mortul avea ochii închişi, faţa tumefiată, cu capul atârnându-i în piept.

Ca o cucuvea la intrarea într-un hambar.

Malko se scutură, reprimându-şi o senzaţie de greaţă. Creierul începuse să-i funcţioneze. Această punere în scenă macabră era un semn foarte rău.

O rafală de puşcă de asalt sparse liniştea şi parbrizul primului Land Cruiser se sparse în bucăţi. Locul unde se aflau trăgătorii ascunşi în pădurea deasă din jurul mănăstirii era imposibil de distins. Malko realiză într-o străfulgerare că vesta antiglonţ rămăsese în Cherokee.

CAPITOLUL V

În momentul în care urma să o ia la goană înspre cele trei vehicule, Malko îşi dădu seama că erau mai mult de 20 de metri de parcurs sub focul trăgătorilor invizibili. O altă rafală răsună şi geamurile laterale din spate ale celuilalt Land Cruiser se făcură ţăndări. Unul din americani care tocmai cobora se prăbuşi cu un urlet, ţinându-se de genunchi cu amândouă mâinile.

Malko se întoarse, strigând spre locotenentul Arrow:

– La mănăstire, repede!

Din două salturi, ajunse lângă zid. Acesta nu măsura mai mult de un metru cincizeci, cu un acoperiş din ţiglă roşie.

Malko se căţără dintr-un salt şi sări de cealaltă parte, în grădina mănăstirii, fiind imitat după câteva secunde de locotenentul Arrow.

Ghemuiţi la adăpostul zidului, îşi scoaseră armele şi priviră în jurul lor. În dreapta, o clădire albă cu etaj, separată printr-o peluză împodobită cu un pin magnific de un ansamblu de clădiri din piatră cu nişte acoperişuri ciudate, conice şi maro. Una din ele avea o cruce: cu siguranţă era capela.

Niciun semn de viaţă.

Imposibil de ştiut dacă nu erau pândiţi.

După câteva clipe de linişte, o rafală violentă izbucni de cealaltă parte a zidului. Malko identifică

zgomotul clar al M 16. Oamenii locotenentului Arrow ripostau. Se auziră mai multe rafale lungi de Kalaşnikov, urmate de un zgomot de geamuri sparte. Cei care întinseseră această ambuscadă erau cu siguranţă ascunşi pe panta împădurită, din faţa intrării în mănăstire. Invizibili.

Locotenentul Arrow începu să vorbească în al său VHF şi se întoarse spre Malko.

– Avem doi răniţi, dintre care unul grav. Un glonţ în piept. Oamenii mei sunt blocaţi la sol în spatele vehiculelor. Imposibil de localizat trăgătorii.

Liniştea se lăsase din nou. Era un calm ireal. Malko înţelese deodată de ce putuse să ajungă la zidul de împrejmuire fără să fie atins de tirul adversarilor lor. Sârbii nu voiseră să tragă înspre acest loc sfânt...

Tirul se reluă de cealaltă parte a zidului. Asurzit de împuşcături, Malko nu auzi venind elicopterele. Brusc văzu silueta impunătoare a unui Apache oprit în zbor staţionar deasupra mănăstirii. Un miros puternic de cauciuc ars veni adus de vânt.

Locotenentul Arrow urla în staţia radio. Cele două elicoptere se legănau deasupra capului lor, într-un zgomot asurzitor. Malko văzu mitraliorii postaţi la deschiderile laterale, gata să ciuruiască pădurea. Pe două cabluri lansate spre sol, oamenii locotenentului Arrow începură să coboare.

Şase soldaţi cu cagule intrară în cimitir, înarmaţi cu M 16 cu pat rabatabil.

Malko era lămurit: Radovan Karadžić plecase de mult timp.

– Scotocim totul, urlă locotenentul Arrow. Avem 15 minute.

O nacelă tocmai era coborâtă dintr-un elicopter, pentru a evacua răniţii.

Malko, cu pistolul în mână, se alătură soldaţilor care tocmai forţau uşile clădirii albe. Vizita fu rapidă: toate încăperile erau goale. Camere şi birouri. În timp ce comandoul mergea spre fundul grădinii, unde se zărea o clădire mai mică, Malko se îndreptă spre biserică, în centru, urmat de locotenentul Arrow.

În momentul în care se pregăteau să intre, o rafală lungă porni de la un Apache.

– Au cameră termică, strigă locotenentul Arrow, au reperat un „bandit".

Elicopterul se balansa, în faţa pantei împădurite aproape verticală. Mai lansă două rafale, pentru ca tirul inamic să înceteze. Efectul descurajator al elicopterelor Apache. În câteva minute, cei doi răniţi fură urcaţi la bordul unuia dintre elicoptere care luă altitudine şi dispăru cu un uruit de rotor.

Vântul trimise spre ei un nor gros de fum negru şi miros puternic de benzină: cele două Land Cruiser şi Cherokee ardeau ca nişte torţe.

Ce eşec!

Încă odată, sârbii bosniaci marcaseră un punct.

Elicopterul Apache care rămăsese pe loc se clătina în continuare deasupra lor, ca o insectă uriaşă veninoasă.

Soldaţii se întorceau din spatele mănăstirii, plouaţi: găsiseră chiliile călugărilor deschise, dar goale. Deja, alergau spre cablul ultimului elicopter pentru a urca la bord.

– Să căutăm în biserică! zise Malko. Apoi, noi...

Locotenentul Arrow, cu staţia radio, îi făcu semn să tacă, apoi zise:

– *Sir*, sprijinul aerian tocmai a primit ordin să se întoarcă imediat la bază. Colonelul Carter îşi asumă responsabilitatea. Se teme de o reacţie sârbă...

– *Şi noi?*

Ce aveau să facă, fără maşină, într-un univers ostil, poate şi cu alţi sârbi ascunşi în pădurile învecinate?

– Au găsit un traseu de retragere pentru noi, explică ofiţerul. O să coborâm de aici până în fundul văii, pentru a ajunge la un pârâu, Skrapez. Duce până la Drina, care este şi frontieră între Bosnia şi Serbia. În faţă, la Facovici, este un detaşament german al UEFOR care va veni să ne recupereze de peste râu. Sunt cam 10 kilometri.

Malko înjură în sinea lui. Mereu acelaşi principiu: *cover your ass*![1]

Al doilea Apache tocmai dispărea şi el după ce îşi recuperase toţi oamenii, şi liniştea se lăsă din nou. Un câine lătră. Malko se gândi la agentul bosniac ţintuit pe poartă ca o cucuvea. Era inuman să îl abandoneze astfel, dar nu el conducea operaţiunea.

– Am un GPS, anunţă locotenentul Arrow, ne vor urmări după coordonate. Avem slabe şanse să întâlnim elemente ostile.

Cei şase supravieţuitori tocmai li se alăturau şi se repliau în grădină.

– OK, concluzionă Malko, furios, dar înainte de a pleca să mergem să verificăm în biserică şi apoi, să-l aşezăm pe bietul mort într-o poziţie decentă.

Împinse uşa bisericii. Nimeri imediat peste o bătrână, cu capul acoperit într-un fular, faţa încruntată, îmbrăcată într-o rochie neagră până la glezne. Bombăni câteva cuvinte neînţelese şi îi arătă o masă de lângă intrare, plină cu lumânări şi cărţi poştale.

---

[1] Să-ţi păzeşti fundul! (n.aut.)

Mirosea a tămâie şi lumânări ardeau peste tot. Încremenit, locotenentul Arrow schimbă o privire cu Malko.

– Este surdă sau ce?

O a doua femeie apăru din spatele altarului dominat de o enormă cruce ortodoxă, încadrată de icoane şi miniaturi.

– Unde pot găsi pe careva aici? întrebă Malko.

– Nu ştiu.

– Unde sunt călugării?

– Nu ştiu. Vreţi să cumpăraţi ceva?

Nu avea cum să nu fi auzit împuşcăturile şi elicopterele. Fie nu o interesa, fie nu îl băga în seamă.

Malko inspectă rapid biserica şi ieşiră. Aceeaşi linişte ireală.

Ocoliră capela, descoperind în fundul grădinii o clădire veche cu un singur etaj, lipită de un coteţ de găini şi o grădină de zarzavaturi. Mai multe uşi erau deschise şi nişte lenjerie era la uscat afară. Malko băgă capul pe una din uşi, văzu o cameră mobilată doar cu un pat, cârlige pe un perete şi un crucifix mare. Nişte haine erau îngrămădite într-un colţ; una din chiliile călugărilor.

Locotenentul Arrow inspectă celelalte chilii.

– Nu e nimeni, anunţă el. Trebuie să mergem.

Frustrat, Malko ordonă:

– Vreau să văd clădirea vizitată de comando înainte de a pleca.

Era uşor: toate uşile fuseseră sparte de soldaţii americani. Acolo, era mult mai luxos şi era chiar şi un telefon la intrare. Malko trecu prin trei camere curate şi goale. În ultima, văzu o carte căzută pe jos şi

o ridică. Era scrisă în chirilică şi Malko descifră uşor titlul: *Ima Coda? Nema Coda!*[2]

Numele autorului îi sări în ochi: Radovan Karadžić. O răsfoi: mai multe pagini fuseseră adnotate, cu un scris mărunt. Aparent de către autor... Puse cartea în buzunar.

Deci Radovan Karadžić stătuse în această mănăstire.

Locotenentul Arrow începea să devină nervos.

– *Sir,* zise el, Tuzla îmi semnalează un şir de conversaţii radio ale sârbilor, trebuie să plecăm... Oamenii mei s-au ocupat de mort. Vreţi să vedeţi?

– Da, zise Malko.

Corpul lui Sulejman Brancevo era întins în faţa porţii, acoperit cu o pătură, Imposibil să îl ia cu ei.

– Am găsit un traseu de retragere, anunţă locotenentul Arrow. Urmaţi-mă!

Se întoarseră în mănăstire, o traversară, ajungând la o barieră din lemn care dădea spre o cărare ce se pierdea în pădure.

Trecură bariera pe rând şi urmară o potecă îngustă care cobora spre fundul văii. Niciun zgomot. Locotenentul Arrow, frustrat şi cu inima plină de ură faţă de cei care îl chinuiseră pe Sulejman Brancevo, mergea în frunte, urmat de Malko. Căzuseră în cursă.

Brusc, acest traseu de retragere i se păru prea uşor, prea evident. Se apropie de ofiţerul american pentru a-l pune în gardă. Atunci observă, în mijlocul cărării, o tufă de vegetaţie plasată ciudat. Într-o clipă, îşi aminti de un incident, în urmă cu 3 ani, la Belgrad...

---

[2] Este un miracol? Nu este un miracol! (n.aut.)

Cu o lovitură de umăr, îl dezechilibră pe locotenentul Arrow care era gata să calce peste, aruncându-l pe pantă la vale. Cu un gest, îi opri pe ceilalţi din urmă. Aplecat, examină tufa de iarbă. Locotenentul se ridicase, ameţit. Malko arătă spre sol.

– Priviţi, este probabil o mină!

Ofiţerul se aplecă şi el şi înjură.

– *Jesus Christ!* Cred că aveţi dreptate. O să verificăm.

Ordonă oamenilor săi să se adăpostească şi li se alăturară şi ei. Când toţi erau poziţionaţi, unul din americani trase o rafală scurtă de M 16. Chiar şi ştiind, tresăriră la detunătura care aruncă pământ în aer. O mină cu fragmentaţie. Dacă ofiţerul ar fi călcat peste ea, el şi Malko ar fi fost sfârtecaţi...

Se ridicară, şocaţi.

– OK, concluzionă locotenentul Arrow, uitaţi-vă bine pe unde puneţi picioarele, de acum înainte.

*

* *

Era mai multă lume ca de obicei la terasa de la *Kod Vuka*. O duzină de ţărani din împrejurimi şi doi călugări, cu sutana strânsă cu o centură lată din piele.

Explozia surdă venind dinspre râpă îi făcu să tresară, apoi se auziră strigăte de bucurie.

– Un turc mai puţin! urlă unul din călugări, cu barba în evantai.

Vesna Duskovic apăru imediat din bistrou cu o sticlă plină cu lichid incolor, şliboviţă distilată într-una din fermele învecinate. Un produs natural. Umplu paharele mici şi toţi ţinură un toast. Unul din popi se ridică, cu trei degete ridicate în semn de raliere, şi zise:

– Dumnezeu să ne ajute în continuare să îl apărăm pe fratele Radovan!

Imediat, toţi cei prezenţi răspunseră în cor, inclusiv Vesna:

– Să ne ajute Dumnezeu!

Apoi al doilea popă se ridică şi el şi zise cu o voce de stentor, imediat acompaniat de toţi ceilalţi:

– Atât timp cât pământul se va învârti în jurul soarelui, Karadžić nu va fi arestat!

– Radovan, bucuria noastră! completară vecinii săi.

Terminară sticla de şliboviţă apoi călugării evocară pentru ţărani amintirea lui Draža Mihailović, un şef *cetnik* care se ascunsese mai mult de un an în zonă, la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, înainte de a fi trădat de şeful gărzii sale, care îl dăduse pe mâna titoiştilor.

Nu mai era nimic de băut. Ţăranii se întoarseră la fermele lor şi, în scurt timp, nu mai rămăseseră pe terasă decât cei doi popi. Încă discutau, când o maşină de poliţie albă se opri în faţă la *Kod Vuka*. Un poliţist coborî, celălalt rămânând la volan. Se apropie de preoţi, se înclină pentru a-i săruta mâna, se închină şi întrebă umil:

– Ni s-au semnalat nişte împuşcături, aţi auzit ceva?

– Nimic! făcură cei doi popi în cor.

– Miroase a ars, pe aici, remarcă poliţistul.

– Aşa este, sunt maşini care ard acolo, lângă sfânta mănăstire, recunoscu unul dintre popi, dar nu este nimeni înăuntru. Puteţi merge să vedeţi.

Făcu semnul crucii înspre poliţist.

– Frate, rugaţi-vă pentru noi! Dumnezeu ne priveşte!

Poliţistul îi sărută mâna din nou şi se întoarse la maşină.

– Aceşti preoţi nu au văzut nimic, îi zise el colegului... Dar sunt maşini care ard, acolo.

– Să mergem să vedem.

Coborâră drumul în pantă, până la epavele celor două Land Cruiser şi al Cherokee-ului care se terminau de ars. Mirosul de cauciuc ars era încă pestilenţial. Examinând locurile, descoperiră cadavrul schingiuitului.

– Cheamă Valjevo şi cere ordine, ordonă şeful.

Se închinară în faţa mortului. În Serbia, religia încă făcea parte din viaţa cotidiană. Şi nu se intra într-o mănăstire fără un motiv imperativ, în afară de rugăciuni. Cel mai tânăr propuse:

– Mă duc să aprind o lumânare pentru bietul mort. Dumnezeu să-i ierte păcatele.

*

* *

Malko mergea ca un automat, cu transpiraţia şiroind pe spate. Cărarea pe care mergeau de aproape 3 ore părea că nu se mai termină. Uneori erau obligaţi să meargă prin frunziş, cu apa până la genunchi, dar nu mai găsiseră mine.

În fine, printr-o gaură din desiş, Malko văzu Drina! Un râu de un verde închis cu ape repezi, care materializa frontiera bosniacă. Ajunseră pe o şosea ce urma cursul apei, în apropierea unui restaurant cu o terasă mare şi pustie. Se instalară acolo, după ce ascunseseră armamentul în genţile sport. Locotenentul Arrow era deja la telefon.

– Un vas vine după noi peste un sfert de oră, anunţă el. Malul din faţă este accesibil.

Malko se simţea golit.

Detesta eşecurile. Mai ales când mureau şi oameni. Deşi nu-l cunoştea, regreta moartea acestui bosniac, care îşi dăduse viaţa pentru a-l găsi pe Radovan Karadžić, criminalul de război. În mod clar, nu avea decât ghinioane: toate tentativele se soldaseră mereu cu eşecuri.

După 20 de minute, nimeni nu venise să ia comanda...

– Iată-i! anunţă locotenentul Arrow.

O vedetă mare urca pe cursul râului Drina, arborând drapelul german. Se grăbiră să ajungă la râu şi săriră în ambarcaţiune, întâmpinaţi de colonelul Carter în persoană, dar în civil.

Ofiţerul strânse îndelung mâna lui Malko.

– Cei doi oameni ai mei au fost operaţi, sunt în afara pericolului, anunţă el.

– Cu atât mai bine, zise Malko, dar rezultatul expediţiei noastre este un eşec răsunător. Ne aşteptau, iar Karadžić plecase de mult timp...

– Ştiu, recunoscu ofiţerul cu tristeţe. Ar fi putut fi şi mai rău...

Nu mai discutară nimic până la tabăra germană. Un Ford negru cu şofer îl aştepta pe colonelul Carter. Acesta îl anunţă pe Malko:

– Faceţi un duş şi odihniţi-vă un timp. Apoi, vă duc la Sarajevo.

– La Sarajevo? Nu la Tuzla?

– Da. Munir Konjic vrea să discute cu dumneavoastră pentru a încerca să înţeleagă ce s-a întâmplat.

– Nicio reacţie sârbă? întrebă Malko.

– Ba da, au reperat elicopterele Apache la întoarcere, din fericire foarte aproape de frontieră, iar NATO a pretins că s-au rătăcit.

– Şi maşinile?

– Cum v-am spus, nu vor duce nicăieri. Sârbii vor şti că am desfăşurat o operaţiune clandestină, dar nu vor putea dovedi nimic.

– Bine, concluzionă Malko, să mergem la Sarajevo.

*

* *

Regăsind *Holiday Inn*, cel mai mare hotel din Sarajevo, Malko simţi cum amintirile îi revin în memorie. Era în 1992, în timpul asediului oraşului Sarajevo de către sârbii bosniaci, iar *Holiday Inn* se afla pe linia frontului, la 300 de metri de liniile sârbe, de-a lungul faimoasei „Alei a Lunetiştilor" pe care trebuia să o parcurgă cu maşina blindată...

Astăzi, tramvaie paşnice, toate elegante, oferite de Austria, circulau de-a lungul străzii, iar ultimele etaje de la *Holiday Inn*, distruse de obuzele sârbeşti, fuseseră reconstruite. La fel se întâmplase şi cu cele două turnuri de birouri de alături, care nu mai erau decât nişte carcase înnegrite. În ciuda acestor îmbunătăţiri, oraşul părea adormit: redevenise un orăşel provincial din Balcani, scos de trei ori din anonimat în cursul secolului precedent. Mai întâi, de atentatul împotriva împăratului Franz Joseph al Austriei care declanşase Primul Război Mondial. Apoi, de Jocurile Olimpice din 1976 şi, în fine, de asediul de 42 de luni, în timpul căruia armata bosniaco-sârbă aruncase asupra oraşului mii de obuze în fiecare zi.

Astăzi, era capitala unei Bosnia-Herţegovina compozită, în care croaţii, musulmanii şi sârbii se urau cordial, îşi pierduse două treimi din populaţiei, şi vegeta.

Colonelul Carter sări din maşină şi intră în holul întunecat şi pustiu. Doi angajaţi căscau la recepţie, iar hotelul părea abandonat, mort, cu atriumul uriaş şi barul pustiu adăpostite de un cort metalic ce atârna de tavan.

Te cutremurai de tristeţe!

Cei doi bărbaţi traversară holul, apoi interminabile culoare pentru a ieşi spre faţada de vest, unde se afla *breakfast room*, prelungită de o terasă. Aceasta era pustie, cu excepţia unui bărbat aflat cu spatele la ei şi cu faţa la grădina publică. Pe vremuri aceasta trebuia traversată în viteză când ieşeai din garajul subteran, pentru a nu fi doborât ca un iepure de către *snipers*[3] sârbi ascunşi în faţă...

Bărbatul se întoarse, când ei ajunseră lângă el. Era cel cu care Malko călătorise în avionul Citation al CIA.

Malko fu frapat de tristeţea care i se impregna pe faţa ridată. Bosniacul îi strânse îndelung mâna.

– Mulţumesc pentru riscurile pe care vi le-aţi asumat.

– Este meseria mea, răspunse Malko.

– Ştiu că nu aţi putut să-l luaţi şi pe Sulejman, continuă Munir Konjic. Voi face imposibilul pentru a-i recupera cadavrul şi a-i oferi un mormânt decent. Îl chinuiseră mult?

– Da, zise Malko.

Munir Konjic nu insistă. Malko nu avea chef să dea detalii şi nici bosniacul să ceară... Colonelul Carter rupse tăcerea.

---

[3] Lunetişti. (n.trad.)

– Sunt obligat să vă las singuri. Munir vă va aduce la Tuzla, iar de acolo vă preiau eu.

– Cafea? întrebă Munir Konjic, când colonelul se îndepărtă.

O ospătăriţă în colanţi plasă aduse o cafea turcească cu un cub de rahat şi un ceai pentru bosniac.

– Ştiţi cum l-au demascat? întrebă Malko.

– Nu, recunoscu Munir Konjic. Sulejman era prudent, era un bun profesionist, dar avea un motiv personal în acest caz: masacrarea familiei sale la Srebrenica de către forţele speciale bosniaco-sârbe şi supravieţuirea lui miraculoasă. Poate că aceasta l-a făcut să comită imprudenţe. Nu se gândea decât la aceasta. Era chiar singur, căci am impresia că americanii nu au încercat niciodată cu adevărat să-l captureze pe Karadžić... Chiar cu această ultimă ocazie, nu au făcut decât să furnizeze bani şi logistică.

Liniştea se lăsă din nou apoi bosniacul continuă, ca pentru el:

– Nu îl puteam împiedica pe Sulejman să meargă înainte, dar, în fond, nu am crezut niciodată că ar reuşi să infiltreze sistemul Karadžić. Experienţa a dovedit că acesta dispune de mai multe cercuri concentrice de protecţie, extrem de eficiente. Imediat ce se deplasează, o protecţie locală se pune în mişcare şi *mereu* este vorba de zone unde este adulat, unde fiecare locuitor este gata să-l apere.

– Poate că nu vom şti niciodată ce s-a întâmplat, remarcă Malko.

– Poate, recunoscu bosniacul.

– O să vă continuaţi căutările?

Munir Konjic făcu un gest dezamăgit.

– Da, bineînţeles, dar tocmai am fost trecut pe tuşă. Se consideră că mă ocup prea mult de Karadžić şi de criminalii de război. Nu mai am nici măcar buget pentru anchete!

– Dar, la Tuzla, colonelul Carter mi-a zis că aveau mulţi bani.

– Bineînţeles, dar nu îi dau decât organizaţiei, nu unui individ... Este regretabil.

Malko simţi că acesta ascundea ceva. Munir Konjic nu voise să îl vadă doar pentru a discuta.

– Aveţi o altă pistă decât cea cercetată de Sulejman Brancevo?

– Da, mărturisi şeful Serviciilor bosniace. În timp ce Sulejman continua operaţiunea, lucram şi eu cercetând anturajul lui Radovan Karadžić. Şi am găsit ceva folositor.

– Ce?

Munir Konjic nu avu timp să răspundă. Telefonul Blackberry al lui Malko sună. Era colonelul Carter, plin de respect.

– *Sir,* zise el, tocmai am primit un mesaj pentru dumneavoastră de la Casa Albă. Ar trebui să sunaţi o anumită persoană de urgenţă, imediat ce vă întoarceţi la Tuzla.

– Mulţumesc, zise Malko.

Apoi se întoarse spre bosniac şi îl întrebă:

– Deci, care este ideea dumneavoastră?

Bosniacul zise în şoaptă:

– Singura modalitate de a-l captura pe Radovan Karadžić este să fie trădat de unul dintre ai săi. Ca toţi fugarii, ultimul fiind Abou Moussa Al-Zarkaoui... Ori, cred că am reperat pe cineva din anturajul său

foarte apropiat, cineva care ştie *mereu* unde se află, căci face parte din „primul cerc". Un fost membru al batalionului antisabotaj. Are nevoie de bani. De mulţi bani pe care îi datorează unor oameni *foarte* periculoşi. Sunt sigur că am putea ajunge la o înţelegere... Dar aceasta se întâmplă la Belgrad unde eu nu pot merge şi ar trebui o sumă importantă. *Forget it!*

– Spuneţi-mi mai multe, făcu Malko.

Bosniacul scutură din cap.

– La ce folos, nu sunt un visător. Fără bani, nu am nicio şansă de reuşită. Oamenii care îl protejează pe Karadžić sunt toţi nişte fanatici... brute insensibile. Nu vor acţiona decât pentru a-şi salva pielea *lor.*

– Daţi-mi numărul dumneavoastră de mobil, insistă Malko.

O mică idee îi încolţise în minte. Capturarea lui Radovan Karadžić era o chestiune de *morală*. Pedepsirea justă a unui genocid. Se simţea „chemat", după această tragică incursiune în Serbia. Anumite misiuni erau mai onorabile decât altele.

În timp ce Munir Konjic îi nota numărul său de telefon mobil, îşi zise că apelul de la Frank Capistrano poate avea să reactiveze urmărirea lui Radovan Karadžić.

CAPITOLUL VI

Vocea caldă şi gravă a lui Frank Capistrano contrasta cu răceala biroului de la Task Force Eagle instalat într-una din clădirile bazei NATO de la Tuzla.

– Vedeţi că nu v-am deranjat degeaba! îi spuse lui Malko, *Special Advisor for Security* de la Casa Albă. Acest nemernic de Karadžić era acolo!

Ar fi vrut să aibă ceva umor, dar Malko reacţionă imediat:

– Când am ajuns noi, plecase de mult timp, iar agentul bosniac trimis la întâlnire a plătit cu viaţa. Fiecare tentativă de capturare a lui Karadžić s-a soldat cu un eşec. Ştiţi ce mi-a spus cel care l-a trimis pe Sulejman Brancevo la masacru, chiar în această dimineaţă?

– Nu...

– Că americanii nu au vrut *niciodată* cu adevărat să-l prindă pe Radovan Karadžić. Că toate operaţiunile spectaculoase derulate de SFOR sau NATO erau doar intoxicări. Ca şi ocuparea uzinelor Famos, la Pale, în aprilie 1998, cu patru sute de oameni, blindate şi elicoptere. Chiar şi copiii din sat ştiau că Radovan Karadžić plecase de acolo cu 6 luni în urmă... Nici eu nu sunt departe de a împărtăşi această opinie.

Tăcerea se prelungi atât de mult încât Malko se întrebă dacă legătura „protejată" nu se întrerupsese,

dar vocea cavernoasă a lui Frank Capistrano îl linişti. Acesta părea plictisit şi dezamăgit.

– Malko, zise el, o să vă dezvălui un secret de stat, care explică totul. Este adevărat: în 1996, exact pe 19 iulie, la Dayton, s-a încheiat un acord secret între Radovan Karadžić şi trimisul Casei Albe, Richard Holbrooke. Termenii erau simpli: Radovan Karadžić se retrăgea din viaţa politică în schimbul renunţării la urmărirea lui...

– Este monstruos! zise Malko. Karadžić a declanşat această epurare etnică în Bosnia şi masacrele care au urmat.

Frank Capistrano oftă ca un elefant rănit.

– În 1996, zise el, Slobodan Milošević era încă la conducerea a ceea ce mai rămânea din Iugoslavia, forţele ONU erau în plin dezastru. Războiul trebuia oprit şi noi nu ne aflam încă pe o poziţie de forţă. La acea vreme, nu se punea problema ca Serbia să fie bombardată. Influenţa lui Radovan Karadžić era încă la apogeu. Se ţinea tare. Obţinerea retragerii sale din politică a fost o victorie pentru noi. Trebuia să se facă pace cu orice preţ. Şi nu uitaţi: nimeni nu vorbea încă de masacrul de la Srebrenica...

– Lucrurile au evoluat de atunci, remarcă Malko. Suntem în 2006...

– Exact! recunoscu Frank Capistrano. Dar vă reamintesc un fapt evident. Este adevărat: până la începutul lui 1998, nu am încercat să îl arestăm pe Karadžić. Forţele Naţiunilor Unite nici atât. Totuşi, el nu se ascundea deloc, trăia la Pale, în casa familială, şi se plimba într-un Mercedes blindat, înconjurat de gărzi de corp.

– Când a dispărut? întrebă Malko.

– În ianuarie 1998, în timpul Crăciunului ortodox. A părăsit Pale şi, de atunci, nimeni nu l-a mai revăzut şi nici măcar nu i-a mai auzit vocea.

– Va muri de bătrâneţe şi va avea o înmormântare la fel de triumfală ca aceea a lui Milošević, conchise Malko. Mai bine aş fi rămas la Liezen. Şi eu aş fi putut primi un glonţ în cap.

Se lăsă o tăcere scurtă, apoi consilierul Casei Albe zise în şoaptă, reţinut şi tranşant:

– Nu va muri de bătrâneţe, *for God's Sake*! Fiindcă dumneavoastră o să îl prindeţi.

Malko aproape că izbucni.

– Ceea ce s-a întâmplat astăzi nu vă este suficient?

Din nou, Frank Capistrano oftă ca un pahiderm rănit.

– *Look*, făcu el, această expediţie nu a fost organizată de noi. Bineînţeles, eram la curent, prin Tuzla, dar nu ne-am implicat decât la final, pentru susţinere logistică; şi asta ne-a costat de altfel doi răniţi. Acum, situaţia este diferită.

– Cu ce? se miră Malko. Karadžić s-a întors într-una din numeroasele ascunzători, iar bosniaco-sârbii îl venerează mai mult ca niciodată! Munir Konjic, singurul care îl urmărea cu adevărat, tocmai a fost îndepărtat din funcţie.

Tăcu. Un sergent tocmai intra în birou cu un pahar de cafea. Erau într-o bază militară... Cum ieşi, Malko auzi vocea lui Frank Capistrano. Gravă şi hotărâtă.

– *My friend*, o să vă spun cum s-a schimbat situaţia. Mai întâi, preşedintele George W. Bush nu se mai simte legat prin acordul încheiat de Richard

Holbrooke. De atunci, s-a descoperit amploarea rolului nefast al lui Radovan Karadžić şi s-a creat Tribunalul de la Haga.

– Nu a închis decât câţiva oameni neimportanţi, remarcă Malko. Nici pe Mladić, nici pe Karadžić.

– Este adevărat, trebui să recunoască americanul. Totuşi, din 1999, îl căutăm *cu adevărat*. Dar au avut timp să se organizeze şi Mladić este în continuare protejat de elemente din Serviciile de informaţii militare sârbe care terorizează clasa politică de la Belgrad. Prim-ministrul Dindić a fost asasinat acum 3 ani pentru că îl trimisese pe Milošević la Haga şi voia să facă la fel şi cu Mladić. Îi vom înfometa pe sârbi dacă trebuie, dar îl vor preda pe Ratko Mladić.

Frumoasă compoziţie lirică. Malko începea să obosească.

– Frank, zise el, am avut o zi *foarte* lungă. Sunt obosit. Ce vreţi să îmi spuneţi, *exact*?

Îl simţi pe Frank Capistrano brusc eliberat.

– Asta, zise *Special Advisor*. În noiembrie următor, este aniversarea acordurilor de la Dayton care au pus capăt războiului din Bosnia-Herţegovina.

– Toată lumea l-a uitat, remarcă amar Malko.

– În noiembrie, continuă Frank Capistrano, sunt *şi* alegerile „mit-term", foarte importante pentru preşedintele George W. Bush. Reînnoirea întregului Congres şi a unei treimi din Senat. Ori, popularitatea sa este la cel mai scăzut nivel şi nu are prea multe veşti bune de anunţat poporului american... Este jale în Irak şi Afghanistan, în timp ce Iranul şi Coreea de Nord ne sfidează făţiş. Fără să mai vorbim de Liban... Atunci, dacă ar putea să anunţe capturarea

lui Radovan Karadžić de către o echipă americană, aceasta ar avea un efect bun! Arătând lumii că europenii sunt incapabili să-şi facă treaba.

Un înger trecu, roşind de ruşine faţă de această constatare cinică. În mod clar, politicienii nu s-ar schimba niciodată.

În faţa tăcerii lui Malko, americanul insistă:

– Cunoaşteţi *foarte* bine această zonă, vorbiţi rusa şi am încredere în dumneavoastră. Dacă cineva îl poate captura pe Radovan Karadžić, acela sunteţi dumneavoastră.

– Mulţumesc, zise Malko, care nu se încredea niciodată în linguşitori, dar de unde să încep? Task Force Eagle nu pare foarte motivată...

– Uitaţi Task Force Eagle, zise *Special Advisor*, şi nu vă bazaţi decât pe dumneavoastră. Există un ordin al Preşedintelui pentru acest caz, aveţi mână liberă şi, nu uitaţi, o primă de cinci milioane de dolari pentru cel care îl va aduce pe Karadžić la Haga. Îl vrem *viu*, nu în mai multe bucăţi. În plus, veţi avea recunoştinţa eternă a Carlei Del Ponte, care face un caz personal din asta... Dumneavoastră care vă plac femeile drăguţe...

– Nu vorbiţi aiurea! oftă Malko, nu aţi văzut niciodată fotografia ei în ziare?

– OK, OK, făcu Frank Capistrano, conciliant. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Malko tocmai se gândea la ceea ce îi spusese Munir Konjic.

– Vreau să încerc, zise el, nu pentru a-l salva pe George W. Bush, ci pentru că eu cred că lumea ar fi mai bună fără Karadžić. Dar aş avea nevoie de mulţi bani.

– Tuzla are tot ce trebuie, îl asigură imediat Frank Capistrano, chiar dacă nu se folosesc de ei. Voi da ordine ca să vă fie înmânate sumele de care veţi avea nevoie fără nicio întrebare. Nu daţi socoteală decât mie. Îi anunţ eu.

Colonelul Carter băgă capul pe uşă şi se scuză: conversaţia dura de ceva timp. Iar lui Malko i se făcuse foame.

– De acord! zise el, dar nu voi raporta nimănui în afară de dumneavoastră. Pentru moment nu am nevoie de nimic, dar totul se poate schimba. Poate am o idee.

După ce închise, se întoarse în biroul colonelului Carter care părea îngrijorat.

– Vă rezervasem o cursă pentru Viena, dar este prea târziu, anunţă el. Veţi fi obligat să dormiţi aici.

– Nu mai plec la Viena, zise Malko. Aş vrea o maşină să mă ducă la Sarajevo, la hotel *Holiday Inn*. Iar mâine, am nevoie de o sută de mii de dolari în hârtii de o sută, pe care să mi-i trimiteţi la hotel. Este un ordin al Casei Albe. Apoi, nu vă voi mai cere nimic pentru moment.

*

* *

Strada Mehmeda Spahe era o străduţă mărginită de imobile din epoca comunistă, încă ciuruite de schije, chiar în spatele bulevardului Maršala Tita, în plin centrul Sarajevo-ului. Malko mersese până acolo pe jos, de la *Holiday Inn*. O singură noapte aici îl deprimase. Totul era murdar, abandonat, pustiu, vitrinele goale şi prăfuite. Mai rău ca pe timp de război.

Sună la interfonul nr. 7. Cu o oră înainte, îl sunase pe fostul şef al Serviciilor bosniace, anunţân-

du-şi vizita. Munir Konjic îi deschise. Era în cămaşă, nebărbierit, dar primitor şi, mai ales, intrigat. După ce îi servi lui Malko eterna cafea turcească, luară loc pe o mică canapea, iar Malko intră direct în subiect.

– Ieri, mi-aţi spus că e posibil să aveţi o pistă pentru a „revitaliza" o urmă a lui Karadžić, zise el. Aşa este?

Munir Konjic îl privi surprins.

– Este exact, bineînţeles, dar este o operaţiune extrem de dificilă, pentru care e nevoie de mulţi bani, răbdare şi discreţie absolută. (Zâmbi cu oarecare tristeţe.) Fără a mai vorbi de o doză bună de abnegaţie, căci avem de-a face cu oameni care nu se dau înapoi de la nimic. Eu, de acum, sunt singur şi nu am decât pensia care îmi va ajunge doar pentru a supravieţui.

Malko îi zâmbi.

– Cred că am ceea ce vă lipseşte. De ieri seară, sunt însărcinat de guvernul american, în cel mai mare secret, să pun mâna pe Radovan Karadžić. Cu puteri şi fonduri nelimitate.

Munir Konjic nu sări din fotoliul său strigând de bucurie, ci îi adresă lui Malko o privire neîncrezătoare.

– Sunteţi sigur că prietenii dumneavoastră nu vă „amăgesc"? Sunt ani de zile de când Task Force Eagle se agită. Ei pretind că, pentru sănătatea morală a Balcanilor, este important ca ţările interesate să se ocupe *personal* de căutarea lui.

– Cred că de data asta, este ceva serios, explică Malko. Fiindcă cineva are un motiv foarte bun să vrea ca Radovan Karadžić să ajungă la Haga.

Îi relată discuţia lui cu Frank Capistrano şi bosniacul se destinse.

– Dacă preşedintele Statelor Unite are nevoie de asta pentru alegerile lui, atunci lucrurile stau altfel, recunoscu el. Dar cine vă va ajuta în această anchetă? Cele trei servicii de informaţii în cauză, sârbe, bosniace şi muntenegrene, nu sunt sigure şi, încă, sunt o litotă... Când nu îl informează direct pe Karadžić.

– Nu intenţionez să mă sprijin pe ele, preciză Malko. Dacă reuşesc să îl localizez, ştiu că voi avea toate mijloacele materiale necesare, dar, pentru anchetă, este suficient să am o pistă. Mi se pare că dumneavoastră aveţi acest fir.

Munir Konjic rămase mult timp tăcut, ca şi cum era în dubiu. Apoi zise:

– Este adevărat, poate că am o pistă. Dar am fost decepţionaţi de atâtea ori, încât nu îndrăznesc să mai cred! Sunteţi precum Messia: aş fi dat orice pentru reuşita capturării lui Karadžić, când eram în serviciu. Dacă aş putea să reuşesc acum, ar fi minunat.

– Care este pista dumneavoastră?

– De mult timp, m-am preocupat de „Preventiva", oamenii însărcinaţi cu protecţia lui Karadžić. Erau vreo sută la început, iar acum au rămas vreo douăzeci; din motive financiare, dar şi pentru faptul că nu mai are nevoie de protecţie. *Toţi* sunt originari din Pale sau din împrejurimi, au luptat în forţele speciale bosniaco-sârbe şi supravieţuiesc graţie diferitelor activităţi ilegale. Sunt gărzi de corp clasice, dar fac şi muncă de informaţii. Bineînţeles, se cunosc cu toţii şi este imposibil să te infiltrezi.

– Care este ideea dumneavoastră, în acest caz? întrebă Malko.

– M-am interesat de un anume Borislav Lukić. Unul din cei mai vechi membri din „Preventiva". După acţiuni cu trafic de droguri în Bosnia, a fost obligat să fugă la Belgrad, unde se află acum.

– Nu mai lucrează pentru Karadžić?

– Ocazional, dar poate afla în orice moment unde se află şi mai este utilizat punctual drept curier. Radovan Karadžić are deplină încredere în el. Este un fidel.

– Atunci, unde este punctul slab?

– Este un jucător. Cum nu are mereu de lucru, petrece mult timp la cazinoul hotelului *Serbia*, la Belgrad. Joacă enorm de mult la maşini cu fise şi face partide de poker cu netrebnicii pe care îi întâlneşte acolo. Puţin câte puţin, a acumulat multe datorii.

– Cât?

– Cinci sute de mii de dinari[1].

– Nu este colosal, remarcă Malko.

– Nu, aşa este, recunoscu bosniacul, dar, pentru Borislav Lukić, este o sumă enormă pe care nu o poate obţine. Iar cei cărora le este dator sunt nişte ţigani care locuiesc pe malul râului Sava. Oameni periculoşi, legaţi de clanul Zemun. Au devenit foarte insistenţi în ultimul timp şi eu am aflat.

– Cum?

Munir Konjic zâmbi:

– L-au dus pe unul din şlepurile lor şi i-au tăiat cu foarfecele degetul mic de la mâna stângă... Şi au

[1] În jur de 7 500 de dolari. (n.aut.)

promis că, dacă nu îşi primesc banii, îi taie câte un deget la fiecare 2 săptămâni.

Evident, era motivant.

– Nu a cerut ajutorul foştilor camarazi?

Bosniacul încuviinţă:

– Ba da, bineînţeles, dar aceştia au refuzat să-l ajute. Afacerile nu merg foarte bine.

Malko îl privi pe Munir Konjic.

– Credeţi că îl putem cumpăra? Va spune el unde se află Karadžić?

Bosniacul făcu un gest evaziv.

– Este o şansă. Îi este *foarte, foarte* frică. Aceşti ţigani sunt feroci şi nu îi interesează că este un erou al epurării etnice. Ei vor banii lor, iar el vrea să rămână cu degetele...

Era normal.

– Apropo, întrebă Malko, după părerea dumneavoastră, unde s-ar putea afla Radovan Karadžić, *acum*? Chiar a fost în mănăstirea aceea, am găsit acolo o carte de-a lui, adnotată.

– Asta nu mă miră, confirmă bosniacul. Are un sistem foarte sofisticat de protecţie, căci se bazează alternativ pe foştii săi oameni din Republica Srpska, infractori care îl înconjurau. Mai este şi Biserica ortodoxă. Nu trebuie uitat că aceasta a fost mereu de partea sârbilor, şi asta nu doar din ultimii anii.

– Chiar din timpul comuniştilor? se miră Malko.

Munir Konjic oftă, cu un zâmbet amar.

– Da! Milošević era foarte viclean. Pe 28 iunie 1989, a autorizat o adunare religioasă, la Kosovo Polie, în Kosovo, unde, pentru prima dată în 50 de ani, o liturghie oficială şi publică a fost autorizată

pentru clerul ortodox. Din acea zi, Biserica ortodoxă a susţinut mereu expansionismul sârb, în numele revanşei faţă de ocupaţia turcă.

Ori, în ochii lor, Radovan Karadžić personalizează acest „baraj" antimusulman. În timpul războiului civil din Bosnia, *igumanii* din toate comunităţile religioase se rugau în fiecare zi pentru ca sârbii să-i alunge pe musulmani din ţară. Niciodată nu s-au manifestat contra masacrelor din timpul epurării etnice. Pentru ei, aceasta era justificată... De altfel, de la începutul fugii lui Karadžić, acesta a efectuat numeroase sejururi în diferite mănăstiri, printre care cea din Ostrog, Muntenegru, vizitată totuşi zilnic de sute de turişti. De obicei, se duce în trei sau patru locuri sigure. Când simte apropiindu-se pericolul, fuge să se refugieze într-o mănăstire pentru câteva săptămâni sau luni. Şi este foarte abil.

– În mai 2001, a scris o scrisoare, făcută publică, patriarhului Pavle, şeful bisericii ortodoxe sârbe, omul care îi asigura protecţia. Scrisoarea a fost dusă de un mesager rămas anonim. Iată, am tradus-o.

Îi întinse documentul lui Malko, care citi:

„Deşi nu au fost masacre cauzate de politica noastră şi având binecuvântarea bisericii noastre, trebuie să vă explic că am tăcut timp de 6 ani pentru a nu servi drept scuză erorilor noii politici în regiune, şi nu pentru că nu am nimic de zis..."

Munir Konjic arătă cu degetul pe hârtie.

– La acea vreme se începea să se vorbească mult de Srebrenica...

Radovan Karadžić continua astfel misiva sa:

„Când adevărul va fi cunoscut, partea sârbă nu se va ruşina. Din contră! Rolul comunităţii inter-

naţionale în evenimentele de la Srebrenica va ieşi la iveală!"

Scrisoarea se termina cu formule de deferenţă extremă. Malko o înapoie bosniacului, remarcând:

– Aparent, patriarhul l-a crezut...

– A *vrut* să-l creadă, sublinie Munir Konjic. Biserica ortodoxă sârbă este în fruntea luptei împotriva islamului. Nu au renunţat niciodată să uite de ocupaţia turcă în Balcani. Visează cam ca sioniştii, care continuă să reclame „Eretz Israel", Marele Israel, de la Mediterana la Irak... Iată de ce „fratele" Radovan este atât de bine primit în mănăstiri...

– Apropo, continuă Malko, am constatat chiar eu, frontiera bosniacă nu se află decât la câţiva kilometri de mănăstirea *Priština* şi are nenumărate posibilităţi de trecere. Trebuie să se fi întors în Bosnia.

– Nu, nu cred, răspunse Munir Konjic. Ne-a crezut mai şmecheri decât suntem şi s-a gândit că îi vom întinde o cursă de-a lungul cursului Drinei pentru a-l prinde la înghesuială, când ar trece în Bosnia. Nu, cred că a rămas în Serbia, poate la o altă mănăstire pe lângă Sombor, în nord, unde a mai fost. Dar cred că este mai degrabă la Belgrad.

– La Belgrad? se miră Malko.

– Are mai multe ascunzători, confirmă bosniacul, şi a stat acolo mult timp în 2003. Din nefericire, nu am reuşit să aflu niciodată unde. Era acolo când s-a născut una din nepoatele lui. Cineva l-a întâlnit pe stradă! Ştiu şi că a circulat adesea îmbrăcat în popă, ceea ce, în Serbia, este cea mai bună deghizare posibilă. Niciun poliţist nu va îndrăzni să îi ceară

actele unui popă. Într-un mare oraş unde ai prieteni, este uşor să te ascunzi.

– Are mulţi prieteni în Belgrad?

– Zeci, începând cu fratele său Luka, intelectuali, ca Dušan Jovanović, animatorul Comitetului pentru solidaritate naţională, comitetul său de susţinere. Şi alţii, mai puţin recomandabili, foşi membri SDB, reconvertiţi la diverse afaceri.

– Deci, concluzionă Malko, credeţi că trebuie să încep cu Belgrad.

Munir Konjic zâmbi.

– La Belgrad este şi Borislav Lukić, fostul membru al „Preventiva". Am o idee pentru a încerca să vă apropiaţi de el fără prea mari riscuri. Un amic sigur care vă va ajuta.

CAPITOLUL VII

Borislav Lukić a fost trezit de o durere la mâna stângă. Un fel de arsură internă cu pulsaţii scurte, înţepături, care îi dădeau senzaţia furioasă de a se scărpina. Se întoarse pe burtă, întinse braţul şi, involuntar, lovi peretele cu mâna stângă. Scoase imediat un urlet sălbatic!

Tocmai se lovise la ciotul degetului abia tăiat! Cu respiraţia blocată, sughiţă, cu ochii plini de lacrimi, ţinându-şi mâna stângă cu cea dreaptă, privind la pansamentul pătat de sânge pe care Zoran ţiganul i-l aplicase la mâna stângă, după ce îi tăiase degetul mic cu un foarfece. O amputare rituală, într-un fel. Trecuse o săptămână deja, dar durerea se estompa cu greu. Se ridică în fund, luă sticla de şliboviţă pusă la piciorul patului şi bău o înghiţitură zdravănă. Era modalitatea lui de a se spăla pe dinţi. Din lipsă de bani, trebuise să renunţe la Defender „Succes", mult mai scump fiindcă era importat.

Alcoolul de prună îl încălzi, iritându-i gâtul, făcându-l să uite un timp de durere şi de ură. Era o căldură infernală în micul studiou pentru care nu plătise chiria de patru luni. Stătea la etajul al patrulea de pe strada Ohridska, într-un imobil negricios, niciodată renovat, cu un confort improbabil, ale cărui părţi comune erau în ruină, din lipsa întreţinerii. Ceea ce era oricum mai bine decât să doarmă sub un pod de pe Sava.

Puţin câte puţin, durerea de la mână se estompă. Ştia că putea trăi fără degetul mic de la mâna stângă, dar umilinţa acestei amputări îl rodea ca un cancer... Aruncă o privire la pistolul-mitralieră Skorpio aşezat pe carpeta uzată, lângă pat, la îndemână. În fiecare seară, îşi reprima dorinţa furioasă de a efectua o descindere pe şlepul lui Zoran şi a-i extermina, pe el şi toată familia... Doar că era un vis: la Belgrad, nu se atingea nimeni de ţigani. Erau cu miile şi dacă te legai de unul, erai mort. L-ar fi urmărit prin toată ex-Iugoslavia şi l-ar fi dezmembrat de viu.

Pedeapsa celor care se atingeau de clan.

Lui Borislav Lukić îi era foame: vechiul lui ceas arăta ora 3:00, ceea ce trebuia să fie aproape exact. Se sculă din cearşafurile cenuşii de murdărie şi se târî până la minuscula bucătărie. Scotocind în frigider, găsi o bucată de brânză şi o roşie.

Cu o bucată de pâine şi o bere, era o masă aproape convenabilă... Se aşeză la masă, cu bustul gol, îmbrăcat doar în chiloţii vechi, şi începu să mestece, privind maşinal la televizorul alb-negru. Aici, totul data de pe vremea comunismului, chiar şi tapetul şi instalaţiile sanitare care picurau în permanenţă.

După ce luă masa, bosniacul începu să răsfoiască un carneţel de adrese. Căuta pe cineva care l-ar putea ajuta. La Belgrad, nu cunoştea prea multă lume, în afară de Liliana Dimitrievic, prietena lui, cântăreaţă de turbo-folk, fascinată de cariera lui de epurator etnic şi de mădularul lui gros şi tare, potrivit cu imaginea lui. Prietenii lui, răspândiţi prin Bosnia, nu erau mai înstăriţi decât el. Mai rămânea mama lui, care îl implora, de fiecare dată când o suna, să vină să se refugieze în satul său Pedravno, unde ar fi fost în siguranţă. Orice ar fi făcut...

Doar că, în calitate de gardă de corp a lui Radovan Karadžić nu dorea să se îngroape acolo pentru a trăi din banii bătrânei lui mame.

Încerca să găsească de lucru, aşteptând mai multe răspunsuri.

Degeaba, mereu era ceva care nu mergea. Unul din prietenii lui, activ în protecţia idolului lor, îi dădea din când în când câteva mii de dinari ca să nu moară de foame... Puse restul de brânză în frigider, sărută ritual icoana Sfântul Sava agăţată pe peretele jegos şi se pregăti să se îmbrace. Din cauza mâinii rănite, nu mai putea să facă duş, ceea ce îi dădea un pretext excelent să se spele doar sumar.

Se stropi cu nişte colonie ieftină şi voia să se radă când un zumzăit imperceptibil îl făcu să tresară; era interfonul, care mergea doar cu intermitenţe. Pulsul i se acceleră brusc. Nu-i plăceau vizitele neaşteptate. Neîncrezător răspunse şi zise:

– *Molim?*

– Eu sunt, anunţă vocea vioaie a Lilianei Dimitrevic.

O surpriză plăcută. Nu îndrăznea să o mai sune pe cântăreaţa de turbo-folk, dacă nu putea să o invite nici la masă. În mare grabă, se stropi încă o dată cu apă de colonie şi se privi în oglindă, de asemenea cenuşie. La 50 de ani, cu figura lui pătrăţoasă, trăsături regulate şi alură de tăietor de lemne, plăcea femeilor. Fără grăsime, mulţi muşchi şi o ferocitate naturală care le înnebunea...

Deschise la primul sunet al soneriei, după ce îmbrăcase un maiou de un alb îndoielnic, tot în picioarele goale, şi pulsul i se intensifică vertiginos.

Liliana Dimitrievic stătea în deschizătura uşii, îmbrăcată complet în negru, inclusiv ochelarii cu lentile mari. Părul ei lung îi cădea în valuri pe spate, iar gura de un roşu strălucitor îi punea în valoare nasul acvilin. Taiorul negru acoperea o cămaşă de aceeaşi culoare, întinsă peste bustul mărit. Când trecu prin faţa lui, Borislav văzu că fusta neagră era crăpată atât de mult încât îi lăsa să se vadă banda de deasupra ciorapilor negri. Un val brusc de adrenalină îi făcu sângele să i se urce în obraji. Liliana era mereu sexy, dar de obicei se îmbrăca discret, în pantaloni şi haine vaporoase. Această apariţie porno-şic îl lăsa fără replică.

– De ce te-ai îmbrăcat aşa? întrebă el.

– Tocmai am fost la o şedinţă foto pentru *Kurir*, zise ea. Voiau ceva sexy. Uite, ţi-am adus antibiotice.

Scoase o cutie din geantă şi o aruncă pe pat. Imediat, bosniacul văzu bancnotele legate cu un elastic de cutie. Primul său reflex a fost să-i desfacă şi să-i dea înapoi. Liliana înţelese şi îi zâmbi tandru.

– Trebuie să mergi să te vadă un medic, ca să te vindeci repede. Am vorbit cu unul din prietenii mei: caută un bodyguard la *Sanjak Club*. Doar că trebuie să aibă *două* mâini bune. Nu mai ai veşti de la nemernicii aceia?

– Nu.

Scutură din părul ei lung blond.

– Chiar şi poliţiştilor le este frică. Au înlocuit banda lui Zemun.

Borislav făcu un gest voit optimist.

– Nu-ţi face griji, m-au luat odată prin surprindere. Acum, sunt atent. Iar când voi avea o slujbă, le voi înapoia banii nenorociţi.

Tăcură, faţă în faţă. Brusc, bosniacul simţi cum sexul i se întăreşte în chiloţi. Privirea lui o întâlni pe cea a tinerei cântăreţe şi înţelese adevăratul motiv pentru care îl vizita. Venise să se culce cu el.

Instinctiv, se apropie de ea. Când îi puse mâna pe abdomen, Liliana făcu un fel de grimasă şi faţa ei se transformă într-o mască sexuală. La rândul ei, întinse mâna, apucându-i sexul prin chiloţi. Ideea acestui mascul dotat o excita. Să se îmbrace în star porno-şic o excitase şi mai mult. Pentru câteva secunde, se mângâiară unul pe celălalt şi nu se auziră decât respiraţiile lor gâfâite, apoi Borislav zise cu o voce aspră:

– Vino.

O luă de mână, trăgând-o spre bucătărie şi o rezemă de masa cea mică. Cum ea voia să îşi scoată ochelarii, el o opri.

– Nu, rămâi aşa.

Venele parcă îi ardeau. Avea impresia că îmbrăţişează o fantasmă, o creatură din altă lume. Cu un gest rapid, îşi scoase afară sexul gros, masându-l uşor, cu ochii la ochelarii negri. Vedea bustul Lilianei cum se mişcă rapid şi avu impresia că buzele i se îngroşaseră.

Întinse mâna şi desfăcu nasturii cămăşii, descoperind un sutien negru care nu îi acoperea sânii decât foarte puţin. Vederea sfârcurilor negre, mari, întărite, care păreau că îl privesc, îi spori excitarea. Docilă, Liliana aştepta, cu mâinile pe marginea mesei. În spatele ochelarilor negri, nu scăpa din ochi sexul gros întărit, imaginându-şi deja cum acesta îşi face loc în pântecele ei.

Borislav începu să-şi frece lent mădularul masiv de ţesătura neagră a fustei. Cu amândouă mâinile, prinse sfârcurile sânilor Lilianei şi începu să îi strângă

încet, frecându-şi în acelaşi timp sexul de pântecele tinerei. O simţi fremătând, la fiecare atingere. Uită de durerea de la mână.

– Fă sex cu mine, ceru Liliana cu o voce înăbuşită.

Bosniacul puse mâna pe tivul fustei, apoi o ridică, trăgând-o, până ce ajunse la chilot. Cu o mişcare uşoară din şolduri, Liliana îl ajută să-i dea jos.

Până la glezne.

Încet, Borislav îi ridică fusta din nou până ce descoperi triunghiul blond, apoi se apropie şi mai mult, fixându-şi sexul între coapsele tinerei. Glandul atingea deschizătura sexului ei. Îşi oferi o mică plăcere, întrebând cu o voce dură:

– Vrei să ţi-o pun?

– *Da! Da!* îl imploră Liliana cu voce sfârşită.

Cu o mişcare lungă, Borislav pătrunse în cele din urmă în pântecele ei. Era atât de excitată încât o penetră complet fără să îşi dea seama. Cu picioarele depărtate, mâinile agăţate de marginea mesei, Liliana tremura din tot corpul. Sexul ăsta gros o înnebunea.

Borislav începu se se mişte lent în ea, privindu-şi faţa reflectată în ochelarii negri.

Cu amândouă mâinile – deşi rana îl deranja – pe şoldurile Lilianei, acceleră mişcările, aproape ridicând-o pe tânără de jos la fiecare mişcare. Liliana gemea, cu capul lăsat pe spate. Să fie penetrată astfel, în această ţinută, în picioare, într-o bucătărie, o excita din cale-afară. Când simţi sperma amantului ei inundând-o, orgasmul i se declanşă, de neoprit, şi ţipă cu toată forţa vocii ei de cântăreaţă, ţintuită de acest membru puternic care se înfigea adânc în ea.

Borislav avea impresia că este înfipt în pământ. În cele din urmă, se retrase din ea şi se dădu înapoi, cu respiraţia întretăiată. În această secundă, nu mai avea nicio grijă...

Liliana se aplecă şi cuprinse cu gura sexul care ieşise din al ei, pentru a extrage ultimele picături de plăcere. Borislav aproape că ţipă, atât de puternică şi plină de vis era senzaţia: această creatură sculpturală cu privirea ascunsă în spatele ochelarilor negri, care tocmai îşi înfunda în gura ei mare şi roşie un sex umezit de propriile ei secreţii.

Dar nu dură mult.

Liliana se ridică, se uită la ceas şi şopti:

– Trebuie să plec!

Doar cât să-şi ridice chiloţii şi era deja afară. Înainte de a pleca, îşi sărută amantul.

– Vii să mă vezi la *Pirana*, diseară?

În fiecare seară cânta într-un restaurant, instalat pe un şlep ancorat pe Sava, cele mai bune succese ale ei de turbo-folk, specialitate sârbească ce reunea muzica folclorică, rap-ul şi rock-ul.

– Da, promise Borislav.

Odată ce uşa se închise, se lăsă pe pat. Încă visător. Maşinal, îşi mângâia sexul revenit la o talie modestă, rememorând momentele fulgurante pe care tocmai le trăise.

Ce târfă uluitoare, această Liliana! Se îndoia, desigur, că era singurul care profita de sexul ei, dar cel puţin, în ceea ce îl privea, ea era sinceră. Era vocea ovarelor, fără niciun calcul.

Fără măcar să îşi dea seama, aţipi.

*

* *

Malko ajunsese de un sfert de oră la *Club des Écrivains*, la capătul străzii Kneza Mihaila, marea cale pietonală din centrul Belgradului, când văzu apărând un bărbat înalt, cu ochelari pătraţi şi un aer energic. Se îndreptă imediat spre Malko şi întrebă în engleză:

– Sunteţi prietenul lui Munir?

– Da.

– Vladimir Djorgevic, zise el aşezându-se în faţa lui. Îmi pare bine să vă cunosc. Munir m-a anunţat.

Club nu mai primea multă lume, în afară de câţiva intelectuali şi ziarişti aflaţi în trecere. De la sfârşitul epocii Milošević, nu se întâmpla mare lucru la Belgrad, parcă încremenit între două epoci, paralizat de o clasă politică indecisă şi temătoare.

Malko îşi examină interlocutorul care tocmai comandase un Defender cu multă gheaţă. Munir Konjic îi jurase că putea avea toată încrederea în el. Mâna dreaptă a fostului ministru de interne Mihailovic, care superviza BIA[1], fusese dat la o parte datorită opiniilor sale prea puţin „sârbe". Şi anume pentru că pleda pentru capturarea lui Mladić.

– Munir v-a explicat motivul prezenţei mele aici? întrebă Malko.

– Da. Comunicăm prin intermediul cabinelor telefonice publice, trebuie să fim prudenţi. Dindić a murit pentru că nu a fost destul de prudent... Ştiu că dumneavoastră încercaţi să îl capturaţi pe Radovan Karadžić şi vă susţin. Trebuie ca Serbia să treacă peste trecutul ei. Altfel vom ajunge Coreea de Nord a Europei...

---

[1] Bezbebnosti Informativ Agencide: Serviciile sârbe. (n.aut.)

– Credeţi că poate fi la Belgrad?

– A fost deja.

– Unde?

– Nu am reuşit niciodată să aflăm, chiar şi supraveghindu-l pe fratele său Luka. Când eram în BIA, aveam mai mulţi tipi aleşi pe sprânceană care îi căutau reţeaua de sprijin. Vă voi da dosarul, poate mai sunt încă lucruri utile de exploatat.

– Mulţumesc. Pentru moment, am o grijă imediată: să intru în contact cu una din gărzile lui Karadžić, Borislav Lukić, care se află la Belgrad. După Munir, ar putea şti unde se află Karadžić, căci lucrează încă pentru el.

– Da, mi-a vorbit despre asta. Este posibil, căci am verificat. Borislav Lukić chiar face parte din primul cerc al „Preventiva". Dar nu uitaţi, să te apropii de aceşti oameni când nu eşti de partea lor, este ca şi cum te-ai arunca în lavă topită...

– Ştiu, recunoscu Malko, dar trebuie să încerc.

– *Dobre*, concluzionă sârbul. De când m-a sunat Munir, m-am gândit la o posibilă modalitate de apropiere. Norocul face că s-ar putea să am un mijloc prin care să-l „tamponaţi" pe Borislav Lukić. O să vă explic.

Adăugă cu un zâmbet:

– Dar dacă veţi primi un glonţ în cap, nu va trebui să vă supăraţi pe mine.

CAPITOLUL VIII

Când Borislav Lukić se trezi, era aproape noapte. Avea gura cleioasă, mâna îl durea şi era cu moralul la pământ în ciuda uimitoarei recreaţii sexuale. Maşinal, luă sticla de şliboviţă pusă lângă pat şi trase o înghiţitură sănătoasă, apoi se ridică.

Întâlnirea lui cu Liliana îl calmase sexual, dar nu rezolva problemele materiale. Luă telefonul mobil şi îl sună pe vechiul lui prieten Momčilo Bokan, zis „Luna", unul din lucrătorii „Preventivei". El era cel care angaja oameni siguri pentru sarcini punctuale: să ducă un mesaj, să supravegheze o livrare de droguri, să urmărească un punct de interes, să elimine sau să terorizeze un adversar.

Borislav Lukić trebuia, cu orice preţ, să găsească bani, altfel ţiganii erau capabili să-i amputeze toate degetele... Nu ştiau decât un lucru: ferocitatea.

Iar „Luna" administra o parte din fondurile „Preventiva", deci, dacă voia, îi putea rezolva problema.

– *Da?*

„Luna", nu spunea niciodată *„molim"* şi aştepta mereu ca interlocutorul să se identifice.

– Eu sunt, Pedravno, anunţă Borislav Lukić.

În cazul în care erau ascultaţi, se identificau cu numele satului lor.

– *Dobre*, ce e?

– Nu ai nimic pentru mine?

Nu voia să îşi manifeste cererea prin telefon.

O scurtă ezitare, apoi „Luna" zise cu o voce lentă:

– Poate, în câteva zile. Te sun eu.

Cu el, discuţiile nu erau niciodată lungi. Borislav înghiţi o altă gură de alcool de prună. Dacă Momčilo Bokan accepta să îi împrumute bani, se va retrage la mama lui în Pedravno pentru câteva luni, timp în care să i se cicatrizeze degetul.

Privirea îi căzu pe medicamentul adus de Liliana Dimitrievic. Înghiţi două comprimate şi luă banii legaţi de cutie. Nu era o sumă considerabilă: 50 000 de dinari[1]. Cu ce să reziste o lună. Îi puse în buzunar şi îşi zise că va merge în curând să o vadă pe Liliana la *Pirana*. Doar că era cam prea devreme.

Insidios, tentaţia începu să-l roadă. De la „pedeapsă", se jurase că nu mai joacă, nici la cazino şi nici la poker. De altfel, pentru poker, nu avea destui bani... Dar mai rămânea cazinoul de la Slavija, chiar mai jos de strada Sava, la doi paşi de el.

Trei minute mai târziu, cobora pe scările cu pereţi murdari şi verzui. De mult timp, ascensorul nu mai funcţiona. Strada Sava cobora în pantă lină până la *Slavija*, un hotel vechi de pe vremea vechiului regim, care domina piaţa cu acelaşi nume. Mergând, Borislav Lukić se jura că nu va juca, că se va mulţumi să asculte clinchetul maşinilor cu fise care îi lipsea atât de mult. Mai multe Lada 1500 gri ale *Milicija* erau parcate în faţa hotelului *Slavija*. Era un comisariat

[1] În jur de 700 de dolari. (n.aut.)

ceva mai departe. Borislav Lukić se simţi literalmente aspirat şi urcă scările care duceau în holul hotelului.

Ambianţa era mereu la fel de sinistră, cu vechile fotolii roşii, mocheta uzată până la sfoară, turişti amărâţi şi un vag miros de varză. Doar turiştii cu puţini bani veneau încă la *Slavija*, fără climatizare; dinozaur al epocii Tito. Neoanele roşii care încadrau scările ce duceau la cazinoul de la primul etaj păreau pentru Borislav intrarea în paradis. Nu putu rezista şi se trezi câteva clipe mai târziu în singura sală a cazinoului. Un cuvânt mare pentru acest modest stabiliment. În fund, un bar unde stăteau câţiva beţivi, în stânga, o masă de ruletă, unde două crupiere cu zâmbetul şi bustul ofilite aşteptau clientul, jucându-se maşinal cu teancurile de jetoane.

De-a lungul pereţilor, zeci de maşini cu fise, lucind de neoane. Clinchetul celei mai apropiate a fost suficient să-i accelereze pulsul lui Borislav Lukić.

Strângând banii în fundul buzunarului, se duse la casa de lângă bar şi schimbă mărunţiş. Apoi, se duse la maşina care îi aducea noroc, în mijlocul rândului din stânga, şi începu să joace. Clinchetul rulourilor avu un efect de Prozac.

Ameţit de zgomotul repetitiv, uită de lumea exterioară. Când cele trei rulouri se opreau în formaţia bună, zgomotul metalic al monezilor care cădeau în tăviţa metalică echivala cu o injecţie cu cocaină...

Intenţionat, lăsă monezile să se adune, măsurând din priviri modesta lui comoară.

Tresări când o voce bonomă îl întrebă din spate:

– Deci, Borislav, norocul este de partea ta?

Se întoarse şi avu impresia că o mână uriaşă îl ridică de pe taburet. Doi dintre verii lui Zoran ţiganul

îl priveau cu un zâmbet răutăcios, cu mâinile în buzunare...

*

* *

Malko trebui să se aplece în faţă pentru a auzi ceea ce îi spunea Vladimir Djorgevic, atât de încet vorbea sârbul. Erau totuşi aproape singurii clienţi de la *Club des Écrivains*, foarte departe de bar, şi nimeni nu le putea surprinde conversaţia.

– Când eram în BIA, am făcut dosare tuturor bosniacilor „sensibili" care stăteau la Belgrad, explică înaltul funcţionar. Borislav Lukić făcea şi el parte dintre ei. Bineînţeles, aveam interdicţie să-i deranjez. Ca toţi „naţionaliştii", era protejat de autorităţi.

– Şi acum?

Bineînţeles. Lukić trăieşte din mici servicii şi afaceri ilegale minore, lucrând puţin şi cu banda lui Zemun. Are o amantă, o fată foarte frumoasă, cântăreaţă de turbo-folk, o Ceca[2] mai săracă, care cântă mereu într-un mic restaurant frecventat de nostalgicii Marii Serbii, *Pirana*. Se numeşte Liliana Dimitrievic. Nu este angajată politic, dar este fascinată de toţi aceşti miliţieni care au combătut pentru Marea Serbie. Vreţi să ajungeţi prin ea la Lukić?

Malko încuviinţă.

– OK, continuă sârbul, dar trebuie acţionat cu mare prudenţă. Această fată nu îl are doar pe Borislav Lukić ca amant. Este şi amanta unui comerciant de arme de 82 de ani care nu are cum să-i facă mare lucru, dar, mai ales, are ca amant ocazional şi pe un tip care face parte de mult timp din reţeaua mea, Jovan Orić.

---

[2] Vedetă a cântecului în Serbia. (n.aut.)

– În ce calitate? întrebă Malko.

Vladimir Djorgevic făcu un gest evaziv şi zâmbi cu înţeles.

– Este un bun informator, cunoaşte multă lume, inspiră încredere. Cam playboy, puţin afacerist, şmecher, bun vorbitor.

– Este sigur?

– Cu mine, da. Nu îşi poate permite să mă trădeze. Are *şi* el nevoie de protecţie politică.

– *Dobre*, concluzionă Malko. Care este ideea dumneavoastră?

– Dumneavoastră vorbiţi rusa, nu-i aşa?

– Da.

– Vă voi prezenta lui Jovan drept un ziarist de la *Izvestia* din Moscova, venit să facă un reportaj despre turbo-folk, specialitatea sârbă. Îi voi spune lui Jovan că are o bună ocazie să îi facă publicitate prietenei sale Liliana Dimitrievic.

– N-o să creadă nicio secundă, dacă este şmecher.

Vladimir Djorgevic zâmbi larg.

– Bineînţeles că nu, dar nu va pune nicio întrebare. Nu vrea să se afle.

– Cum dau de el?

– Îl aştept.

– Acest Jovan nu are un profil sigur, remarcă Malko.

Sârbul zâmbi cu subînţeles.

– Jovan Orić nu „derapează" decât atunci când se simte departe de pericol. *Pe mine,* nu mă va trăda, fiindcă, dacă fac cunoscute anumite lucruri anumitor persoane, ar ajunge în Dunăre, cu o sârmă legată de gât... Deci, este sigur...

– Şi apoi?

– Este rândul dumneavoastră, zâmbi Vladimir Djorgevic. Nu ştiu dacă va merge, dar este singura modalitate de a intra în contact cu Borislav Lukić. Aveţi *doar o* carte de jucat: datoria lui faţă de Zoran ţiganul. Acesta locuieşte pe un şlep amărât ancorat pe Sava, dar poate face rost de un milion de dolari cash în 5 minute. Chiar şi lui Borislav Lukić îi este frică de el. Ori, el nu-şi poate rambursa datoria.

– Ar putea să-l trădeze pe Karadžić dacă l-am ajuta?

Sârbul făcu un gest fatalist.

– De când există lumea, există şi trădători. Banii sunt un excelent motiv. Oricum, este singura metodă de a încerca să-l atragеţi.

– Nu aveţi vreo fotografie de-a lui?

– Ba da, făcu el zâmbind.

Malko examină clişeul: un bărbat cu trăsături aspre, bondoc, cu sprâncene groase, început de chelie, scund.

– Uite-l şi pe Jovan! continuă Vladimir Djorgevic.

Un bărbat înalt, cu părul aproape portocaliu, tocmai intra. Cam încrezut, dar cu o privire vie sub părul incredibil. Strânse mâna celor doi, iar Vladimir Djorgevic întrebă ironic.

– Ce a păţit părul tău?

Jovan Orić oftă.

– Oh, am greşit vopseaua. O să treacă.

Se lansă într-o explicaţie lungă, ameţitoare, studiindu-l atent pe Malko. Masiv, era mai degrabă simpatic, volubil, foarte mediteraneean. Vladimir Djorgevic începu imediat ce noul venit comandă un scotch Defender cu apă minerală.

– O mai vezi pe prietena ta Liliana?

– Oh, depinde, făcu Jovan Orić evaziv, am dus-o în Egipt o săptămână, a fost foarte mulţumită. Apoi, din când în când, îi ofer câte un fleac, o ţoală. (Râse gros şi complice.) Femeile, trebuie să le tratezi bine... Vor toate acelaşi lucru: ţoale, un apartament în centru şi să vadă lumea.

– Cântă tot la *Pirana*?

– Da. Din asta trăieşte.

Jovan Orić nu întrebase încă nimic de Malko: se simţea că era rodat cu disciplina serviciilor. Nu întreaba niciodată primul.

– *Dobre*, reluă Vladimir Djorgevic. Îţi prezint un bun prieten. Lucrează pentru *Izvestia*, cotidianul rus, şi vrea să facă un reportaj despre turbo-folk. M-am gândit că prietena ta Liliana ar fi bucuroasă să se vorbească despre ea.

Faţa lui Jovan Orić se lumină.

– Bineînţeles! O să i-o prezint. În seara asta, dacă este liber. O să luăm masa la *Pirana*... Vă invit eu. Care este numele dumneavoastră?

– Dimitri, făcu Malko. Dimitri Iakuşin.

– Bine. Unde locuiţi?

– La *Hyatt*, camera 714.

– O să vin să vă caut pe la ora 9:00; mai devreme, nu este nimeni acolo.

Se uită la ceas. Părea mereu în mişcare, nervozitatea lui naturală manifestându-se printr-un bâlbâit intermitent. Malko se simţea intrigat: nu credea nicio secundă povestea lui Vladimir Djorgevic, dar nu îndrăznea să întrebe. Înaltul funcţionar sârb zise cu o voce relaxată:

– Spune-i prietenei tale că l-ai întâlnit pe Dimitri la Moscova. Mergi des acolo, nu!

Jovan Orić râse forţat.

– Aşa este, da.

Era receptiv. Înainte de a pleca zise:

– O s-o vedeţi, Liliana este super. Este frumoasă...

Se simţea că era mai degrabă altruist, ceea ce era marca unei firi bune. Când ieşi, Malko remarcă:

– Nu i-aţi zis de Borislav Lukić.

Sârbul zâmbi ironic.

– Ar fi luat-o la fugă... Îi place să facă servicii, dar nu este nebun. Oamenii din „Preventiva" sunt ucigaşi. Ar fi obligat să îşi schimbe numele şi să se mute la capătul lumii. Iată numărul meu de telefon mobil. Dar *oficial*, nu aş putea face nimic. Prefer chiar să nu iau masa cu dumneavoastră, ca să nu vă compromit...

Clar, la Belgrad timpul se oprise.

*

* *

Cu cămaşa lipită din cauza transpiraţiei, Borislav Lukić privea fix la rolele maşinii cu fise care se învârteau. Se opriră într-o configuraţie bună şi imediat o ploaie de monede căzu în sertar. Unul dintre ţigani scoase o exclamaţie bucuroasă.

– Uite, eşti bogat!

Se aplecă la urechea bosniacului şi şopti:

– Asta îţi va permite să îi înapoiezi banii lui Zoran.

Cu gâtul strâns, Borislav Lukić trebui să încerce de trei ori până să pronunţe un cuvânt.

– O să-i înapoiez curând, promise el. Mi-am găsit o slujbă...

– *Dobre, dobre*, aprobă tânărul ţigan.

Mâna lui se puse pe umărul lui Borislav, părinteşte. La început cu lejeritate, apoi degetele i se înfipseră în umărul lui ca nişte cleşti şi reluă:

– Exact, Zoran vrea să te vadă. Mergeam la tine, când ne-am oprit aici. În cazul în care... Ia-ţi monezile, nu trebuie să risipeşti banii.

Cei doi ţigani slăbănogi semănau între ei. Bruneţi, cu părul ondulat, în jeans şi bascheţi, cu o mustăcioară fină şi ochi lucind de răutate. Cum Borislav nu se ridica de pe taburet, simţi o înţepătură puternică în coaste şi ţipă.

Ţiganul cu diamant în ureche se aplecă şi zise cu o voce insistentă:

– Ţi-am zis că Zoran vrea să te vadă.

Borislav Lukić privi în jurul lui şi nu văzu decât câţiva jucători aplecaţi pe maşinile lor, barmanul şi crupierele: nimeni care să-i sară în ajutor; apoi, la ce bun? Ţiganii ştiau unde locuia şi aveau destul timp. Se ridică, iar ei se depărtară puţin, în timp ce el se îndreptă spre scări. Îl urmară.

Traversând holul, Borislav Lukić îşi reprimă dorinţa de a alerga până la recepţie pentru a cere ajutor. Dar ţiganii ar dispărea şi l-ar aştepta afară. În plus, nu aveau arme de foc asupra lor, ci doar cuţite. Umiditatea de afară îl lovi drept în faţă. Belgradul trăia sub furtunile care făceau atmosfera irespirabilă. Ţiganii se îndreptară spre un BMW foarte vechi fără culoare şi el se aşeză în spate. După ce merseră pe Namanjina, coborâră de-a lungul Savei pentru a ajunge la insula Ciganlija, acoperită de pădure. De-a lungul malului de nord se aliniau şlepurile ţiganilor.

Merseră pe unul din rarele drumuri asfaltate ale insulei şi se opriră în faţa pasarelei din lemn, aruncată

peste apa împuţită a Savei, care lega şlepul de pământ. Borislav Lukić urcă, cu strângere de inimă, urmat de cei doi însoţitori. Cunoştea drumul şi coborî singur scările din lemn care duceau la încăperea principală a şlepului, luminată prin mici hublouri la nivelul apei şi, în fund, o estradă. Aici ţiganii dădeau uneori spectacole pentru turişti.

Zoran, şeful clanului, era aşezat pe una din bănci, cu părul lui lung dat pe spate, mustaţa stufoasă subliniindu-i buza superioară groasă. Zâmbi, descoperindu-şi dinţii stricaţi.

– Îmi făceam griji! zise el pe un ton prefăcut amical.

– De ce? se miră Borislav Lukić, aşezându-se în faţa lui.

Ţiganul îşi accentuă zâmbetul. Chiar avea aerul unei hiene.

– Ştii ce zi este?

– Da, joi.

– Nu mai ai decât 4 zile, altfel...

Deschise un sertar şi scoase un foarfece enorm pe care îl puse pe masă. Cel pe care îl folosise să-i taie degetul mic al lui Borislav Lukić, în urmă cu 10 zile.

Acesta îşi înghiţi cu greu saliva.

– Voi avea banii, promit pe capul mamei mele.

Zoran nu se despărţi de zâmbetul lui ironic, dezvelindu-şi dinţii găuriţi. Jurământul datornicului său nu părea să-l impresioneze.

– Vere, făcu el cu vocea lui tăioasă, voiam doar să îţi spun că eu nu uit. Sunt mulţumit să poţi să-mi dai banii. Aşa vom rămâne prieteni buni...

Vorbind, se juca cu foarfecele, arborând zâmbetul lui murdar. Borislav Lukić reuşi să îşi stăpânească vocea în timp ce se ridică.

– *Dobre*. Vin la tine peste 4 zile.

Se ridică fără ca Zoran să se clintească. Cei doi tineri ţigani îl urmară şi, în timp ce el urca pe pod, îl auzi pe Zoran zicând:

– Ne revedem peste 4 zile, vere!

Fără nicio vorbă, cei doi ţigani îl aduseră înapoi la *Slavija*, plecând imediat.

Borislav Lukić nu mai avea chef să joace. Se duse pe jos acasă, cuprins de gânduri negre. Dacă ar fi avut încă cea mai mică iluzie asupra şanselor să nu îşi plătească datoria, ar fi fost terminat. Zoran era perfect capabil să îi taie al doilea deget, dacă nu îi plătea. Şi mai rău...

Nu-l mai avea decât pe Momčilo Bokan care să-l poată ajuta să iasă de acolo.

*

* *

Odată intrat la *Pirana*, ajungeai în altă lume. Instalat pe un şlep ancorat în centrul Belgradului, restaurantul-bar de noapte devenise vedeta infractorilor naţionalişti din Belgrad, care veneau acolo să se defuleze şi să îşi etaleze succesele feminine.

La fiecare masă de lemn se lăfăia un playboy sub greutatea lanţurilor enorme din aur, înconjurat de o jumătate de duzină de fete îndrăgostite, îmbrăcate la limita decenţei, când nu îşi arătau intenţionat chiloţii pentru a-şi încinge partenerul...

Perfect kitsch, ca şi decorul.

Aici, nu se servea şliboviţă, păreai ţărănoi, ci bere şi mai ales whisky, infinit mai şic. Sticle de Defender, 5 ani vechime, tronau practic pe toate mesele, acolo unde, pe vremuri, clienţii beau cu sticla Gorki Lis, un soi de Fernet-Branca.

În fundul sălii aglomerate, o orchestră de alămuri cânta de îşi spărgeau plămânii, acompaniind o cântăreaţă cu siguranţă plătită pe decibeli... Jovan Orić, cu Malko pe urmele lui, îşi croi imperial drum printre mese. Aparent, cunoştea pe toată lumea. Se opri în faţa unei blonde mulate într-un furou roşu, cu părul prins în coc, singură la masă.

Se ridică să îl sărute şi el îi strigă la ureche:

– Liliana, ţi-l prezint pe un amic ziarist rus care este interesat de turbo-folk... Dimitri.

Liliana Dimitrievic strânse mâna lui Malko cu un zâmbet mecanic şi cei doi bărbaţi se aşezară la masă. Ca un mare senior, Jovan Orić comandă imediat şampanie.

Trei minute mai târziu, ospătarul se fofilă printre mese cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, pe care Jovan o plăti pe loc cu un enorm teanc de dinari. Ciocniră şi apoi conversaţia se reduse la minimum, din cauza zgomotului. Între clienţi şi orchestră, era apocalipsa. Curajos, Jovan Orić îi detalie fetei la ureche interesul pe care prietenul său îl avea şi, progresiv, trăsăturile încordate ale cântăreţei se îndulciră considerabil. Îi adresă lui Malko o privire lungă care, conform codurilor în vigoare în lumea occidentală, era deja o felaţie.

– O să cânte! urlă Jovan Orić la urechea lui Malko.

Efectiv, după o pauză, Liliana Dimitrievic se duse pe scenă cu un mers senzual care dezlănţui spectatorii, luă microfonul ca pe un penis şi începu să vocifereze cuvintele unui cântec turbo-folk...

Sala era în delir... Interpretă mai multe cântece, cu un ritm anume, cântând la fel de bine cu bazinul ca şi cu gura. Se răsucea pentru ca spectatorii să îi poată

admira fundul somptuos, accentuat de mătasea roşie a rochiei lungi.

După o pauză, reluă microfonul şi cu o voce tremurată făcu un anunţ, însoţit de ţipete de bucurie. Malko sesiză numele de „Karadžić" şi se aplecă spre Jovan Orić.

– Ce se întâmplă?

Sârbo-croata era totuşi foarte diferită de rusă...

– Liliana va cânta unul din marile ei succese, *Nu ne trădaţi fraţii*, explică Jovan Orić.

Liliana începu, extatică. Statuia Libertăţii! Jovan îi traducea lui Malko pe parcurs.

„Ne oferă o avere pentru a te trăda/Distribuie manifeste cu fotografia ta/Nicio sumă de bani, niciodată/Nu ne va face să îl trădăm pe Radovan/Vei fi liber/Ei nu pot rămâne pe veci aici."

Era un adevărat delir. Spectatorii urlau de bucurie. Jovan Orić se aplecă la urechea lui Malko.

– A vândut zeci de mii de discuri cu acest cântec, din 1998.

Un tip la 2,10 metri se ridică în mijlocul sălii, vizibil ameţit, urcă pe o masă şi urlă:

– Dacă ai nevoie de gărzi, Radovan, băieţii din România te vor proteja!

Se clătină şi se prăbuşi în braţele amicilor săi, în aplauzele publicului... Liliana Dimitrievic se întoarse la masă, ovaţionată, şi se aşeză lângă Malko, oferindu-i o vedere profundă a decolteului ei. Sânii îi erau mulaţi în mătasea roşie. Îşi zise că tânăra nu avea mare lucru pe dedesubt. Jovan Orić îi făcu cu ochiul lui Malko.

– Să mergem să bem un pahar într-un loc mai liniştit, sugeră el. Ca să puteţi discuta...

Imediat ce ajunseră afară, Liliana Dimitrievic îl luă familiar de braţ pe Malko. Era obişnuită.

– Vă place ce cânt? întrebă ea într-o rusă proastă.

– Mult! afirmă Malko.

„Tamponarea" avea să fie delicată... Era în mijlocul unor nebuni furioşi, dar prin ei putea ajunge la Radovan Karadžić.

Zece minute mai târziu, se opreau în faţa unui restaurant-bar, *Que Pasa?*, aproape de Knez Mihailova. Sala era aproape goală, muzica „normală". Se instalară toţi trei într-un separeu, Malko comandă la rândul lui o sticlă de Taittinger şi ciocniră pentru Serbia. Apoi Jovan, aproape fără să se bâlbâie, continuă explicaţiile.

– Amicul meu Dimitri vrea să facă cunoscut turbo-folk-ul în Rusia, zise el. Dar nu prin intermediul Ceca, care are o reputaţie cam proastă. Atunci, m-am gândit la tine.

Evident, soţul artistei Ceca, mare vedetă a turbo-folk, era Arkan, un fost infractor care fusese lichidat în holul *Hotelului Intercontinental* de mai multe rafale de arme automate, în urmă cu 3 ani...

– *Dobre, dobre!* făcu cântăreaţa, cu privirea ei umedă în ochii lui Malko.

Misiunea lui începea *foarte* bine, dar risca să semene cu supliciul tragerii în ţeapă. Dacă fanii Lilianei Dimitrievic ar fi ştiut cine era cu adevărat Malko, l-ar fi spintecat pe loc.

CAPITOLUL IX

Borislav Lukić, întins pe patul lui îngust, îşi rumega furia hrănită de şliboviţă, imaginându-şi o descindere pe şlepul lui Zoran, înarmat cu un lansator de flăcări plin. Ideea de a-i vedea pe aceşti nemernici de ţigani arzând ca nişte oi îi mai ridică moralul.

Totuşi, un lucru era evident: ţiganii nu vor renunţa. Ori le înapoia banii, ori ajungea amputat pe viaţă.

Iar maşinile cu fise de la *Slavija* nu aveau să-i procure banii de care avea nevoie. Singura lui speranţă rămânea Momčilo Bokan, vechiul lui prieten de la „Preventiva". Dacă nu reuşea să-l înduplece, era de rău.

*

* *

La *Que Pasa?* era aproape gol. Ca şi a doua sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs comandată de Malko. Liliana şi Jovan beau ca sparţii, neavând des ocazia să se delecteze cu un produs de o asemenea calitate.

Liliana Dimitrievic, prin intermediul lui Jovan, îşi prezentase pe larg cariera ei tânără, apoi se lansase într-o discuţie animată, dar în şoaptă, cu compatriotul ei care nu părea bucuros de apropourile ei. Vorbeau foarte repede, în sârbă, iar Malko nu putea înţelege

decât câteva cuvinte. Înţelegea totuşi că era vorba de bani. Apoi, tânăra se ridică şi se duse la toaletă.

– Este vreo problemă? întrebă Malko.

Jovan Orić făcu un gest jenat şi se bâlbâi încurcat.

– Oh, făcu el, vrea ceva bani dacă pozează. Aici revistele o plătesc. Dar o s-o conving, adăugă el, foarte sigur pe el.

– Totuşi, un reportaj, este bun pentru ea, remarcă Malko.

Jovan Orić râse nechezat.

– Bineînţeles, dar banii sunt pentru peştele ei. Este încurcată cu un bosniac care nu are un sfanţ. În plus, mai şi joacă la cazinouri...

Liliana Dimitrievic reapăru ca un vârtej roşu.

– Nu este o problemă, îl asigură Malko, ziarul este bogat...

– *Dobre! Dobre!* O să-i spun. Apoi, trebuie să înţeleagă cât de important este pentru ea.

Imediat ce se aşeză din nou la masă, sârbul începu o explicaţie amplă, iar Liliana se calmă imediat. Îi adresă lui Malko o privire plină de recunoştinţă, iar el se crezu obligat să precizeze:

– O mie de dolari i-ar conveni?

Liliana se topi de fericire auzind această propunere. Era ora 1:00 dimineaţa şi ei erau ultimii clienţi de la *Que Pasa?* Malko plăti o notă monstruoasă şi, imediat afară, Jovan Orić propuse:

– Trebuie să ajung la nişte prieteni nu departe de aici. Aţi putea să o conduceţi pe Liliana cu maşina mea? Voi trece să o recuperez mâine de la *Hyatt*.

Se putea spune că îşi dădea silinţa...

Malko se trezi la volanul unui Land Cruiser, cu Liliana alături.

Noaptea, Belgradul era pustiu. Cântăreaţa locuia în cartierul Karaburma, în est. Îl ghidă până la un imobil modern de patru etaje.

– Am nişte poze foarte frumoase, zise ea, într-o rusă stricată. Vreţi să vedeţi?

Se dăduse deja jos din maşină. Malko o urmă. Urcară pe jos până la etajul al doilea. Nu era lift. Liliana locuia într-un mic studio dezordonat, cu lucruri agăţate peste tot pe pereţi. Domnea o căldură infernală: nu avea climatizare. Cântăreaţa îi arătă lui Malko o minicanapea verzuie şi se duse într-o cămăruţă, de unde se întoarse cu un teanc de fotografii.

Puse fotografiile pe masa joasă. Când le privea, Malko nu avea cum să scape mare lucru din anatomia ei.

Erau fotografii în lenjerie sau costume de baie, plus una în care Liliana era complet goală, din spate, cu o pălărie de fetru neagră. Şi fotografii de scenă, în rochia lungă roşie pe care o purta sau în microjupă şi cizme încrustate cu argint.

– Sunteţi foarte frumoasă! comentă Malko. Merită o mie de dolari...

– *Spasiba! Spasiba!* zise duios Liliana Dimitrievic. Sunteţi foarte bun, foarte mare ziarist.

În orice caz, acoperirea lui Malko se consolidase. Brusc, Liliana făcu o mutră de copil.

– Nu am de băut nimic, decât Coca-Cola!

– Nu face nimic, o asigură Malko.

Luă fotografia în care apărea cu pălăria neagră.

– Vă place?

– *Da.*

Cu un gest rapid şi neaşteptat, duse mâna la spate şi coborî repede fermoarul rochiei, până la fund, apoi, cu o mişcare din şold, o dădu jos, apărând într-un string roşu asortat.

– Vedeţi, zise ea, nu m-am schimbat...

Încet, se răsuci, şmechereşte:

– Mă placeţi?

Jovan Orić o instruise bine. Cum Malko nu se mişca, ea se întoarse şi îşi lipi corpul longilin de-al lui, ca o cataplasmă erotică. Cu faţa ridicată spre el, şopti:

– *Spasiba. Spasiba bolşoi!*

Puţin jenat, Malko se dădu înapoi.

– Este târziu...

– *Ne!*

Liliana era deja aplecată în faţa lui şi se ocupa de pantalonul lui. Cu un gest perfect natural, scoase afară cea ce voia şi începu o felaţie plăcută, neaşteptată, dar eficace. Ar fi trebuit să fie un schimnic spre sfârşitul vieţii pentru a rezista. Malko se lăsă în voia senzaţiilor. În foarte puţin timp, Liliana îşi atinse scopul. În timp ce el gemea de plăcere, ea îl supse ca o femeie bine crescută apoi se ridică.

– Aşa este mai puţin cald.

Malko văzu pe comodă o fotografie. Un bărbat cu trăsături dure. Urmărindu-i privirea, Liliana zise imediat.

– Este vărul din Bosnia, Borislav.

Era bărbatul din fotografia dată de Vladimir Djorgevic, Borislav Lukić. Malko progresase totuşi. Era momentul să facă lucrurile să avanseze. Luă bancnotele din buzunar şi numără zece de câte o sută de dolari.

– Pentru fotografii, zise el.

Liliana Dimitrievic protestă formal, dar primi banii. Scrise pe spatele unei mici fotografii cu ea un număr: 1161115387, şi o întinse lui Malko.

– Vă sun mâine.

*

* *

Momčilo Bokan se trezi în zori şi se duse să se întindă cu faţa spre Dunăre. Acest mic apartament din cartierul Dorcol, în nordul Belgradului, era baza lui când se afla în capitala sârbă. Aparţinând unui bosniac sârb exilat în Statele Unite care plătea cheltuielile, anonim într-un bloc de o sută cincizeci de apartamente, era perfect pentru un tip însărcinat cu securitatea lui Radovan Karadžić.

Fost membru al forţelor speciale din cadrul Diviziunii Drina, Momčilo Bokan nu ieşise niciodată în evidenţă, ci stătuse mereu în umbra fostului preşedinte al Republicii Srpska. Nu era interesat, rămânea sobru ca o cămilă şi nu avea decât o motivaţie: Marea Serbie. Radovan Karadžić era dumnezeul lui. Fostul psihiatru îşi dăduse seama de această adulaţie şi, pe parcursul anilor, ajunsese să se bazeze complet pe el pentru securitatea sa. Şeful oficiosului „Preventiva", Momčilo Bokan, zis „Luna", era singura persoană care ştia *mereu* unde se află fugarul.

Conducea un grup de gărzi apropiate, care dispunea de o flotă de maşini, arme şi bani, şi se sprijinea pe o reţea complexă de susţinere logistică: curieri, legături, ascunzători în Serbia, în Muntenegru sau Bosnia. Din motive de securitate, chiar şi membrii familiei lui Radovan Karadžić nu îi ştiau numele, ţinând legătura doar cu adjuncţii lui. Când Luka,

fratele lui Radovan, sau Liliana, soţia lui, voiau să comunice, lăsau un mesaj codificat pe unul din cele douăzeci de numere. Acest mesaj era transmis după ce Momčilo Bokan organiza recepţionarea sau transmisia lui. În sens invers, când Radovan Karadžić dorea să ia legătura cu vreunul, îi dădea ordin lui Bokan, care se ocupa fără să îi dea detalii.

În plus, o secţiune a „Preventiva" asculta comunicaţiile organismelor care îi doreau dispariţia, citea ziarele şi interoga periodic informatorii proKaradžić care erau infiltraţi în serviciile de securitate ale celor trei state.

În fine, Momčilo Bokan avea la dispoziţie, cu un preaviz de câteva ore, o echipă de ucigaşi capabili să reacţioneze la o ameninţare punctuală.

Astfel, un pândar benevol semnalase prezenţa unui străin în apropiere de mănăstirea *Priština* unde Radovan Karadžić se ascundea periodic. Bărbatul întreţinea o relaţie cu o fată din zonă. Fusese urmărit fără să-şi dea seama şi oamenii din „Preventiva" descoperiseră că nu era ceea ce pretindea. Aşa, un membru al „Preventiva", Dragoljub Matić, îl identificase categoric ca fiind un agent al servicilor bosniaco-musulmane, când îl dusese pe Radovan Karadžić la mănăstire.

Totuşi, Radovan Karadžić nu renunţase la şederea la *Priština*. Fostul preşedinte al Republicii Srpska nu se supunea mereu imperativelor de securitate ale deplasărilor sale. Îi plăcea să stea izolat pentru a citi, să reflecteze sau să discute cu membri ai clerului ortodox care îi împărtăşeau ideile.

Ori să se închidă pentru a scrie într-un loc retras. Niciodată autorităţile sârbe sau muntenegrene nu in-

trau într-o mănăstire... Odată identificat agentul musulman, Momčilo Bokan îl anunţase pe Karadžić respectuos că trebuia să plece, fără să îi dea prea multe detalii. Radovan Karadžić ignora soarta rezervată celui care intenţionase să îl aresteze.

În ajunul operaţiunii de comando, pe la zece seara, un Audi A8 negru, blindat, venise să-l ia de la *Priština* pentru a-l duce la Belgrad. Din precauţie, Radovan Karadžić se îmbrăcase cu o ţinută neagră de călugăr, ceea ce îl ferea de verificări. Un al doilea Audi deschidea drumul, ţinând legătura prin radio cu primul, pentru a dejuca orice eventuală capcană. La 11:30, fostul şef al Republicii Srpska ajunsese în apartamentul pus la dispoziţia sa la Dorcol. Îi plăcea mult Belgradul, căci putea să se întâlnească cu anumiţi membri ai familiei sale şi era mai puţin periculos decât în Bosnia...

Momčilo Bokan pusese la punct imediat un sistem de protecţie invizibil, compus din mai multe cercuri. Mai întâi, în apartamentul alăturat, patru oameni înarmaţi bine, care vegheau cu rândul. Un itinerar de retragere fusese reperat, ducând la un teren viran unde staţiona o maşină anonimă.

Imobilul unde locuia Karadžić era înconjurat de oameni siguri care ţineau legătura, pentru a anunţa cel mai mic aspect anormal...

Şi ei tot dintre fideli.

În fine, o echipă ascunsă în apartamentul lui Momčilo Bokan asculta comunicaţiile BIA şi ale poliţiei.

Pentru a evita indiscreţiile, doar o singură persoană avea acces fizic la Radovan Karadžić: Momčilo Bokan. În acest moment, Radovan Karadžić îşi lăsase

să crească barba, dar uneori se mai rădea. Nu folosea *niciodată* un telefon, chiar şi public. Toate comunicaţiile se efectuau prin mesager.

După ce îşi făcuse toaleta, Momčilo Bokan luă o scrisoare dată de Karadžić şi destinată soţiei lui la Pale. Va trebui să i-o trimită şi apoi să aştepte răspunsul.

Era „treaba" de care îi spusese lui Borislav Lukić. Acesta din urmă, având un paşaport bosniac, părea cel mai potrivit. Momčilo Bokan ieşi şi se duse pe jos la cabinele telefonice publice, nu departe de complexul sportiv din Dorcol, o oroare comunistă prost întreţinută, situată pe malul Dunării la câteva sute de metri. Trebui să încerce trei până să găsească una care să funcţioneze pentru a-l suna pe Borislav Lukić.

Abia la a zece sonerie bosniacul răspunse, cu o voce greoaie.

– Ar trebui să bei mai puţină şliboviţă, îl avertiză sever Bokan, nu este bună.

Nu putea avea încredere într-un beţiv.

Trezit, Borislav Lukić protestă indignat.

– Nu am băut! Ieri seară, mă durea mâna foarte tare şi m-am îndopat cu medicamente... Acum, e bine.

– *Dobre!* zise Momčilo Bokan, liniştit. Aşteaptă-mă la staţia tramvaiului, chiar înainte de podul Stari Savski; ajung într-o oră.

– *Dobre*, confirmă bosniacul.

Când închise, se uită la pansamentul de la mână, ceea ce îi trezi ura faţă de Zoran ţiganul. Numai să îl ajute Momčilo Bokan. Se îmbrăcă şi tocmai voia să plece când zbârnâi soneria.

– Eu sunt, anunţă Liliana.

– La naiba, plec, mormăi bosniacul.

Nu putea rata întâlnirea cu Momčilo Bokan.

– Pentru un minut, este important, insistă cântăreaţa.

– Cobor.

Se găsiră în holul mizerabil.

– Ce voiai?

Liliana Dimitrievic băgă mâna în geantă şi scoase un rulou de bancnote. Borislav recunoscu imediat hârtiile de o sută de dolari. Liliana i le întinse.

– Este o mie de dolari, făcu ea simplu. Ar trebui să te ajute.

– Unde i-ai găsit?

– Prietenul meu Jovan mi-a prezentat un ziarist rus care vrea să facă un reportaj despre mine. Mi-a cumpărat nişte fotografii.

Borislav Lukić, fără iluzii, îi aruncă o privire ironică.

– Aşa, a trebuit să prestezi pentru preţul acesta...

– Nu mi-a tras-o! protestă Liliana. Iar banii aş fi putut să-i păstrez.

– Este adevărat, recunoscu bosniacul, mângâindu-i fundul. Eşti o fată bună şi, în plus, ai un fund minunat...

O sărută şi plecă alergând să prindă tramvaiul.

*

* *

Jovan Orić venise să îşi recupereze maşina de la *Hyatt* aşa cum stabiliseră. Îl întrebă imediat pe Malko:

– A fost bine cu micuţa?

– Foarte bine!

Sârbul îl privi pieziş. Vizibil, nu îl interesa adevăratul scop urmărit de Malko. Acesta întrebă:

– Ştiaţi că Liliana are un prieten bosniac?

Jovan Orić se strâmbă.

– Da, dar nu se arată împreună. Cred că este un tip periculos. Nu trebuie să vă legaţi de el.

– De ce periculos?

Jovan Orić făcu un gest evaziv.

– În Bosnia făcea parte din trupele speciale. Cred că a avut probleme acolo.

– Ştiţi unde locuieşte?

– Nu.

Malko nu insistă: era gata să treacă linia roşie. Era obligat să acţioneze singur de acum. Ca şi cum simţise pericolul, Jovan îl anunţă:

– Dacă nu aveţi nevoie de mine, mă duc astăzi la Niš.

– Nicio problemă, făcu Malko.

După ce Jovan Orić plecă, o sună pe Liliana Dimitrievic. După zgomot, îşi dădu seama că era pe stradă, când răspunse. Torcea deja ca o pisică.

– Pot să vă invit în seara aceasta la masă? propuse el.

– *Da*.

– *Dobre*, o să vin să vă iau.

Nu ţinea să fie văzută cu el. Ea îi dădu adresa. La Belgrad, pereţii aveau ochi... Nu avea să fie uşor de „tamponat" Borislav Lukić, chiar şi cu ajutorul involuntar al cântăreţei.

*

* *

Borislav Lukić aştepta la staţia de tramvai situată la intrarea pe podul Stari Savski, când un Jugo verde îşi făcu apariţia şi se opri în faţa lui. Momčilo Bokan era la volan şi se grăbi să coboare din maşină. Cei doi se pupară de trei ori, ca la sârbi, apoi Bokan demară

imediat, de-a lungul Savei. Detesta locurile publice pentru întâlniri. Erau mereu spioni.

Făcu un ocol şi se angajă pe pod, înspre Belgrad.

– Poţi să fii la Pale mâine, pe la prânz? întrebă el.

– Da.

Momčilo Bokan scoase din buzunarul interior un plic care nu avea nimic scris pe el şi i-l dădu.

– La Pale, te duci la barul *Carnivore* şi laşi plicul la barman, din partea lui Dragovic. Seara, te duci la Lukavica, la *Bar des Amis*. Vei întreba de Momčilo din partea lui Slobodan. Îţi va da un alt plic pe care mi-l aduci. *Dobre?*

– *Dobre*.

Momčilo Bokan îi întinse un sul de dinari.

– Pentru cheltuieli şi ceva şi pentru tine. Ştii că nu suntem bogaţi... Ce ai la mână?

Cum Borislav Lukić nu răspundea, insistă:

– Ai avut un accident?

– Nu, recunoscu bosniacul, lepădăturile de ţigani de pe Sava, cărora le datorez bani. Mi-au tăiat degetul mic.

Se opriseră în faţa autogării. Momčilo Bokan scutură din cap.

– Continui să joci... Mai poţi să mergi acolo, cu mâna aşa?

– Bineînţeles, jură bosniacul. Dar aş vrea să îţi cer un serviciu.

– Spune.

– Am nevoie de bani pentru a plăti datoria tipilor. Altfel, or să mă masacreze. Poţi să mă ajuţi?

Momčilo Bokan dădu încet din cap şi oftă.

– Ştii bine că nu este posibil. Fiecare dinar este utilizat pentru protecţia fratelui Radovan. Chiar şi

pentru propriul meu frate, nu i-aş putea folosi. Du-te să te refugiezi la Pedravno, nu vor veni să te caute acolo. Hai, drum bun.

Borislav Lukić ieşi din maşină fără nicio vorbă. Ultima lui speranţă tocmai dispăruse.

*

* *

Maşinile staţionau într-o piaţă mică pe marginea Dunării, apoi oamenii continuau pe jos, de-a lungul unei poteci pe malul fluviului care deservea restaurantele plutitoare aliniate lângă mal.

Liliana Dimitrievic arbora o ţinută aproape modestă, un taior negru, cămaşă şi ciorapi asortaţi, totuşi sexy. Când trecură pe pasarela din lemn de deasupra apei murdare şi clocite care lega *Stava Koliba* de mal, un ospătar le dădu imediat o masă cu vedere spre Dunăre. Parcă ar fi fost un castel de munte din cauza lemnului omniprezent. O orchestră din cinci muzicieni – clarniet, acordeon, contrabas, vioară şi chitară – se deplasa pe la mese. Era aglomerat.

După ce comandase un Defender, 5 ani vechime, pentru cântăreaţă şi o Stolicnaia pentru el, apă minerală şi o sticlă de vranac[1], Malko îi zâmbi Lilianei. Toată ziua, se gândise la un plan şi îşi imaginase unul.

Un *long shot*, care depindea în acest stadiu de Liliana Dimitrievic, dar dacă mergea, Malko avea o şansă bună să ajungă până la Radovan Karadžić.

[1] Vin sârbesc. (n.aut.)

CAPITOLUL X

Radovan Karadžić, aşezat la o masă cu vedere spre Dunăre, cu fereastra deschisă, corecta ciornele ultimei sale opere, un roman intitulat *Cronica nopţii magice*. Trei editori sârbi se băteau să îl publice. De când era fugar, ex-preşedintele Republicii Srpska scrisese mult. Mai întâi, nenumăratele scrisori care îi permiteau menţinerea legăturii cu oamenii săi. Niciun membru al familiei sale, cu excepţia norei lui, nu îl văzuse fizic de ani de zile, dar ştiau mereu ce face.

Apoi, scrisese lungi memorii pentru eventuala lui apărare, piese de teatru şi cărţi.

Îşi termină lectura, îşi dădu jos ochelarii şi contemplă apa calmă a Dunării care părea nemişcată. Un fluviu maiestuos şi util. Radovan Karadžić privi un vapor mare care probabil urca spre Ungaria. Era trist, din cauza întreruperii nevoite a şederii sale la *Priština*, unde, în urmă cu un an, dorise să mediteze la moartea unuia dintre cei mai buni prieteni ai săi, Nikola Starović, directorul spitalului din Foča, în Bosnia. Victima unei crize cardiace, în spital..

Nikola Starović era prietenul său de 40 de ani, începuseră să facă politică împreună. De la retragerea sa, el era cel care veghea asupra sănătăţii lui, deplasându-se discret acolo unde se afla Radovan Karadžić. Chiar îl şi internase la Belgrad sub un nume fals la spitalul din Zemun, unde lucra fiica lui,

pentru examinări. Foča fiind în Bosnia, în perimetrul UEFOR, Radovan Karadžić nu putuse să meargă la înmormântarea lui, aşa cum o ratase şi pe cea a mamei sale, moartă tot în urmă cu un an, la Nikšić, în Muntenegru. Era în joc securitatea lui: ştia că toate Serviciile occientale îl aşteptau la Nikšić în acea zi.

Singurele lui imprudenţe le comisese pentru a-şi vedea nepoţii, la Belgrad. Dar era înainte de 2003. De atunci, epurarea serviciilor sârbe făcuse ca sejururile lui în capitală să fie şi mai riscante şi era obligat să se izoleze în acest mic apartament din cartierul Dorcol, aproape de Dunăre, la etajul al patrulea al unui imobil modern, care făcea parte din mai multe clădiri ridicate între o cale ferată şi malul Dunării.

În timpul lungii evadări, îşi urmărea afacerile, sfătuindu-i pe asociaţii săi, comunicând cu comitetul lui de apărare. Una din întreprinderile sale, Komutko, distribuia benzină, cealaltă, Zradno, în asociere cu fratele său Luka, producea sucuri de fructe.

Puţin câte puţin, Radovan Karadžić se convinsese că de la început avusese dreptate. Când ajungea într-o mănăstire, iar stareţul îi săruta mâna, aşa cum se face unei înalte feţe bisericeşti, era foarte emoţionat. Pentru el, lupta nu se terminase. UEFOR, care îi succedase SFOR-ului în decembrie 2004, nu va rămâne pe veci în Bosnia. Odată plecată, armele vor fi scoase la lumină şi epurarea etnică va fi reluată.

Era indecent să menţină în inima Europei o comunitate musulmană activă. Prietenii lui îi raportaseră că de atunci, în Sarajevo, se întâlneau numeroase femei cu văl pe faţă. Era scârbit.

*

* *

Sticla de vranac, gros ca sângele, era goală şi privirea Lilianei Dimitrievic uşor înceţoşată. Cei cinci muzicieni de la *Stava Koliba*, grupaţi în jurul mesei, cântau melodii vechi din anii '50. Atmosfera era retro, romantică, în acest restaurant plutitor care semăna cu o insulă dintr-un film de Emir Kusturica... Imediat ce muzicanţii se îndepărtară, Malko începu:

– Jovan Orić mi-a spus că vărul dumneavoastră are probleme. Pentru el sunt cei o mie de dolari?

Liliana Dimitrievic coborî privirea şi murmură:

– *Da*.

– Mi-am dat seama că nu erau pentru dumneavoastră, completă Malko. Cum se face de are atâtea probleme?

Figura tinerei se înăspri.

– Este un patriot! A luptat împotriva turcilor, iar acum nu mai are de lucru. În Bosnia, este sărăcie. A venit aici, dar nu este mult mai bine.

Malko o încurajă cu un zâmbet.

– Aş putea să fac *şi* despre el un reportaj, să îi dau nişte bani, sugeră el. Ruşii au aprobat mereu lupta sârbilor...

Tânăra cântăreaţă cedă imediat şi puse mâna peste a lui Malko.

– Ştiu! Ruşii sunt oameni formidabili. Am fost învinşi de americanii care vor să distrugă Europa. Din fericire ne mai rămâne încă onoarea. Nimeni nu îl va preda nici pe Ratko Mladić, nici pe Radovan Karadžić. Şi-au sacrificat viaţa pentru Marea Serbie.

Cum ea vorbea rar, Malko reuşea să înţeleagă aproape tot din ce spunea.

– Şi dacă Europa vă refuză intrarea în Uniunea Europeană?

Liliana mătură Europa cu un gest defintiv.

– Ne vom descurca! Sârbii s-au descurcat mereu. Dumnezeu este cu noi.

Luă cruciuliţa ortodoxă agăţată la gât şi o sărută, zicându-i lui Malko:

– Eşti ortodox, bineînţeles!

– Bineînţeles. Spune-mi. care este adevărata problemă a vărului tău?

Liliana Dimitrievic se aplecă spre el.

– Borislav a pierdut mulţi bani la jocuri, fiind dator la ţigani. Tipi îngrozitori. Germanii, în timpul războiului, promiseseră să-i omoare pe toţi. Nu şi-au putut respecta cuvântul...

– De ce îi deteşti atât?

Liliana coborâ vocea şi mai mult.

– Aceşti nemernici l-au amputat pe Borislav, i-au tăiat degetul mic de la mâna stângă şi vor continua dacă nu le plăteşte...

– De ce nu se duce la poliţie?

Cântăreaţa îşi strâmbă dezgustată gura frumoasă.

– *Milicija*! Este complet coruptă şi se teme de ţigani.

– Aş putea să-l întâlnesc pe prietenul tău?

– De ce?

– Aş putea să-l ajut. Ţi-am zis, ziarul are mulţi bani.

Liliana Dimitrievic se închise imperceptibil.

– Nu ştiu, o să-l întreb. Mergem?

Malko lăsă un teanc gros de dinari şi urcară pe pasarelă. Fundul Lilianei care se legăna în faţa lui nu îl împiedica să gândească. Tocmai îşi imaginase un subterfugiu pentru posibilitatea de a-l păcăli pe Borislav Lukić.

Liliana, ajunsă pe mal, se întoarse, îl aşteptă şi se lipi de el.

– Vreau să facem dragoste, şopti ea, dar la mine nu am aer condiţionat. Mă duci la *Hyatt*?

Dificil de refuzat, deşi era riscant să fie văzuţi împreună.

Cântăreaţa traversă *lobby* de la *Hyatt*, trecând prin faţa recepţiei cu capul ridicat, sigură pe sex-appeal-ul ei, cu gura enormă şi fundul capabil să satisfacă o duzină de tăietori de lemne...

De această dată, abia ajunşi în cameră, ea îl sărută pe Malko cu toată gura.

Malko se trezi în pat, pe spate, cu gura cântăreţei pe trupul lui. Apoi, chiar fără să se dezbrace, îl încălecă şi se lăsă să cadă peste el, înfigându-se complet. Apoi, începu să se mişte ca un călăreţ de rodeo încercând să rămână în şa, cu bustul drept, gura întredeschisă. Excitat de această cavalcadă sălbatică, Malko aproape că îi smulse nasturii cămăşii şi îi prinse sânii cu mâinile, maltratându-i violent.

Liliana guiţă de plăcere, mişcându-se delicios, până ce se prăbuşi peste Malko cu un geamăt răguşit, făcându-l să ejaculeze instantaneu.

Odată calmat libidoul, Malko reîncepu să gândească, rugându-se ca Liliana să îl convingă pe amantul ei Borislav Lukić să se întâlnească cu el. Primul pas nu garanta o victorie. Dar era un pas înainte spre Radovan Karadžić.

– Pot să dorm cu tine? întrebă Liliana. Aici, este răcoare.

Unde se va ascunde pasiunea...

*

* *

Borislav Lukić rămăsese la *Carnivore*, în Pale, până la închidere, înainte de a se întoarce în micul hotel, la două străzi mai încolo. Recuperase, aşa cum era prevăzut, scrisoarea de la Liliana Karadžić destinată soţului ei, dar nu avea autobuz spre Sarajevo, apoi spre Belgrad, decât a doua zi dimineaţă.

Numeroasele beri îngurgitate cu foştii săi camarazi nu îi calmaseră neliniştea. Chiar ideea de a se întoarce la Belgrad îi dădea o senzaţie de rău. Belgradul era locul unde îl aştepta abominabilul Zoran.

Desigur, graţie celor o mie de dolari daţi de Liliana, poate ar putea negocia o amânare, să se salveze de la amputare încă o săptămână.

Dar, după aceea?

La Pale, graţie amicilor săi, putea să îşi procure multe arme, dar singur era imposibil să extermine comunitatea de ţigani din Belgrad.

În ceea ce îl privea pe Momčilo Bokan, era inutil să mai facă o nouă tentativă. Borislav Lukić ştia că „Preventiva" se finanţa dificil, utilizând orice combinaţie posibilă: de la trafic de cocaină, la „taxarea" mai mult sau mai puţin acceptată a simpatizanţilor. Discret, Republica Srpska ajuta şi ea. Majorând considerabil bugetul „floral" pentru a produce ceva cash...

Cu amărăciune, Borislav încetă să mai gândească, adresă o rugăciune Sfântului Sava şi încercă să adoarmă.

Doar Dumenezeu mai putea să îl ajute.

*

* *

– Cunoaşteţi un ţigan pe nume Zoran? întrebă Malko.

Jovan Orić aşteptă să înghită ardeiul cu ulei înainte de a răspunde. El îl adusese pe Malko la *Vuk*,

restaurantul şic din plin centrul Belgradului, nu departe de Knez Mihailova, calea pietonală.

– Nu, de ce?

– Aş vrea să ştiu unde locuieşte, ce face.

Sârbul se bâlbâi de bucurie:

– Afaceri ilicite, bineînţeles! O să mă interesez.

– Este urgent, insistă Malko, simţind că Jovan Orić era reticent.

Acesta din urmă afirmă imediat cu un zâmbet larg:

– *Gospodin* Dimitri, vă jur, până diseară am informaţia. Altceva?

– Da. Aş vrea să aflu unde locuieşte prietenul Lilianei.

De data asta, faţa lui Jovan Orić se posomorî şi zâmbetul îi dispăru. Bâlbâindu-se ca şi cum ar fi fost puternic emoţionat, bîigui:

– Este mai dificil; dacă o întreb, o să se alarmeze. Acum că o cunoaşteţi, ar trebui să încercaţi să o întrebaţi chiar dumneavoastră.

Malko nu insistă, simţind că Jovan Orić atinsese limita de cooperare.

– Ne vedem în holul de la *Hyatt* la ora 18:00. Cu tot ce se poate afla despre acest Zoran.

– *Da!* promise Jovan Orić începând să mănânce din berbecul la grătar.

O căldură aprigă apăsa peste Belgrad şi femeile erau aproape dezbrăcate. Malko îi promisese Lilianei Dimitrievic să se vadă la *Pirana* pentru a asista la spectacol. De acum, Vladimir Djorgevic ar putea să îl ajute să afle adresa lui Borislav Lukić.

*

* *

Borislav Lukić avusese norocul să fie luat de un camion bosniac care livra lemn la Belgrad, ceea ce îi mai salva ceva bani şi îi permisese să îşi cumpere o sticlă de Defender „Succes" la Pale, pe care să o schimbe cu şliboviţă. La Belgrad, unde ajunse pe la ora 16:00, coborî la autogară, pe bulevardul Voivode Misica, şi sări într-un tramvai care mergea spre oraşul vechi. Mâna îl durea oribil şi nu se putea abţine să se gândească la orele care treceau, apropiindu-se de confruntarea cu dinţii stricaţi ai lui Zoran. Evident, putea fugi în Serbia, dar era prea bătrân pentru a se exila şi a nu avea bani.

Tramvaiul îl lăsă la capătul străzii Frankuska, nu departe de centrala electrică din Dorcol şi continuă pe jos pe strada Dunavski, paralelă cu fluviul. Dorcol era un cartier singular, păienjeniş de terenuri virane, imobile vechi din era Tito şi clădiri moderne cu o vedere magnifică spre Dunăre.

Mulţi refugiaţi din Bosnia sau Kosovo se instalaseră acolo, iar Dorcol era considerat drept un cartier fierbinte. Poliţia nu se aventura prea des în zonă.

Strada Dunavski se strecura printre un şir de imobile enorme şi un teren viran ocupat de calea ferată. Borislav Lukić ajunse la colţul străzii Dubrovacka, apoi o luă la stânga, încetinind mersul. Acolo, imobilele erau jalnice, faţadele murdare acoperite cu grafitti, uşile rupte uneori.

Bosniacul încetini şi mai mult, trecând prin faţa numărului 26, un imobil rozaliu compus din două corpuri de clădire, separat de stradă de nişte boscheţi prăfuiţi.

Aşezat pe un zid la marginea trotuarului, un bărbat în vârstă părea că face plajă, îmbrăcat în jeans,

un bluzon din denim peste un tricou reiat albastru cu alb, bascheţi, faţă roşiatică sub părul de un alb ca de zăpadă. Alura unui pensionar. Un singur detaliu bizar, avea o microcască în urechea dreaptă legată la un walkman agăţat pe piept. Borislav Lukić trecu prin faţa lui fără să-l privească.

Nu ajunsese la capătul străzii că telefonul sună.

– Întoarce-te, ordonă Momčilo Bokan, şi ia-o la stânga. O să vezi o pasarelă albastră care trece peste calea ferată. Mergi pe ea.

Borislav Lukić se conformă docil şi o luă pe pasarela metalică de peste mai multe linii de cale ferată pe care staţionau câteva vagoane. Lega strada Dunavski de mai multe grupuri de imobile, unele albe, altele maro. Abia când coborî pe partea cealaltă, îl văzu pe Momčilo Bokan la parterul unui imobil de opt etaje, izolat de verdeaţă.

Fără un cuvânt, Borislav îi întinse prietenului său scrisoarea de la Liliana Karadžić recuperată de la Pale.

– *Dobre*, mulţumi Momčilo Bokan, impasibil. Nimic deosebit?

– *Ne*.

– Fratele Radovan este bine? îndrăzni să întrebe Borislav Lukić.

– E bine, răspunse Momčilo Bokan întinzându-i mâna. Voi încerca să îţi găsesc cât mai repede ceva de făcut.

Borislav ştia că din motive de securitate, „Preventiva" nu utiliza niciodată de două ori la rând acelaşi curier pe acelaşi traseu.

Se întoarse pe pasarelă, abătut totuşi: Momčilo Bokan nici nu îi mai amintise de problemele sale...

Se întoarse şi îl văzu pe conducătorul „Preventiva" intrând în imobilul maro. Îşi zise imediat că Radovan Karadžić trebuia să locuiască acolo. Momčilo Bokan nu îl scăpa niciodată din ochi.

*

* *

Jovan Orić se bâlbâia de mulţumire, instalat în salonul de ceai din holul de la *Hyatt* în timp ce îi anunţa lui Malko:

– Zoran este unul din membrii importanţi ai comunităţii ţigăneşti din Belgrad. Locuieşte pe un şlep cu familia sa, pe insula Ciganlija, în mijlocul Savei. Oficial organizează serate pentru turişti, dar banda lui este specializată în furtul de maşini în Italia şi traficul de cerşetori. Sunt oameni foarte periculoşi, se pare.

– Mulţumesc, zise Malko.

Pentru moment, nu putea utiliza direct aceste informaţii, dar îi puteau fi de folos. Toul depindea de cum va reacţiona Borislav Lukić la propunerea lui. Cu condiţia ca bosniacul să accepte să se întâlnească cu el. Va afla mai multe peste câteva ore, când se va întâlni cu Liliana Dimitrievic.

Era important ca acoperirea lui de ziarist la *Izvestia* să nu se deterioreze. În acest caz, era rău şi nu mai avea nimic de făcut decât să părăsească Belgradul.

CAPITOLUL XI

Liliana Dimitrievic, întinsă pe patul ei, în slip şi sutien din cauza căldurii sufocante, încerca să iasă din dilema care o rodea. Trebuia să îi transmită amantului ei propunerea ziaristului rus?

La prima vedere, părea extrem de seducător. Urma să încaseze mulţi bani, doar pentru a-şi povesti faptele de vitejie; era ameţitor. În plus, Dimitri îi dovedise că avea cu ce să o plătească... Bineînţeles, în cazul ei, putea avea o idee ascunsă. Liliana era lucidă, bărbaţii îi dăduseră rareori bani fără o contrapartidă imediată. Chiar şi bătrânul ei „amant" de 82 de ani se înverşuna să o pipăie când îi dădea o modestă sumă de bani.

Aceasta era viaţa.

Cazul lui Borislav Lukić era diferit: nu putea fi nimic sexual în propunerea ziaristului rus. În plus, acesta părea sincer îndrăgostit de Serbia, ceea ce nu era deloc de mirare, dat fiind punctele de vedere comune cu Rusia. Şi totuşi, Liliana simţea un fel de angoasă la ideea de a le face cunoştinţă celor doi bărbaţi.

Un fel de al şaselea simţ, inexplicabil. Borislav îi repetase adesea că duşmanii Serbiei ar face orice pentru a-l duce pe Radovan Karadžić la Haga. Şi că, precum diavolul, se puteau arăta în multiple forme. Desigur, Borislav Lukić era şmecher şi prevenit, dar dacă ea îi prezenta un tip nesigur, risca să plătească

scump. Nu era un tip tandru. Apoi, ea nu voia cu niciun preţ să îl păcălească pe ex-preşedintele Republicii Srpska, un bărbat pe care îl respecta profund.

Pe de altă parte, dacă reuşea să rezolve problema lui Borislav, el i-ar fi recunoscător.

Sfâşiată, căută în memoria telefonului numărul lui Jovan Orić şi îl sună.

– Jovan, zise ea, te deranjez?

– Niciodată, o asigură sârbul, deja numai zahăr şi miere. Chiar mă gândeam la tine.

– La ce?

Jovan Orić râse glumeţ.

– La ce făceam în Egipt... Îţi aminteşti, la Luxor. Niciodată nu m-am excitat atât de tare.

– *Dobre,* i-o tăie cântăreaţa, care adora sexul, dar detesta comentariile. Voiam să te întreb ceva. Îl cunoşti de mult timp pe amicul tău Dimitri?

Simţi surpriza lui Jovan din tăcerea care urmă, apoi playboy-ul reveni cu un râs zgomotos.

– Da, de ceva timp! Eşti îndrăgostită?

– Nu, făcu sec Liliana. Vrea să îl cunoască pe prietenul meu, ştii, Borislav.

– Ah, da. De ce?

– Tocmai, că nu este clar, zice că îl poate face să câştige bani. Ca şi pe mine... Este ciudat, nu?

De această dată, Jovan răspunse imediat, dar cu un bâlbâit accentuat. Ca şi când minţea.

– Nu, o linişti el, are mulţi bani şi apoi cred că îi placi mult...

– *Dobre,* pe mine poate, dar nu este gay, nu?

Din nou un râs jenat şi prea puternic.

– Nu, bineînţeles! o asigura Jovan. Eu nu ştiu ce are el în cap. Faci ce vrei...

– Borislav are nevoie de mulţi bani, mărturisi ea. Dacă asta ar putea să-l ajute! Dar trebuie să-mi juri că acest tip este un prieten al Serbiei.

– Ascultă, făcu Jovan Orić, l-am cunoscut pe tip la Moscova. Acolo, nu am discutat niciodată politică, dar se interesează de Serbia, asta e sigur.

De această dată avea un accent de sinceritate incontestabilă şi Liliana decise să se mulţumească.

– *Dobre*, concluzionă ea, îţi mulţumesc.

*

* *

După ce închise, Jovan Orić simţi o picătură de transpiraţie curgându-i pe spate de-a lungul coloanei vertebrale, şi, totuşi, apartamentul lui era climatizat... De ceea ce se temea nu scăpase: tocmai se băgase în treburi murdare. Pe de o parte, era imposibil să scape de Vladimir Djorgevic. Dar pe de altă parte, dacă prietenul lui, Dimitri, nu era ceea ce pretindea să fie, era în mare încurcătură. Fiindcă partizanii lui Radovan Karadžić nu aveau cum să-i invidieze în privinţa ferocităţii pe ţigani...

Luă telefonul mobil, apoi se opri. Prea periculos să vorbească despre asta la telefon.

Trebuia să ajungă la *Hyatt* şi să încerce să afle ceva mai multe. Ceea ce îl neliniştea, era să afle că acest aşa-zis ziarist rus nu era cu siguranţă ceea ce se pretindea.

Deci el, Jovan, era în pericol de moarte.

Dacă comitea o greşeală, aprodul se va numi Kalaşnikov.

*

* *

Borislav Lukić, aşezat pe pat, era muncit de gânduri sumbre. Nu se atinsese încă de mia de dolari dată

de Liliana, dar, în faţa nepăsării amicilor săi din „Preventiva", tocmai hotărâse să încerce o negociere cu Zoran. Cel puţin ca să câştige timp. Tocmai se gândea la această variantă când telefonul mobil sună. Era Liliana.

– Pot să trec pe la tine? întrebă ea. Sunt aproape.

– Mă odihnesc, făcu bosniacul, cu libidoul în bernă.

– Ascultă, insistă ea. Este important. Pentru tine.

– *Dobre*, vino dacă vrei. Apropo, eşti cu maşina?

Liliana conducea un antic Jugo roşu cumpărat de ocazie pe mai nimic şi care rămânea periodic în pană imediat ce îi cereai să urce un deal.

– Da, zise Liliana. De ce?

– Voi avea nevoie de ea.

Cinci minute mai târziu, suna la uşă. În tricou gros şi pantalon din pânză. Luă loc pe pat, lângă Borislav, şi începu direct:

– L-am revăzut ieri pe Dimitri, ziaristul rus, cel care mi-a dat mia de dolari.

Borislav Lukić râse pe jumătate.

– Ţi-a mai dat o mie de dolari?

– Nu, dar ar vrea să te întâlnească.

Bosniacul avu nevoie de câteva secunde să realizeze ce implica această propunere. Şi reacţionă, ca de obicei, ca o brută. Apucând-o pe Liliana de gât, îi strivi atât de tare carotidele încât faţa fetei deveni ca varul.

– Târfă! bombăni el. Ce i-ai spus? Dacă ai turnat, îţi rup toţi dinţii.

Din gura lui, nu era o ameninţare în vânt.

Văzând că Liliana încerca să îi răspundă dar nu reuşea, slăbi strânsoarea degetelor şi, după ce îşi trase sufletul, ea îi zise într-o suflare:.

– El mi-a spus de tine.

– Mă cunoaşte?

– Nu, bineînţeles, dar m-a întrebat dacă am un prieten şi am spus că da. Ieri seară, am băut mult şi, cum mă tot întreba, i-am spus de problema ta cu datoria, i-am spus că...

– Proasto!

Borislav îi dăduse drumul. Cu toată forţa o plesni, trimiţând-o până în bucătărie. Când reveni la el, cu obrazul înroşit, ochii plini de lacrimi, Liliana protestă cu o voce rugătoare:

– Am făcut asta ca să te ajut. Acest tip are bani.

– De ce mi-ar da bani?

– Nu ştiu, mi-a spus că are o idee. Ar vrea să te vadă.

Încă o palmă. Borislav urlă:

– I-ai spus unde locuiesc?

– Nu, jur pe mama.

– Nu am nimic cu târfa de maică-ta! mormăi bosniacul. Vreau să aflu ce ascunde acest tip.

– Este simplu, încuviinţă Liliana. Vine în seara aceasta la *Pirana* să urmărească spectacolul, n-ai decât să vii şi tu.

Maşinal, ea îşi freca obrazul dureros. Borislav Lukić nu mai ştia ce să gândească. Liliana ţinea la el şi era o patrioată. Deci, cu siguranţă, nu l-ar păcăli. Voia să reflecteze puţin înainte de a lua o decizie. Şi, mai ales, să vadă dacă putea să-l înduplece pe Zoran.

– *Dobre*, făcu el. Poate voi trece pe la *Pirana*.

– Cum vrei, făcu ea. Eu ţi-am spus tot ce ştiam.

– Îmi împrumuţi maşina ta. Este jos?

– *Da*.

Docilă, îi întinse cheile şi el rânji.

– Presupun că noul tău prieten are o maşină să te ducă la *Pirana*...

Liliana nici nu-i răspunse. Obrajii o ardeau, dar dacă Borislav i-ar fi smuls chiloţii, ar fi cedat cu plăcere.

*

* *

Jovan Orić era alb ca varul şi se bâlbâia ca mitraliera. După ce golise dintr-o înghiţitură un Defender oferit de Malko, intră direct în subiect.

Salonul de ceai de la *Hyatt* era practic pustiu şi puteau vorbi în linişte.

– Liliana m-a sunat, anunţă sârbul, şi m-a întrebat o mulţime de lucruri despre dumneavoastră.

Pulsul lui Malko se acceleră neplăcut.

– Ce întrebări?

– Unde ne-am cunoscut, dacă sunteţi într-adevăr ziarist, de ce vreţi să îi ajutaţi prietenul.

– Ce i-aţi spus?

Jovan Orić îşi reluă figura lui şmecheră.

– Doar ce trebuia. Că ne-am întâlnit la Moscova, că sunteţi interesat de Serbia.

– Aşa este, confirmă Malko.

Jovan făcu semn ospătarului să îi aducă încă un scotch şi întrebă în şoaptă:

– De ce încercaţi să îl întâlniţi pe prietenul Lilianei?

Malko îi zâmbi, privindu-l drept în ochi.

– Este mai bine să nu ştiţi încă. Dar nu riscaţi nimic.

Văzând expresia lui Jovan, înţelese că nu era de aceeaşi părere.

– Liliana este înconjurată de oameni foarte periculoşi, zise el. Dacă va fi o problemă, va trebui ca *gospodin* Vladimir să îmi dea acte false şi bani, ca să pot pleca la capătul lumii.

– Nu am ajuns acolo, afirmă Malko. *Dobre*, veniţi şi dumneavoastră la *Pirana*, în seara aceasta. Sunteţi invitatul meu. Liliana poate că l-a convins pe prietenul ei Borislav să vină şi el...

În mod vizibil, Jovan Orić ar fi preferat să se arunce în lavă topită, dar zise pe un ton nenorocit:

– Voi veni...

– Asta va linişti pe toată lumea, aprobă Malko.

Jovan Orić îl privi atent ca să vadă dacă nu cumva glumea şi ridică paharul de Defender.

*

* *

Borislav Lukić formă numărul lui Zoran care răspunse imediat cu vocea lui lentă.

– Eu sunt, anunţă bosniacul. Am găsit bani. O să vin să ţi-i aduc.

După un moment de surpriză, ţiganul izbucni într-un râs cu totul neplăcut şi zise:

– *Dobre*, o să fim din nou prieteni! Ştii, îmi placi mult, doar că afacerile sunt afaceri. Vrei să ne vedem la *Slavija*?

– Nu, am treabă prin zonă pe la tine. Voi fi acolo în 20 de minute.

Borislav Lukić opri vechiul Jugo al Lilianei într-o parcare improvizată, la 20 de metri de şlepul lui Zoran. Câteva lumini se vedeau prin hublourile de la suprafaţa apei. Strângând sulul de bani în buzunar, intră pe pasarelă, întâmpinat de cei doi veri ai lui Zoran, câinii de pază ai bandei.

– Vin la Zoran, anunţă bosniacul.

– *Dobre*, te aşteaptă, zise ţiganul cu diamant în ureche.

Borislav Lukić coborî în urma lui scările, care dădeau în sala centrală a şlepului. Zoran era în locul lui obişnuit, în faţa scărilor, arborând zâmbetul lui murdar ce îi dezvelea dinţii stricaţi.

– Aşează-te. Vrei o bere? propuse el amabil.

– Nu, mulţumesc,

– *Dobre*. Atunci, ai banii?

Borislav Lukić scoase sulul de bani dat de Liliana şi îl aruncă pe masă. Ţiganul îl înhăţă imediat, desfăcu elasticul şi începu să numere bancnotele. Încadrat de cei doi veri ai săi, cu ochii lucind de nerăbdare.

Cu cele zece bancnote aşezate pe masă, Zoran ridică ochii spre interlocutorul lui, cu o expresie aproape comică.

– Este tot?

Era momentul dificil.

Borislav Lukić îşi luă inima în dinţi şi zise cu o voce apăsată:

– Cum mi-ai zis la telefon, suntem prieteni. Atunci, am vrut să îţi arăt că te respect. Am făcut un mare efort să fac rost de aceşti bani. Voi avea şi restul, dar trebuie să-mi laşi o lună...

Zoran izbucni imediat într-un râs zgomotos, cu buzele groase rânjite.

– Vere, făcu el, asta e afacere! Dacă încep să fac ceea ce îmi ceri, sunt ruinat, terminat, mâncat. Ţi-am zis, mai ai 3 zile. Este destul pentru un om ca tine.

În faţa urii care se degaja prin toţi porii lui Borislav Lukić, el îi spuse câteva cuvinte rapide unuia din veri care dispăru imediat.

– Eşti un tip bun, vere, o să îţi fac totuşi o favoare, continuă el.

– Ce favoare? sări bosniacul care regreta amarnic că venise.

Vărul reapăru şi puse un obiect înfăşurat în plastic pe masă. Zoran îl împinse spre Borislav Lukić.

– Uite, îţi înapoiez garanţia! zise el abţinându-se să râdă. Vezi, ne putem înţelege.

Borislav Lukić privi la degetul *lui* pus pe masă, îşi reprimă o senzaţie puternică de vomă, apoi se ridică. Era livid, inima bătându-i cu 120 de pulsaţii.

Cu o voce albă, îi zise ţiganului.

– O să-ţi plătesc, nemernicule. Apoi, o să îţi explodez gura, ţie şi tuturor celor de pe acest şlep. Sper că sunt şi copii. O să le sparg dinţii de lapte cu bâta şi o să-i spintec apoi pe bastarzii tăi.

Terminându-şi tirada, Borislav Lukić se ridică şi urcă scările câte patru, lăsându-i pe cei trei ţigani uimiţi de această explozie de ură.

Îşi lăsă degetul lui mic conservat în frigiderul lui Zoran.

Încă tremura de furie când se urcă la volanul maşinii. Hurducăind pe drumul de pământ, îşi zise că destinul hotărâse pentru el.

Urma să-l întâlnească pe faimosul Dimitri care îi voia atât de mult binele. Era de acum singura lui şansă să scape de ferocitatea ţiganilor. Şi să îşi păstreze toate degetele.

Doar că, va exista neapărat o contrapartidă. Nu credea în miracole.

CAPITOLUL XII

De la plecarea de la *Hyatt*, Jovan Orić, de obicei atât de volubil, nu-şi descleştase buzele. Părul aproape că îşi regăsise culoarea normală, dar paloarea feţei sale spunea mult despre gândurile lui.

Maşina 4x4 tocmai ieşea de pe bulevardul Voivod Mišića pentru a intra pe o stradă de-a lungul Belgradski Sapans[1] care ajungea până la *Pirana*, ancorat pe malul Savei, în spatele parcului. Jovan Orić deschise în fine gura, când opri să parcheze.

– *Gospodin* Dimitri, trebuie să îmi spui pentru ce vreţi să îl întâlniţi pe acest Borislav. Nu sunt liniştit.

Malko înţelese că trebuia să facă ceva.

– Ma întâi, zise el, nu îi vreau răul. Din contră. Şi apoi, nu cred că vine în seara aceasta.

– De ce vă interesaţi de el, *gospodin* Dimitri? Liliana mi-a spus mereu că este un tip amărât, un rătăcit.

– Este *şi* un ucigaş, îl corectă Malko. Un fost membru al corpului de armată de la Drina. A fost amestecat în mai multe masacre în timpul epurării etnice a Bosniei.

– De aceea...

– Nu, îl asigură Malko, cred că este în posesia unei informaţii care mă interesează şi sunt dispus să plătesc foarte scump.

---

[1] Parcul expoziţional din Belgrad. (n.aut.)

– O informaţie! repetă visător Jovan Orić.

Avea pe buze numele lui Radovan Karadžić, dar nu îl pronunţă. Tocmai înţelesese în ce capcană îl atrăsese „amicul" său Vladimir Djorgevic. Până acum, nu se amestecase în politică: era prea riscant. Şi iată că se trezea în mijlocul unei încurcături mortale.

Era prea mult pentru el. Abia se opriseră în faţă la *Pirana* că zise:

– *Dobre*, mă sperie. Vă las să mergeţi singur la *Pirana*.

Se aplecă, deschise torpedoul maşinii Land Cruiser şi scoase un pistol automat mare nichelat. Un Zastava 9 mm, copie după Browning, fabricat pe vremuri în Serbia.

– Vi-l împrumut. Un amic care îmi datora bani mi l-a lăsat gaj. Eu nu vreau să mă amestec în aşa ceva. Este prea periculos.

Malko luă pistolul. Inutil să insiste; în plus, nu mai avea nevoie pentru moment de Jovan Orić. Acesta adăugă imediat:

– Vă las maşina. Voi lua un taxi. Vă sun mâine la *Hyatt*.

Se îndepărta deja în noapte.

Malko, rămas singur, examină pistolul. Încărcătorul era plin şi părea în stare de funcţiune. Totuşi, introduse un glonţ pe ţeavă şi băgă pistolul sub haină, la spate, unde nu se vedea.

Îşi făcu apoi drum prin mulţimea de la *Pirana* şi o văzu pe Liliana Dimitrievic la masa ei obişnuită, cu un aer posomorât. Când îl văzu, se ridică cu un zâmbet puţin cam forţat şi îl sărută.

Purta o rochie ultrascurtă din piele albă, cu dantelă în locurile strategice şi cizme argintii mulate, cu

tocuri de 12 centimetri. Chiar înainte ca Malko să aibă timp să se aşeze, strigă pentru a acoperi vacarmul orchestrei.

– Borislav mi-a zis că poate va trece.

Malko îşi zise că era timpul să destindă atmosfera şi comandă ospătarului o sticlă de Taittinger. Cu siguranţă era singurul client de la *Pirana* care îşi putea oferi acest lux care nu era la îndemâna majorităţii sârbilor.

Nici măcar şampania nu îi redă Lilianei zâmbetul, care nu înceta să privească spre uşă.

Patronul veni să îi ceară să cânte, dar ea refuză, pretextând că o doare gâtul.

Aşa trecu o oră. Liliana golea maşinal paharul de Taittinger, fără să zică un cuvânt. În fine, Malko văzu cum privirea ei se luminează şi strigă de peste masă:

– Iată-l pe Borislav.

Malko văzu un bărbat care tocmai se strecura printre mese. Cu capul chel, spătos, în jur de 50 de ani, trăsături de ţăran, sprâncene groase şi cu o geantă veche din piele agăţată de umăr. Era chiar Borislav Lukić, membru al „Preventiva", unul din cei care ştiau probabil unde se afla Radovan Karadžić.

Ajunse la masă şi Liliana se ridică pentru a-l îmbrăţişa pătimaş, prezentându-l apoi pe Malko. Gălăgia era atât de mare încât nu se auziră, mulţumindu-se cu o strângere de mână. Bosniacul îl examină pe Malko cu o privire ageră, aprecie sticla de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs cu o urmă de dispreţ perfect nejustificat şi comandă ospătarului şliboviţă.

Apoi, se aplecă la urechea Lilianei Dimitrievic şi urlă:

– Dacă m-ai băgat în încurcătură, îţi trag două gloanţe în burtă. Sau îţi bag o grenadă între picioare, cum făceam turcoaicelor...

Moartă de frică, Liliana simţi cum i se înmoaie picioarele. Geanta din piele a prietenului ei conţinea cu siguranţă o armă. La rândul ei, îi urlă în ureche:

– Îţi jur, vrea doar să-ţi vorbească.

– *Dobre*! Atunci, mergi să cânţi şi lasă-ne.

Liliana se ridică şi se duse la patron care opri imediat orchestra. Se urcă pe podium, aclamată de fanii ei obişnuiţi. Abia ajunse pe scenă că aplauzele se dublară. Mulată în rochia ei jumătate din piele, jumătate din dantelă, era foarte sexy. De unde era, Malko văzu fugitiv albul chilotului, atât de scurtă era rochia. Începu să cânte, cu o voce răguşită din cauza alcoolului.

Borislav Lukić se aplecă spre Malko, după ce golise paharul de şliboviţă dintr-o înghiţitură, şi zise:

– Vreţi să îmi vorbiţi?

– Da.

– De ce?

– Aş prefera să vă explic afară. Aici este prea mult zgomot.

– *Dobre. Davai.*

Se ridică, îşi luă geanta şi se îndreptă spre ieşire, sub privirile deranjate ale clienţilor.

Liniştea de afară contrasta incredibil de mult cu tumultul asurzitor din restaurant. Borislav Lukić făcu câţiva paşi şi se opri pe malul Savei, pe o bancă ocupată de obicei de îndrăgostiţi. Aşteptă ca Malko să îl ajungă din urmă, deschise geanta şi băgă mâna ostentativ în interior. Malko fu brusc mulţumit că avea la el pistolul Zastava împrumutat de la Jovan. „Fizic" simţea că Borislav Lukić era un ucigaş.

– Cine sunteţi? întrebă bosniacul.

Vorbea foarte bine rusa şi Malko îi răspunse în aceeaşi limbă.

– Lucrez pentru *Izvestia*, zise el, şi mă numesc Dimitri Iakuşin. Sunt în Serbia pentru a face un reportaj despre turbo-folk. De aceea am contactat-o pe prietena dumneavoastră, Liliana. Totodată, ziarul meu este interesat şi de politică. În Rusia, urmărim îndeaproape ceea ce se petrece în regiune. Chiar eu am scris deja mai multe articole pe acest subiect.

– *Da?*

Era momentul să arunce zarurile.

– Liliana mi-a spus că aţi combătut în Bosnia, de partea bună. Aşa este?

– *Da.*

– Mi-am zis că poate v-aţi păstrat legăturile cu camarazii dumneavoastră.

– Şi?

– O să vă spun adevărul, concluzionă Malko. Ziarul meu ar fi dispus să plătească o avere pentru un interviu cu Radovan Karadžić, care este considerat ca un erou la noi, în Rusia.

Trăsăturile lui Borislav Lukić se destinseră imperceptibil. Cel puţin, avea o explicaţie plauzibilă pentru interesul pe care acest ziarist rus îl avea faţă de el. Imediat, creierul începu să îi calculeze la 100.000 de turaţii. Nu era prima dată când ziariştii ofereau o avere pentru un interviu cu fostul preşedinte al Republicii Srpska. Bineînţeles, Karadžić refuzase mereu şi va refuza întotdeauna.

Dar anturajul lui reuşise să extorcheze destui bani de la ziariştii creduli. Brutal, Borislav Lukić vedea o rezolvare pentru problema lui. Deodată, se îndulci.

– *Dobre, dobre*, înţeleg, aprobă el. Fratele Radovan este un erou sârb. Dar de ce vă adresaţi mie?

Suspiciunea se menţinea.

– Am câţiva prieteni la Belgrad, explică Malko zâmbind. Printre alţii, un colonel FSB la post aici, pe care l-am cunoscut în Afghanistan. Şi el urmăreşte de aproape situaţia politică. Când Liliana mi-a dat numele dumneavoastră, l-am întrebat pe el dacă vă cunoaşte. A confirmat. Făceaţi parte din unitatea a X-a de sabotaj a corpului de armată din Drina, sub ordinele colonelului Ratko Plaskovic care a fost omorât între timp. FSB crede că sunteţi încă foarte apropiat de cei care îl protejează pe Radovan Karadžić. Iată de ce am vrut să stăm de vorbă.

Borislav Lukić avu nevoie de câteva secunde să ingereze aceste informaţii. Toate reţinerile lui căzuseră, nu se mai gândea decât la cum să-l extorcheze pe simpaticul ziarist rus de banii cu care să scape de Zoran ţiganul. Dar mai întâi trebuia să liciteze.

– *Gospodin* Dimitri, zise el pe un ton aproape tânguit, *nimeni* nu ştie unde se află fratele Radovan. În primul rând, se deplasează mult. Chiar şi fratele său Luka, chiar şi soţia sa Liliana nu ştiu unde se află. Şi nu a putut nici măcar veni la înmormântarea bietei sale mame, anul trecut la Nikšić.

Malko se aştepta la acest răspuns şi nu se lăsă păcălit.

– *Gospodin* Borislav, răspunse el, poate că este imposibil, dar ziarul meu mi-a cerut să încerc. Vedeţi dacă aveţi vreo posibilitate, o să vă dau numărul de telefon, dacă nu, mă puteţi contacta prin Liliana.

– Cât sunteţi dispus să plătiţi? nu se putu abţine să întrebe Borislav Lukić.

Malko zâmbi.

– Mult, dacă pontul este bun. Nu sunt naiv. Ştiu că ziariştii americani au pierdut mulţi bani lăsându-se păcăliţi. Eu, vreau o legătură veritabilă şi o întâlnire.

– Fratele Radovan nu este cu siguranţă la Belgrad, obiectă Borislav Lukić.

– Amicul meu din FSB crede că se află aici, replică Malko. Ruşii urmăresc situaţia foarte atent. Pot chiar să vă spun că un general GRU[2] a venit special la Belgrad, recent, să discute cu generalul Ratko Mladić, în perspectiva unei instalări în Rusia.

Borislav Lukić tresări în sinea lui. Această informaţie era exactă, auzise şi el. Bărbatul din faţa lui era serios şi bine informat. Avea să se chinuiască pentru a-i lua banii fără să îi dea nimic în schimb... Se ridică de pe bancă.

– *Dobre*. O să văd. Vă voi anunţa prin intermediul Lilianei.

Când se întoarseră la *Pirana*, Liliana Dimitrievic stătea pe scaunul ei ca un iepure speriat. O orchestră de jazz tocmai masacra *Blueberry Hill*. Borislav Lukić nici nu se aşeză şi se mulţumi să îi strige câteva cuvinte la ureche, înainte de a-i întinde mâna lui Malko, cu un zâmbet larg.

– *Dobrevece, gospodin* Dimitri.

Cântăreaţa îl privi trecând prin mulţime spre ieşire, apoi se întoarse spre Malko.

– A fost bine?

– Foarte bine, afirmă Malko, cred că este foarte mulţumit. De altfel, trebuie să ne mai vedem. Vă va anunţa.

---

[2] Serviciul de Informaţii Militar Rus. (n.aut.)

Radioasă, Liliana sări în picioare şi făcu un gest spre orchestră, zicându-i lui Malko:

– Mai cânt ceva şi apoi mergem.

După ce luă microfonul, începu o melopee tristă, dar ritmată, reluată de spectatorii în delir. După un alt cântec, se întoarse la masă, în aplauze, iar Malko întrebă:

– Ce cântec este acesta?

– Un cântec în onoarea unei femei; ea vrea să se ofere unui erou sârb care l-a ucis pe vizirul turc. Un cântec foarte vechi, pe care l-am modernizat.

În mod clar, nu uitau deloc.

Trecură prin mulţime şi Malko se urcă la volanul maşinii Land Cruiser. A doua zi, îl putea linişti pe Jovan Orić. Cu capul pe umărul lui, Liliana fredona.

– Sper că o să se aranjeze cu Borislav, făcu ea, este un băiat bun. Părea foarte mulţumit. Aş fi atât de bucuroasă...

Nu aşteptă să intre în lift pentru a-l îmbrăţişa pe Malko şi, abia ajunşi în cabină, îi băgă o limbă lungă în gură, ca şi cum ar fi vrut să îi scoată amigdalele.

Când îi ridică rochia din piele, dădu peste o umiditate fierbinte. Liliana nu simula; sufletul ei naţionalist curgea ca o fântână.

În cameră, îşi desfăcu cu un singur gest capsele rochiei, se lăsă în genunchi în faţa lui Malko şi începu să îi trezească sexul masându-l între sânii ei magnifici care nu cunoscuseră încă siliconul. Apoi, când îl consideră demn de dorinţa ei, se duse până la pat şi îl obligă pe Malko să se întindă.

Îl încălecă şi începu o cavalcadă demnă de un cazac, ca data precedentă. Fără măcar să îşi scoată frumoasa rochie din piele albă. În fine, se lăsă peste el

cu o mişcare violentă, scoţând un urlet care venea din străfundul măruntaielor.

Era totuşi o seară plăcută. În timp ce pulsul lui Malko îşi revenea la ritmul normal, îşi zise că rămăsese de făcut ce era mai greu. Chiar dacă Borislav Lukić l-ar duce la Radovan Karadžić, ar trebui apoi să-l scoată pe liderul bosniac din Belgrad. Iar în Serbia, nici vorbă să trimită elicopterele Apache.

CAPITOLUL XIII

După ce coborâse din tramvai la capătul străzii Frankuska, Borislav Lukić merse pe jos pe strada Dubrovacka. Încercase, în mai multe rânduri, să dea de Momčilo Bokan pe telefonul mobil, fără succes. Trebuia deci să folosească o metodă mai directă.

Bătrânul cu păr alb era, ca şi ultima dată, aşezat pe zidul de la marginea trotuarului în faţa numărului 26, cu receptorul walkmanului în ureche. Borislav Lukić se apropie de el şi zise în şoaptă:

– Spune-i lui „Luna" că Pedravno trebuie să îl vadă urgent. Să mă sune.

Se îndepărtă fără să mai aştepte răspunsul: bătrânul nu făcuse niciun gest, nu deschisese gura, ca şi cum nu auzise nimic.

Totuşi, Borislav Lukić abia avu timp să parcurgă 100 de metri că telefonul sună.

– În acelaşi loc ca ultima dată, făcu simplu Momčilo Bokan. Peste 10 minute.

Borislav Lukić urcă pasarela mare albastră fără să se grăbească şi trecu peste calea ferată. O ramă de vagoane de marfă putrezea sub soarele arzător. Momčilo Bokan îl aştepta lângă imobilul maron.

– Ce se întâmplă? întrebă el, suspicios.

– Cred că avem o ocazie să câştigăm mulţi bani, anunţă Borislav, tu pentru protecţia fratelui Radovan, eu ca să îmi rezolv problema. Şi fără riscuri!

– Te ascult, făcu membrul „Preventiva", neîncrezător.

Viaţa îl învăţase că nu se câştigă *niciodată* bani uşor. Borislav Lukić reluă totul de la început, fără să uite niciun detaliu al întâlnirii sale cu ziaristul rus, şi concluzionă:

– Eu am nevoie de 500 000 de dinari. O să îi cer un milion şi îi împărţim.

Aşteptă nervos răspunsul lui Momčilo Bokan. Acesta din urmă începu prin a pune problema clar.

– Ştii bine că nu se pune problema ca fratele Radovan să se întâlnească cu un ziarist, chiar şi dacă este bine dispus. Nici nu îi voi vorbi de asta.

– Bineînţeles! aprobă Borislav Lukić. Este vorba doar de a-l face să creadă că o să-l întâlnească şi să aranjăm afacerea.

În mod vizibil, Momčilo Bokan nu era încântat.

– Vreau să împărţim banii, zise el, dar tu organizezi treaba. Mă miră că acest ziarist rus dă un milion de dinari fără nimic în schimb...

– O să-l păcălim! îl asigură Borislav Lukić. O să îl duc într-un apartament unde fratele Radovan ar trebui să vină pentru interviu... Acolo, îi voi lua banii pe care îi va avea cu siguranţă asupra lui.

– Şi dacă se apără?

– Am cu ce să-l calmez, zise Borislav. Mai am ceva material... Apoi, îţi aduc partea, plătesc ţiganii şi fug la mama pentru o vreme...

Momčilo Bokan dădu din cap.

– Nu pronunţi numele meu... Şi nu spui *nimic* care să îl pună în pericol pe fratele Karadžić.

Borislav Lukić îşi făcu semnul crucii cu oroare.

– Nici să nu te gândeşti! Este doar o cale să câştigăm bani!

– Bine! se resemnă Momčilo Bokan. Ţine-mă la curent. Apropo, ai numele tipului?

– Bineînţeles, Dimitri Iakuşin, de la ziarul *Izvestia*. Este plin de bani. I-a dat deja o mie de dolari Lilianei doar pentru nişte fotografii cu ea dezbrăcată, pe care le putea obţine prin vorbe.

Momčilo Bokan termină să se scobească în dinţi cu un băţ de chibrit pe care îl aruncă pe jos.

– Trebuie să plec, zise el. Mă suni când treaba este aranjată.

Borislav Lukić urcă din nou pe pasarelă, cu inima plină de bucurie. De data asta, avea cu ce să scape de nelinişte.

*

* *

Jovan Orić îşi reluase figura de bestie şi părea la fel de exuberant ca de obicei. Îl întâlnise pe Malko la restaurantul *La Langouste*, lângă ambasada Austriei. Unul din locurile şic din Belgrad, dominând Sava, chiar în faţa podului Brasko. Puseseră umbrele pe terasă şi era chiar răcoare.

– Cum a fost? întrebă sârbul.

– Foarte bine, afirmă Malko. Cred că o să pot să vă înapoiez pistolul.

– Păstraţi-l, păstraţi-l! Eu nu ştiu să mă folosesc de el. Totul decurge cum doriţi?

– Da.

– Nu mai aveţi nevoie de mine...

– Pentru moment, nu, îl asigură Malko, vă înapoiez maşina, este în parcare.

– Păstraţi-o cât veţi sta în Belgrad! propuse Jovan Orić. Am alta, un Mercedes. Îmi face plăcere să fac un serviciu unui prieten prezentat de *gospodin* Vladimir.

Părea mai degrabă uşurat că scapă... Pentru moment, Malko nu mai avea decât un lucru de făcut: să aştepte răspunsul lui Borislav Lukić. Dacă acesta se prezenta bine, trebuia apoi să organizeze scoaterea lui Radovan Karadžić din Belgrad şi din Serbia. Iar aceasta nu avea cum să fie o treabă uşoară. Cu cât se gândea mai mult la aceste lucruri, cu atât îşi zicea că ele se pot realiza. Borislav Lukić era motivat, iar Radovan Karadžić avea legături cu simpatizanţii. Oricum, nu avea nimic de pierdut.

Ceea ce trebuia, era să valorifice informaţia dată de bosniac. Ar avea foarte puţin timp pentru a acţiona. Pierdut în gândurile lui, Malko tresări atunci când Jovan Orić se ridică şi îi întinse mâna.

– Vă urez succes, *gospodin* Dimitri. Când nu mai aveţi nevoie de maşină, mă sunaţi.

Nu plecase de 10 minute când telefonul lui Malko sună.

Era Liliana Dimitrievic, care torcea la telefon.

– Prietenul nostru va fi la terasa hotelului *Moskva* la ora 15:00, anunţă ea.

– Mulţumesc, făcu Malko, bucuros. Ne vedem diseară?

– Nu, trebuie să merg să cânt la Niš. Mă voi întoarce mâine.

Plecase de la *Hyatt* pe la ora 10:00 după porţia de aer condiţionat şi sex, plus un *breakfast* săţios. Un animal sănătos şi fără complexe. Malko se uită la ceasul Breitling. 13:10. Avea nevoie de 10 minute

pentru a ajunge la *Moskva*, un vechi hotel pe Terazije, în plin centru, şi nu îi era foame: prea multă tensiune.

Trecând peste un reflex de superstiţie, îl sună pe Vladimir Djorgevic, propunându-i o întâlnire pe la sfârşitul zilei.

– Este o cafenea mare la intrarea pe Knez Mihailova, propuse sârbul. Ne putem vedea acolo pe la ora 17:00.

– Perfect, confirmă Malko.

Era la o aruncătură de băţ de *Moskva*. Ar putea ajunge pe jos.

*

* *

Radovan Karadžić era cufundat în lectura ziarului *Nedlj Telegraf*, încercând să citească printre rânduri. Acest ziar era foarte apropiat de serviciile sârbe şi în el se găseau frecvent informaţii interesante.

Înainte, devorase *Kurir*, mai popular, citind chiar şi micile anunţuri. De-a lungul fugii sale continue, încerca să rămână în contact cu lumea exterioară, trimiţând frecvent mesaje foştilor colaboratori, pentru a arăta că era la curent. Deşi era demis de pe 28 iunie 1996, aproape cu 10 ani în urmă, conta încă pe numeroşi fideli în sânul administraţiei bosniaco-sârbe.

Închise ziarul, fără să găsească nimic interesant, şi se duse pe balcon. Vederea era superbă, până pe celălalt mal al Dunării. Privi câteva vapoare care treceau. Prin intermediari siguri, o anunţase pe Gordana Starović, fiica vechiului său amic Nikola Starović, chirurgul din Foča, în Bosnia, că se afla la Belgrad.

Era chiar comemorarea morţii tatălui ei şi era fericit să comunice cu această amintire comună. Încă un prieten apropiat pe care nu putuse să-l îngroape. Fidelul Momčilo Bokan îl va duce până la ea acasă.

Chiar nici ea nu trebuia să îi ştie adresa, până în momentul întâlnirii.

*

* *

Terasa de la *Moskva* era aproape pustie, aşa că Malko nu avu nicio problemă să-l repereze pe Borislav Lukić aşezat în faţa unei cafele, sub cortul verde. Când ajunse lângă el, văzu geanta din piele pusă pe scaunul alăturat. Bosniacul era cu siguranţă înarmat, deşi, în Serbia, nu avea de ce să se teamă.

– *Dobre din*, zise el cu o voce cordială. Cafea?

– *Da*.

Aşteptară ca ospătarul să se îndepărteze pentru a vorbi.

– Deci? întrebă Malko, v-aţi gândit la oferta mea?

Borislav Lukić aprinse o ţigară şi suflă fumul cu un zâmbet cu subînţeles.

– Aveţi noroc! zise el.

– De ce?

– Mai întâi, pentru că fratele Radovan se află la Belgrad, ceea ce nu ştiam. Apoi, am găsit pe unul din prietenii mei foarte buni care face parte din cei care îi asigură securitatea şi i-am vorbit de oferta dumneavoastră...

– Ce a zis?

– A găsit-o interesantă... Organizaţia lui are nevoie de bani, iar fratele Radovan va putea să explice faţă de poporul rus anumite aspecte ale politicii sale.

– A acceptat?

Acum, mirosea a escrocherie.

– Nu, se grăbi Borislav Lukić, dar prietenul meu are multă influenţă asupra lui. Trebuie să îl întrebe în seara aceasta sau mâine.

– Şi dacă acceptă?

Bosniacul se întoarse spre el:

– Ar fi simplu. La o anumită oră, într-o anumită zi, voi veni să vă caut. Vom merge împreună într-un apartament sigur, unde fratele Radovan va veni cu gărzile de corp. Veţi fi percheziţionat, bineînţeles, nu veţi putea face fotografii şi veţi avea doar o oră pentru a pune întrebări. Când se va termina, veţi rămâne în apartament cu mine, atât timp cât vor spune. Şi va trebui să juraţi pe icoana Sfântului Sava că nu veţi dezvălui niciodată unde l-aţi întâlnit, nici în ce oraş. Sunteţi de acord?

– Sunt de acord, aprobă Malko.

Până aici, totul ţinea. Dar era totuşi cam prea uşor...

– Ştiu că fratele lui, Luka, în mai multe reprize, i-a extorcat de bani pe ziariştii care nu l-au putut întâlni niciodată pe Radovan Karadžić, remarcă Malko. Nu ar trebui să fie cazul...

Borislav Lukić râse răutăcios.

– Luka este un beţiv, înghite douăzeci de beri pe zi şi are nevoie de bani. Nimeni nu are încredere în el. Prietenul meu veghează asupra lui Radovan de 8 ani. Nu este interesat material.

– Nu vrea bani?

– Ba da, pentru că protecţia fratelui Radovan costă foarte scump.

Se ajungea la momentul adevărului.

– Cât vreţi cu totul? întrebă Malko.

– Un milion de dinari[1]. 500 000 pentru mine şi 500 000 pentru prietenii mei.

---

[1]Aproximativ 15 000 dolari. (n.aut.)

Nu era o sumă colosală, dar aceşti oameni nu aveau simţul banului. Trăiau cu foarte puţine mijloace.

Malko îşi ascunse cu greu entuziasmul. Era prea frumos. Chiar dacă această întâlnire nu era decât începutul afacerii.

– Este scump! făcu el, totuşi.

Borislav Lukić ridică din umeri.

– Vreţi sau nu vreţi. Nu discutăm.

– Atenţie, avertiză Malko, nu voi da banii decât când voi fi în prezenţa lui Karadžić...

– Nicio problemă, afirmă bosniacul. Vom aştepta împreună în apartament şi, când va sosi, îmi veţi da banii.

– *Dobre*, concluzionă Malko. O să sun la ziar şi vă dau răspunsul mâine dimineaţă.

– Vă sun pe la ora 11:00, promise Borislav Lukić.

Se ridică, luă geanta şi se îndepărtă pe Terazije după ce îi strânse mâna lui Malko. Acesta îl privi cum dispare în mulţime. Era în acelaşi timp excitat la culme şi neliniştit. Să îl localizeze pe Radovan Karadžić era deja un lucru pe care nimeni nu îl făcuse. Dar, apoi, rămânea ce era mai greu de făcut: să-l scoată din ţară până la Haga.

Doar Vladimir Djorgevic îl putea ajuta. Inutil chiar să anunţe staţia CIA de la Belgrad. Americanii nu ar avea cum să îl ajute. Deşi erau în zonă, nu reuşiseră nici măcar să convingă guvernul Kostunica să îl predea pe generalul Ratko Mladić.

*

* *

– Nu puteţi conta pe nimeni, aici la Belgrad, îl anunţă calm Vladimir Djorgevic. Nici pe BIA, nici pe

poliţie, şi nici mai ales pe autorităţile politice, care sunt traumatizate de acest subiect. Va fi foarte dificil...

Terasa cafenelei unde se aflau era plină de lume. Belgradezii adorau să stea ore în şir în faţa unui expresso, privind la femeile frumoase.

– Dacă reuşesc să îl întâlnesc pe Radovan Karadžić, n-o să-l las totuşi să plece fără să fac nimic...

Vladimir Djorgevic scutură din cap.

– Nu sunt sigur că îl veţi întâlni. Acest Borislav Lukić va încerca să vă păcălească. Nu este decât un simplu „soldat" al organizaţiei. Nu are greutatea necesară pentru a aranja acest gen de întâlnire.

– OK, făcu Malko, dar sunt obligat să procedez ca şi cum m-aş întâlni. Să prevăd ce aş putea face, după. Aveţi o idee?

Vladimir Djorgevic îşi scoase ochelarii lui groşi şi îl privi pieziş.

– Da. Dacă dumneavoastră chiar îl localizaţi pe Radovan Karadžić, nu vă asumaţi riscuri. Aduceţi oameni de la Tuzla şi lichidaţi-l pe loc. Este cea mai bună variantă.

Îl sfătuia cu răceală să îl asasineze pe fostul lider al Republicii Srpska... Malko scutură din cap.

– Nu este *soluţia* cerută de Casa Albă. Vor să îl vadă la Haga.

– Americanii visează! oftă sârbul. Oricum, va fi scandal. Nu este singur. Dar, admiţând că îi neutralizaţi garda personală, peste opt oameni, va trebui să îl scoateţi din Belgrad şi, apoi, din ţară. Evitând Muntenegru şi Bosnia, unde ar putea avea loc reacţii.

– Cu avionul, de aici?

Se gândea la modul prin care CIA scosese din România un terorist irakian, în urmă cu câteva luni. Cu un avion privat civil...

Din nou, Vladimir Djorgevic nu arătă un entuziasm debordant.

– Pentru a-l scote pe Radovan Karadžić din Serbia, făcu el, vă trebuie undă verde politică. Kostunica nu vă va da.

– Cum! se revoltă Malko. Dacă Carla Del Ponte îi va confirma că Radovan este localizat în Belgrad, va refuza să îl predea?

Sârbul zâmbi. Trist.

– Nu va refuza, bineînţeles. Este imposibil, ar strica relaţiile Serbiei cu toate ţările, dar va face ca operaţiunea să eşueze. Sau ca Radovan Karadžić să fie omorât.

– Omorât?

– Da. Multă lume aici nu doreşte ca el să vorbească de legăturile lui cu Serbia. Dacă este omorât în cursul extrădării, va fi bine pentru toţi: el devine martir, se dovedeşte americanilor că este mort şi toată lumea este liniştită, morţii vorbind mai puţin, de la natură...

Ospătarul le aduse a doua cafea însoţită de tradiţionala bucată de rahat, amintire a ocupaţiei otomane.

Malko privi aleea pietonală, plină de lume, de femei sexy; acest oraş care părea normal, dar care nu era aşa.

– Nu se pune problema să îl lichidăm pe Radovan Karadžić, concluzionă el. Dacă nu îl putem scoate *oficial*, am putea-o face clandestin. Nu se duce lipsă de şosele în Bosnia...

– În acest caz, avertiză Vladimir Djorgevic, va trebui să-i omorâţi pe toţi partizanii săi din Serbia, inclusiv pe fratele lui, Luka. Dacă îl arestaţi, vor asmuţi întreaga opinie publică şi traseul până la frontieră, dacă ajungeţi, va fi un drum al crucii foarte periculos. Sunt capabili de orice. Radovan Karadžić este un idol, mai mult decât Slobodan Milošević. Bardul întregii Serbii Mari, un intelectual. Vă va trebui un convoi blindat.

Liniştea se lăsă din nou, spartă de Malko. Lângă ei, trei fermecătoare fete ciripeau ca nişte păsări.

– Ce mă sfătuiţi, atunci?

Sârbul îşi puse la loc ochelarii.

– Mai întâi, să nu spuneţi nimic nimănui *oficial*. Dacă reuşiţi să îl localizaţi pe Karadžić, cred că cel mai bine ar fi să îşi dea seama...

– Glumiţi?

– Nu, afirmă sârbul. Dacă se simte reperat, o să vrea să schimbe ascunzătoarea; de la începutul fugii sale, „se învârte" între Serbia, Muntenegru şi Bosnia. Aici, se simţea în siguranţă. Primul lui reflex va fi să fugă. Foarte probabil, în Bosnia. Va fi rândul dumneavoastră să nu îl scăpaţi şi să declanşaţi operaţiunea acolo... Nu poate utiliza nici avionul şi nici trenul, deci, va pleca pe şosea.

– Va fi dificil.

Vladimir Djorgevic făcu un gest fatalist.

– Este ceea ce americanii numesc *long shot*. Se fac 8 ani de când scapă oricărei urmăriri... Nu datorită norocului.

Observând descurajarea vizibilă a lui Malko, adăugă imediat:

– Am poate un plan B pentru dumneavoastră. Revăzând dosarul, am descoperit că Gordana, fiica celui mai bun prieten al lui Radovan Karadžić, doctorul Starović, locuieşte la Belgrad. Este şi ea medic, dermatolog, şi lucrează la spitalul din Zemun. Mâine este comemorarea morţii tatălui ei. M-ar mira, dacă ştie că Radovan Karadžić se află la Belgrad, să nu îl viziteze sau să nu se întâlnească într-un fel sau altul.

– Ştiind aceasta, BIA nu va face nimic? întrebă Malko, sufocat.

– BIA nu vrea să îl prindă pe Radovan Karadžić, rosti calm sârbul.

Băgă mâna în buzunar şi scoase un plic pe care îl dădu lui Malko.

– Înăuntru este o fotografie a ei şi adresa, bulevardul Alexander nr. 199. Este o femeie frumoasă în jur la 35 de ani, foarte înaltă. Blondă. În rest, nu vă pot ajuta. Chiar şi când şeful meu, Mihailović, era ministru de interne, nu ar fi putut nici el... Aveţi telefonul meu, ţineţi-mă la curent, fără a da nume: aproape sunt sigur că sunt ascultat.

Malko plecă să recupereze Land Cruiser-ul din parcare şi Vladimir Djorgevic se pierdu în mulţimea de pe Knez Mihailova.

*

* *

Borislav Lukić răspunse la telefon fără să vadă niciun număr. Imediat ce recunoscu vocea lui Momčilo Bokan, pulsul îi crescu vertiginos.

– Te aştept în acelaşi loc, la ora 18:00, zise pe un ton egal omul din „Preventiva". Sau mai devreme, dacă eşti prin zonă.

– Pot să ajung acolo în 10 minute, afirmă imediat bosniacul.

Intră imediat pe Todeusa Kosuka, cu inima bătându-i tare. Acest apel îl neliniştea. *El* ar fi trebuit să îl sune pe Momčilo şi nu invers... Era leoarcă de sudoare atunci când coborî ultimele trepte ale pasarelei albastre.

Nimeni.

Se opri lângă imobilul maron tot mai neliniştit. Neîndrăznind să îl sune pe prietenul lui. Acesta apăru dintr-un alt imobil, la 50 de metri mai departe, şi merse pe nişte cărări pentru a ajunge la el.

După figura lui încruntată, Borislav Lukić înţelese că ceva era în neregulă.

– Nu ai fost urmărit? întrebă imediat Momčilo Bokan.

– Urmărit? Nu, nu cred.

Nici nu se gândise o secundă la această eventualitate.

– Nici eu nu cred, confirmă Momčilo Bokan. Te observ de 10 minute. Dar, cu *amerikanski*, trebuie să fim atenţi: sunt foarte tari în electronică.

– *Amerikanski*! Dar...

– Nu există niciun ziarist cu numele de Dimitri Iakuşin la *Izvestia* şi nu îi interesează turbo-folk. În plus, nu au niciun ban pentru reportaje în străinătate.

Borislav Lukić simţi o mână de gheaţă care îi strângea inima. Pulsul îi crescu gata să-i spargă tâmplele.

– De unde ştii? întrebă cu o voce nesigură.

– Avem prieteni la Moscova.

Borislav Lukić avu nevoie de câteva secunde să îşi regăsească cuvintele.

– *Dobre*, concuzionă el, ce facem cu nemernicul de spion?

– Ce ai convenit cu el?

Borislav Lukić îi explică. După ce îl ascultase, Momčilo concluzionă:

– Trebuie să nu bănuiască nimic... Şi dacă se poate, să luăm banii de la *amerikanski*. Apoi...

Lăsă fraza în suspans, dar cei doi erau pe aceeaşi lungime de undă: acest inamic al Serbiei nu trebuia să rămână în viaţă.

În onoarea Serbiei Mari.

CAPITOLUL XIV

Malko rămăsese închis în camera lui de la *Hyatt* peste două ore, butonând la telefonul Blackberry criptat, pentru a găsi o soluţie la a doua parte a operaţiunii K. Nu voise să se ducă la ambasada americană, unde ar fi putut profita de un sistem de comunicaţii mai sofisticat, de teamă să nu fie urmărit.

În principal, vorbise cu colonelul Carter, şeful Task Force Eagle însărcinat îndeosebi cu reţinerea lui Radovan Karadžić. Ofiţerul american retransmisese apoi la Washington şi la Haga.

Rezultatul nu era strălucitor. Bineînţeles, orice intervenţie militară era exclusă, din motive evidente. În primă fază, convenise ca, odată Radovan Karadžić localizat şi identificat pozitiv de către Malko, un mesaj urgent şi oficial să fie trimis direct premierului Kostunica, cerând ca poliţia sârbă să îl interpeleze pe criminalul de război.

Acelaşi mesaj ar fi transmis de Carla Del Ponte, însoţit de ameninţările obişnuite cu măsuri de sancţionare a Serbiei. Malko ar intra în contact, *via* ambasada americană de la Belgrad, cu ministrul de Interne în exerciţiu, pentru a amplifica presiunea.

În acelaşi timp, Task Force Eagle ar desfăşura în zona de frontieră a Bosniei cu Serbia şi Muntenegru, mijloace electronice şi umane care să împiedice o eventuală fugă a lui Radovan Karadžić în ţara lui de origine.

Pe Malko îl dureau ochii de atâtea SMS-uri, scrise astfel încât să fie dificil de interceptat.

Nu mai avea decât să aştepte declanşarea primei părţi a operaţiunii. Şi să exploateze informaţia dată de Vladimir Djorgevic referitoare la fiica doctorului Starović.

Îl sună pe Jovan Orić, care răspundea mereu la telefonul mobil.

– Vreţi să luaţi masa cu mine în seara aceasta? îi propuse el sârbului. Doar de relaxare.

Jovan Orić nu ezită mult timp.

– Plănuisem ceva cu prietena mea, Dragana, şi verişoara mea, Nataşa. O să luăm masa împreună. Vin să vă iau de la *Hyatt*.

– Dar am Land Cruiser-ul dumneavoastră! protestă Malko.

– *Nema problem*[1]. Vin cu Mercedes-ul. Ora 21:00. Vom merge să mâncăm miel fript.

– Veniţi mai întâi să bem un pahar la *Hyatt*, propuse Malko.

– De acord.

Jovan Orić nu era niciodată supărat. Malko avea totuşi ceva în minte dacă îl invitase. Pentru urmărirea Gordanei Starović, ar avea nevoie de ajutor.

Ori, trebuia urgent să supravegheze zona. Dacă Vladimir Djorgevic spunea adevărul, ar putea verifica, prin eventualele deplasări ale tinerei, spusele lui Borislav Lukić.

*

* *

[1] Nicio problemă. (n.aut.)

Radovan Karadžić contempla Dunărea, cu inima plină de tristeţe: petrecuse după-amiaza redactând un poem în memoria prietenului său dispărut, doctorul Nikola Starović, pe care voia să îl ofere fiicei acestuia, Gordana, a doua zi.

Ori, Momčilo Bokan, responsabilul cu securitatea lui, îl avertizase că îşi asuma un mare risc prelungindu-şi sejurul la Belgrad şi că trebuia să plece cât mai repede posibil. Era a doua oară în câteva zile când evadarea lui, de obicei liniştită, era tulburată. Incidentul de la mănăstirea *Priština* fusese clarificat complet: extremistul de Munir Konjic condusese singur o anchetă, apelând la americani doar în final. Radovan Karadžić nu se temea de americani; prea greoi, prea lenţi şi mai ales foarte puţin hotărâţi să îl prindă.

La Belgrad, se simţea în siguranţă. Sârbii l-ar proteja discret, iar americanii nu puteau acţiona deschis.

Privi soarele care apunea, luminând apele întunecate ale Dunării. Odată îndeplinită datoria faţă de prietenul său, ar pleca spre zona unde se ascundea de ani de zile.

*

* *

Jovan Orić, vizibil bine dispus, ridică paharul de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs şi rosti cu o voce de stentor:

– *Na sdarovie!*[2] *gospodin* Dimitri!

Dragana Obrenović, blonda venită cu el, goli paharul dintr-o sorbitură, ca şi cum era votcă. Prietena lui Jovan Orić respira sex prin toţi porii pielii.

[2] În sănătatea dumneavoastră! (n.aut.)

O blondă cărnoasă, cu ochii de un albastru porţelan, într-o rochie cu flori care îi lăsa liberi o parte bună din sâni. O privire bovină cu sclipiri sexuale. Aveai impresia că, dacă o atingeai, se topea...

Barul de la *Hyatt*, cu lemnăria întunecată, evoca Anglia. Într-o clipă, sticla de Taittinger se goli.

Jovan Orić se ridică.

– Veniţi, mergem să mâncăm miel fript la *Zlatar*.

Ajunseră într-un restaurant cu decor rustic, un fel de vilă ţărănească, în cartierul pierdut Halapronsilan.

– Nataşa, tu nu bei? întrebă sârbul după ce turnă şliboviţă la toată lumea.

Nataşa, verişoara, era pe atât de ştearsă pe cât era Dragana de sexy. O minioną brunetă, timidă, fără prea multe forme, dar cu figură armonioasă.

– Este prea tare, se strâmbă ea lăsând paharul plin.

Se aducea deja mielul fript, tăiat felii, marea specialitate sârbească, după salatele neinteresante. Din fericire, carnea era delicioasă.

Malko aşteptă desertul – debordând de cremă – pentru a deschide problema. În engleză, pentru discreţie. A doua zi, trebuia să îl sune pe Borislav Lukić pentru a-i confirma acordul ziarului său pentru milionul de dinari. Apoi, nu ar avea decât de aşteptat problematica întâlnire cu criminalul de război fugar.

– Aţi auzit de doctorul Nikola Starović? întrebă el. Un chirurg care locuia în Foča, Bosnia. A murit anul trecut.

Jovan Orić încruntă din sprâncene.

– Am cunoscut, acum câţiva ani, o Gordana Starović. Era studentă la medicină. Am ieşit un timp cu

ea. Era o nebunie! adăugă el, cam înfumurată. Apoi, am pierdut-o din vedere. Lui Malko nu-i venea să creadă.

– O cunoaşteţi pe Gordana Starović...?

– Am cunoscut-o. Avea 20 de ani, acum trebuie să aibă 35. Nu ştiu ce a ajuns.

– Este dermatolog la spitalul din Zemun, zise Malko. Şi este fiica celui mai bun prieten al lui Radovan Karadžić.

Era prima dată când pronunţa numele ex-preşedintelui Republicii Srpska. Jovan Orić încremeni, dar nu făcu niciun comentariu. Malko decise să treacă la subiect. Evocând posibilitatea unei vizite a Gordanei Starović la Radovan Karadžić... Cele două femei devorau carnea de miel pălăvrăgind. Jovan Orić bău o gură de Vranac înainte de a lăsa să-i scape:

– Deci pentru asta sunteţi la Belgrad...

– Da, zise simplu Malko. Aş vrea, de mâine dimineaţă foarte devreme, să supraveghez imobilul unde locuieşte Gordana Starović, la nr. 199 de pe bulevardul Alexander. Este posibil?

– Este posibil, admise sârbul, dar este *foarte* periculos, dacă îşi dă seama. O s-o trimit pe verişoara mea, Nataşa, are nevoie de bani. Îi puteţi da o sută de dolari pe zi? Are o maşină Koral 55. Va trebui să îi plătiţi şi benzina.

– Evident, zise Malko. O să îi spuneţi despre ce este vorba?

– Bineînţeles, nu este naţionalistă, vrea doar să supravieţuiască. Nu o interesează politica.

Malko scoase din buzunar fotografia Gordanei Starović şi o dădu sârbului.

– Faceţi cum este mai bine.

*
* *

Era 10:55. Din superstiţie, Malko hotărâse să nu se mai uite la ceasul Breitling. Borislav Lukić trebuia să sune la ora 11:00, ca el să-i comunice răspunsul ziarului. Malko se trezise la ora 8:00 şi se dusese în centru, mergând pe interminabilul bulevard Alexander, fostul bulevard al Revoluţiei, care tăia oraşul în două începând din Terazije.

Imobilele triste ale epocii Tito, înnegrite de poluare, se aliniau cât vedeai cu ochii, deservite de tramvaie galbene, vechi, care îşi croiau drum cu claxoane ascuţite printre maşinile care le invadau şinele. Trecuse prin faţa hotelului *Metropole*, pe vremuri floarea Belgradului comunist, astăzi redus la starea de epavă cenuşie.

La fiecare 100 de metri, macaralele ridicau frenetic vehiculele staţionate pe şinele de tramvai: unul din puţinele servicii municipale care funcţiona fără probleme.

Numărul 199 era pe dreapta, la colţul unei străzi unde se afla o staţie de taxiuri. Trecând prin faţă, încetinise şi o reperase, chiar în faţă, la o masă de pe terasa unei mici cafenele, pe Nataşa, verişoara lui Jovan Orić.

Supraveghetoarea era la post.

Liniştit, se întorsese la *Hyatt*, încercând să se liniştească. Soneria telefonului Blackberry îi provocă un val de adrenalină în artere. Îşi impuse totuşi să nu răspundă decât la a treia sonerie.

– *Gospodin* Dimitri?

– *Da*. Borislav?

Îi recunoscuse vocea.

– Care sunt veştile? întrebă sârbul pe un ton detaşat.

– Bune, îl asigură Malko. Am undă verde.

– *Dobre. Dobre.* Vă mai sun eu.

Închisese deja. Relaxat, Malko coborî la biroul de schimb valutar al hotelului, în faţa lifturilor şi schimbă cincisprezece mii de dolari, obţinând o enormă grămadă de dinari la schimb. Volumul unei cutii de pantofi.

Când să urce în cameră, se făcuse prânzul. Nu avea decât să aştepte după cheful lui Borislav Lukić. Avea nevoie de nervi tari. Pentru a avea ocupaţie, Malko verifică încă o dată pistolul Zastava. Hotărâse să îl ia cu el, chiar dacă îl lăsa în Land Cruiser.

*

* *

Radovan Karadžić închise mica valiză şi, imediat, Momčilo Bokan i-o luă din mâini. Sejurul său la Belgrad se termina prematur. Alţi doi membri ai „Preventiva" aşteptau pe culoar, înarmaţi bine, ţinând legătura prin radio cu restul echipei. Cei patru bărbaţi coborâră pe jos cele patru etaje. Nu aveau încredere în lifturi care puteau rămâne în pană. Radovan Karadžić, în civil, purta barbă şi şapcă care îl făceau greu de recunoscut. Ieşiră într-o curte lângă Dunăre, care dădea într-o potecă ce ducea la un teren viran, de-a lungul centralei electrice din Dorcol şi se termina pe malul fluviului. Alţi doi oameni erau deja acolo, supraveghind malurile. Li se alăturară, pentru a ajunge pe un ponton unde aştepta o mică barcă cu motor.

Momčilo Bokan îl ajută pe Radovan Karadžić să ia loc şi mica ambarcaţiune se desprinse imediat de

ponton. Pe timp frumos, Dunărea era plină de ambarcaţiuni de acest tip.

Aceasta începu să meargă de-a lungul malului nămolos, pe lângă Dorcol, trecând prin faţa „Sportski Centar du 25 mai", apoi vină la stânga pe Sava, de-a lungul Kalemegdan-ului, parcul mare din Belgrad.

Ajunseră până la debarcaderul situat chiar înainte de podul Bratsvo. Un vapor mare tocmai era în faza de îmbarcare: direcţia Novi Sad, Vukovar şi, mult mai departe, Budapesta. De la Bucureşti până la capitala ungară era un trafic neîncetat.

Barca cu motor amară la chei şi Radovan Karadžić se amestecă printre pasagerii care se îmbarcau, gărzile de corp rămânând la distanţă, ca să nu atragă atenţia. O altă maşină era pregătită pentru orice problemă, chiar în faţă. Blindată, cu trei oameni la bord. Îmbarcarea decurse fără probleme şi Radovan Karadžić ajunse imediat în cabina care îi fusese rezervată.

Zece minute mai târziu, vaporul se desprindea de chei pentru a ajunge pe Dunăre.

*

* *

Era ora 15:00 când telefonul lui Malko sună. Borislav Lukić fu foarte scurt:

– Aveţi ce trebuie?

– *Da*.

– *Dobre*. Luaţi maşina. Vă aştept în faţa Teatrului Naţional. Plecaţi imediat.

Închisese deja. Teatrul Naţional era pe strada Vase Čarapića, chiar în faţa pieţei Republica. Malko ajunse acolo în exact 30 minute. Borislav Lukić îl aştepta în faţa unei florării ambulante, pe marginea

trotuarului, şi urcă imediat în Land Cruiser. Din fericire, era imposibil de staţionat acolo.

– Coborâţi pe Frankuska, ordonă bosniacul.

Mult mai jos, înainte de a ajunge la Dorcol, arătă o stradă spre stânga:

– Urmaţi Dunavska până la capăt.

Cinci sute de metri mai departe, strada făcea la stânga, paralelă cu Dunărea. Imobile vechi se aliniau pe dreapta în timp ce în faţă, un gard de pădure o separa de un fel de garaj de triaj.

– Opriţi-vă acolo, zise bosniacul, arătând o gaură mare în gard.

Malko se conformă. Borislav Lukić se întoarse spre el.

– Am ajuns. Aveţi banii?

Malko îi arătă un plic enorm pus pe planşeul maşinii.

– Sunt acolo.

– Arătaţi.

Malko deschise plicul, arătând teancurile de bancnote de 1000 de dinari.

– *Dobre*, aprobă bosniacul, vizibil liniştit.

Ieşi primul din Land Cruiser, urmat de Malko care i se alătură de cealaltă parte a gardului, chiar lângă o mare pasarelă metalică albastră ce trecea peste calea ferată, unde staţionau câteva vagoane de marfă.

Borislav Lukić întinse braţul spre un imobil alb care făcea parte dintr-un bloc important, de cealaltă parte a căii ferate. La intrare era un bărbat care stătea nemişcat.

– Uite-l pe cel care vă va conduce la fratele Radovan, anunţă el. Se numeşte „Luna".

– Credeţi că îl vom găsi într-un apartament? obiectă Malko.

– Este într-un apartament. „Luna" vă va duce acolo.

– Şi dumneavoastră?

– Pentru mine, s-a terminat. Îmi daţi banii şi plec. Nu mai aveţi nevoie de mine; ei vorbesc toţi ruseşte. Malko nu se lăsă.

– Perfect, zise el. Aşteptaţi-mă aici. Vă voi da banii când mă întorc. Într-o oră, cum am vorbit.

Fără să mai aştepte răspunsul lui Borislav Lukić, se îndepărtă spre imobilul alb, traversând calea ferată cu plicul în mână. Borislav Lukić îl strigă, furios:

– Hei, întoarceţi-vă!

Malko nu-şi întoarse capul. Soarele ardea puternic în acest spaţiu deschis şi era deja transpirat. Era aproape la jumătatea drumului când, brusc, cel care trebuia să îl conducă la Radovan Karadžić dispăru!

Un val de adrenalină începu să îi fiarbă în artere. Era tot mai rău. Se întoarse: Borislav Lukić se afla în acelaşi loc şi asta îi mai dădu o speranţă. Privi spre imobilele spre care se îndrepta. Blocuri cochete cu antene de satelit la fiecare balcon. Văzu atunci o bătrână în negru care venea, traversând calea ferată ca şi el, dar în sens invers.

Când ajunse în dreptul lui, îi zise:

– *Dobre din!*

– *Dobre din*, răspunse politicos Malko.

Distrat, îşi prinse piciorul într-o şină şi se clătină. În acelaşi moment, auzi un fel de şuierat şi văzu cum bătrâna se prăbuşeşte pe loc ca un morman de cârpe negre! Crezând că este un accident, se precipită să o ajute să se ridice.

Căzuse cu faţa în jos şi o apucă de umăr ca s-o întoarcă.

Pulsul îi crescu instantaneu la 200. Bătrâna avea deja ochii sticloşi şi o spumă rozalie îi ieşea din gură.

– *Gospodina!*

Nu îi răspunse, icni şi încremeni definitiv. Moartă pe loc.

Malko se ridică, privind sutele de ferestre din faţa lui, de cealaltă parte a şinelor. Cineva tocmai trăsese spre el, cu o carabină echipată cu amortizor, şi, dacă nu s-ar fi împiedicat, el ar fi primit glonţul care tocmai o omorâse pe această nefericită bătrână. Privea în continuare clădirile când auzi un nou şuierat, apoi zgomotul sec al unui glonţ ricoşând din vagonul apropiat.

Dintr-un salt, sări în vagon şi se întinse pe podeaua din lemn acoperită de praf. De data asta era clar. Nu era doar o păcăleală: dacă i-ar fi dat banii lui Borislav Lukić, acesta ar fi fugit cu ei, în timp ce complicii săi l-ar fi doborât pe Malko.

Ridică capul şi privi spre gard: bosniacul dispăruse.

Se auzi un şoc surd, chiar deasupra lui, şi o gaură apăru în peretele din lemn vopsit. Continuau să tragă spre el. Graţie amortizorului, nu atrăgeau atenţia în cartier. Ori, pistolul Zastava de la Jovan Orić rămăsese în torpedoul de la Land Cruiser!

Rămase întins pe podeaua vagonului, într-o căldură sufocantă. Încă două lovituri surde şi două găuri prin care intră soarele. Malko luă telefonul şi îl sună pe Jovan Orić. În mijlocul acestei gări de triaj abandonate, nimeni nu i-ar veni în ajutor.

Minutele treceau interminabile.

Nu se mai trăgea, dar probabil că îl urmăreau. Brusc auzi voci, exclamaţii. Aruncă o privire şi văzu

lângă cadavrul bătrânei trei femei cu coşuri, care se întorceau aparent de la piaţă. Una din ele, cu telefonul la ureche, tocmai suna la poliţie.

De această dată nu ezită. Coborî şi, protejat de vagon, se îndepărtă înspre strada Dunavska. Cele trei femei nici nu-l văzură... Când se urcă la volanul maşinii Land Cruiser, cămaşa îi era lipită de spate din cauza transpiraţiei, iar pulsul atingea încă 150. Aruncă plicul cu milionul de dinari pe podea: nu îi mai erau de folos.

Dacă Radovan Karadžić fusese în zonă, acum desigur nu mai era...

Nu mai rămânea decât Gordana Starović ca să îl ducă la fostul preşedinte al Republicii Srpska. În momentul în care demara, telefonul sună: era Jovan Orić.

– M-aţi sunat?

– Da. Verişoara dumneavoastră este tot acolo?

– Absolut. Tocmai m-a sunat: nimeni nu a ieşit de la nr. 199.

– Să nu plece, recomandă Malko. Vă voi explica de ce. Ne vedem la ora 18:00 la *Hyatt*?

*

* *

Borislav Lukić ajunse acasă ud leoarcă, cu creierul varză, cuprins de frustrare, furie şi nelinişte în acelaşi timp. De data asta, nu îl va avea numai pe Zoran pe urmele sale, dar şi pe falsul ziarist rus, care va încerca să-l găsească.

Nu mai avea decât o soluţie: Pedravno, satul lui natal, unde nimeni nu ar veni să îl caute. Aşezat pe pat, se apucă de terminat sticla de şliboviţă, cuprins de

gândurile cele mai negre; când nu mai rămăsese decât o picătură de alcool de prună în sticlă, decizia era luată. Se duse să îşi recupereze geanta sport în care era pistolul-mitralieră Skorpio, trei încărcătoare şi un amortizor lung, amintire a epurării etnice din Bosnia.

Cinci minute mai târziu, conducea maşina Jugo a Lilianei Dimitrievic în direcţia insulei Ciganlija. Înainte de a pleca din apartament, pusese tot ce avea într-o valiză mică. Puţine şanse să mai pună piciorul în acest loc.

Se opri în mica parcare de lângă şlepul unde locuia Zoran şi familia sa. Totul era perfect calm. Scoase Skorpio şi înşurubă cu grijă amortizorul lung.

Ieşi apoi din maşină, cu arma în mână, şi urcă pe pasarela şlepului, fără să se ascundă. Mâna stângă încă îl durea, dar nu avea nevoie de ea...

Un zgomot de conversaţii şi ţipete de copii se auzea de pe şlep. În momentul în care ajungea la capătul pasarelei, unul din verii lui Zoran apăru, mirat.

– Ce vrei? îi zise el.

– Zoran este acolo?

– Este ocupat. Nu te aştepta.

– Nu face nimic, făcu calm Borislav Lukić, înainte de a trage două gloanţe în abdomenul tânărului care se prăbuşi pe punte.

În trecere, îi mai trase unul în cap, fără să se aplece. Se simţea bine. Graţie amortizorului lung, se auzise doar *puf, puf, puf*. Nici măcar mierlele agăţate pe bastingaj nu zburaseră.

Treptele care duceau la salonul mare scârţâiau. Doi bărbaţi se aflau jos: un bătrân cu spatele, şi Zoran,

jucând cărţi. Borislav Lukić se opri în spatele bătrânului şi îi trase în ceafă un singur glonţ.

Zoran rămase încremenit câteva secunde, apoi se băgă sub masă, apucând o puşcă cu ţeava scurtată.

Nu avu timp să o folosească: Borislav Lukić îi trase un glonţ în inimă. Căzând pe spate, degetul ţiganului apăsă pe trăgaci şi declanşă bubuitura, glonţul îl lovi sub bărbie şi îi smulse jumătate de cap.

Era sânge, resturi de creier şi bucăţi de os peste tot.

Brutal, o linişte adâncă se lăsă pe şlep. Borislav Lukić luă puşca de ţeava încă fierbinte, cu mâna stângă, şi coborî al doilea rând de scări. Doborî încă o siluetă care apăru din umbră.

Al doilea văr, cu un cuţit mare în mână...

Borislav Lukić sări peste cadavrul lui, ajungând în bucătăria şlepului. O tânără, chiar frumoasă, îmbrăcată ţigăneşte, cu părul strâns, îl privi cu ochii ei mari înspăimântaţi. Curăţa linte, înconjurată de două fete şi de un băiat la vreo 10 ani.

– Cine...

Bosniacul îndreptă Skorpio spre ea. Se auzi un clic sec: cartuşul se înţepenise în manşonul extractor. Femeia urlă şi vru să fugă spre spate, trăgând de mâna pe una din fete.

Borislav Lukić o prinse şi o lovi cu toată forţa, cu crosa armei, în ceafă. Se prăbuşi, iar el o mai lovi încă de câteva ori, sub privirile terorizate ale copiilor. Aceştia încercară să fugă. Bosniacul îl opri pe primul cu o lovitură de crosă în faţă, spărgându-i dinţii. Continuă apoi, lovind ca un surd în ceilalţi doi. Până ce nu mai erau decât corpuri inerte în jurul lui.

Aceasta îi amintea de vremurile epurării etnice din Bosnia. Se opri, privi în jurul lui; erau toţi morţi, peste tot era sânge, fragmente de oase, cranii sparte. Nu resimţea absolut *nimic*.

Doar satisfacţia de a-şi spune că îşi regăsise onoarea. Şterse atent crosa puştii şi pe cea a pistolului Skorpio. Desfăcând un bidon de benzină, începu să ude cadavrele, apoi şlepul, până la pasarelă.

Odată ajuns pe uscat, aruncă un mănunchi de chibrituri aprinse pe lemnul îmbibat de benzină şi o limbă de flăcări izbucni instantaneu, cuprinzând pe dată întregul şlep.

Se întoarse la Jugo şi se îndreptă spre autogară. După ce parcă mica maşină, lăsă cheile în torpedou şi o sună pe Liliana Dimitrievic. Într-o oră, avea autobuz spre Sarajevo.

*

* *

Jovan Orić ajunse la *Hyatt* cu eternul lui zâmbet optimist pe buze.

– Nu s-a mişcat încă! anunţă el. Micuţa este acolo.

– Foarte bine, zise Malko. Am ceva pentru dumneavoastră.

Împinse spre el plicul cu un milion de dinari, întredeschis. Jovan Orić văzu banii şi tresări.

– Ce este?

– Un milion de dinari, zise Malko. Nu vă era destinat, dar sunt bucuros să vi-i dau.

Jovan Orić refuză cu o sinceritate abia prefăcută, dar sfârşi prin a lua plicul, comandând imediat un Defender „5 ani vechime" pentru a sărbători acest fericit eveniment. Malko aşteptă să bea pentru a-i explica:

– Radovan Karadžić a plecat. Au încercat să mă omoare: era o capcană. Deci este vital ca verişoara dumneavoastră să continue supravegherea. Căci Gordana Starović e singura care ne poate duce la el, eventual.

Ameţit de dinari, Jovan Orić afirmă imediat:

– O să îi spun prietenei mele Dragana să o ajute şi ea. Mă voi duce şi eu.

În momentul în care se ridica, telefonul lui sună. Avu loc o conversaţie scurtă în sârbă, apoi anunţă:

– Este Liliana. Dă un mare recital la *Pirana* în seara aceasta. Spune că va fi „magnific"...

– Ei bine, o să mergem amândoi, sugeră Malko.

Avea un cont mare de reglat cu Borislav Lukić. Poate cântăreaţa îl putea ajuta să dea de el.

*

* *

Radovan Karadžić moţăia pe bancheta din spate a maşinii Audi A8. Noaptea se lăsase de mult şi nu era departe de destinaţia finală: Donja Pilica, un mic sat bosniac, unde nu avea decât prieteni. Vaporul îl lăsase la Novi Sad, unde îl aştepta maşina.

Îşi simţea oamenii nervoşi. Fuseseră surprinşi de incidentul de la Belgrad. Normal, criminalul de război ar fi trebuit să stea acolo una sau două luni, timp în care să îşi vadă nepoţii, poate pe fratele său, şi un grup de prieteni siguri. Nu înţelegea de ce urmărirea sa fusese reluată brusc, când îl asiguraseră că nu era nicium pericol imediat.

Cineva trădase, dar cine? Era prima dată de la începutul evadării sale... Telefonul şoferului sună: răspunse şi se întoarse.

– Schimbăm traseul, sunt poliţişti la 5 kilometri de aici.

De la Novi Sad, mergeau cu trei maşini. Una în faţă, cercetaş, pentru a semnala eventuale pericole, a lui, şi una de ajutor. Cu totul, zece dintre cei mai buni oameni ai săi, care părăsiseră Pale şi slujbele lor pentru a-i asigura deplasarea.

Audi abandonă şoseaua principală Novi Sad – Sabac pentru un traseu secundar cu mii de viraje. Mai aveau încă două ore bune de mers până la postul de frontieră de la Lozničko Polie, şi nu puteau trece decât după ora 22:00, oră la care omul lor prelua conducerea postului până la ora 6:00 dimineaţa.

Graţie acestui gen de precauţii Radovan Karadžić scăpase mereu printre ochiurile plasei.

*

* *

Ca de fiecare dată, *Pirana* era plin. Jovan Orić şi Malko se duseră la masa Lilianei. Cântăreaţa în ţinută rock, era în compania a doi fani care păreau ieşiţi direct din junglă.

– Prieteni! zise ea simplu.

Consumau deja şliboviţă. Orchestra cânta o melodie din filmul *Pisica neagră, pisica albă*. Malko recunoscu aceleaşi feţe îmbibate ca de obicei. „Fanii" Serbiei Mari. Lilina se aplecă spre el şi anunţă:

– În seara aceasta, va fi ceva excepţional, magnific!

Este adevărat că era foarte atrăgătoare, cu cizmele ei, pantalonul din piele mulat, bustiera din dantelă neagră şi machiajul strident. Deja sala o striga.

În fine, urcă pe podium, se înclină, luă microfonul şi ceru linişte.

Apoi, cu o voce ciudat de gravă, pronunţă o frază seacă. Liniştea din sală deveni şi mai grea. Malko întoarse capul spre Jovan Orić şi îl văzu că se făcuse palid; părea încovoiat pe scaunul lui.

– Ce a zis? întrebă el.

Sârbul uită de bâlbâială.

– „Ticălosul se află în sală."

CAPITOLUL XV

Malko nu avu timp să se întrebe despre ce era vorba. Liliana Dimitrievic tocmai arăta cu microfonul în direcţia lui, în mijlocul unui val de cuvinte din care se înţelegea numele Carla Del Ponte, Satanica.

Jovan Orić devenise alb ca varul. Pe scenă, Liliana continua să vocifereze blestemele ei. Un bărbat cu craniul ras, la 2,10 metri înălţime, se ridică în mijlocul sălii, ridicând o sticlă de Defender pe jumătate plină pe care o aruncă cu toată puterea spre Malko. Aceasta ricoşă din umărul lui Jovan Orić şi se sparse de podium, udând cu scotch câţiva clienţi. Acum fiecare striga mai tare. Malko şi Jovan schimbară o privire.

– Or să ne omoare, făcu Jovan Orić cu o voce slabă. Este plin de militari bosniaci aici.

Deja, mai mulţi clienţi scoteau cuţitele sau armele improvizate. Un scaun zbură prin sală şi, aterizând pe masa lor, mătură paharele şi sticlele.

– Aveţi pistolul? urlă Jovan.

– Nu, făcu Malko, din fericire.

Împotriva unei mulţimi dezlănţuite de o sută de persoane, o armă uşoară nu folosea decât să agite lucrurile mai tare. Borislav Lukić se răzbunase bine. O femeie, foarte aproape de ei, luă paharul de vin roşu şi îl aruncă în capul lui Malko. În câteva minute atmosfera se încărcase cu o ură palpabilă. Malko privi

în jurul lui. Dacă ar fi traversat sala, ar fi fost sfâşiaţi până să ajungă la uşă.

Un bărbos înalt cu burtă de băutor de bere urcă pe o masă şi urlă.

– Zice că trebuie să ne sugrume şi să ne arunce în Sava, traduse Jovan.

Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, orchestra începuse să cânte. Malko îl împinse pe vecinul său care încerca să îl sugrume. Alţi doi clienţi îşi croiau drum prin mulţime în direcţia lor, cu lanţuri în mâini, hotărâţi să îi masacreze.

Femeile, mai ales, erau cele mai dezlănţuite. Începând cu Liliana Dimitrievic care ţinea să uite de recreaţia sexuală cu Malko. Acesta se întoarse spre Jovan.

– Puteţi suna la poliţie?

– Nu vor veni.

Proiectilele începeau să zboare din toate direcţiile, în timp ce Liliana continua să vocifereze pe podium, acompaniată de orchestră, ilar. Între bere şi şliboviţă, declanşaseră un linşaj...

Malko simţi că înnebuneşte când îl văzu pe Jovan aplecându-se ca şi cum s-ar ascunde sub masă. Sârbul se deplasă apoi mai într-o parte, în direcţia mesei vecine, înainte de a reveni la locul său.

– Ce este...? începu Malko.

Se opri: un miros puternic de ars îi inundă nările. Aproape imediat, faţa lor de masă se aprinse, apoi cea de la masa vecină.

În câteva clipe, incendiul se propagă din masă în masă, degajând un fum gros. Uitând de furia lor, clienţii se ridicară precipitaţi, încercând să ajungă la ieşire, iar orchestra se opri din cântat. Patronul apăru

pe scenă, urlând la oameni să evacueze sala. Şi în câteva minute, linşajul programat se transformă în panică oarbă.

Focul se întindea cu o rapiditate stupefiantă. Jovan Orić îi strigă lui Malko:

– Veniţi, putem ieşi prin spate.

În momentul în care ocoleau scena, luminile se stinseră. Busculada era la apogeu. Dar Jovan Orić îşi croi drum prin culise, apoi traversară o bucătărie minusculă plină de albanezi, ieşind într-o curte, apoi pe o străduţă întunecată.

– Bravo! făcu Malko. Fără ideea dumneavoastră, nu ştiu cum am fi scăpat.

Se întoarse: *Pirana* ardea ca o torţă.

În timp ce urcau în Land Cruiser, Jovan Orić zise cu un râs nervos:

– Nebunii ăia erau în stare să ne linşeze!

Malko îşi zise că erau slabe şanse să îl găsească pe Borislav Lukić. Acesta probabil că fugise în Bosnia. De acum, nu îi mai rămânea decât o pistă fragilă: Gordana Starović.

– Jovan, zise el, aţi putea să încercaţi să aflaţi mai multe despre Gordana Starović? Supravegherea de pe bulevardul Alexander este bună, dar nu suficientă. Cunoaşteţi pe cineva la spitalul din Zemun?

– Am una sau două prietene acolo, făcu sârbul. Mâine dimineaţă voi încerca să mă interesez.

Când ajunse în camera lui, la *Hyatt*, Malko mai simţea încă fumul... În seara aceasta, Jovan Orić îşi meritase din plin milionul de dinari.

*

* *

Momčilo Bokan tocmai împărţea un mic dejun copios, cu brânză, salam şi pâine de ţară, cu oamenii săi, într-o mică cafenea din Čelebići, în fundul Bosniei.

Radovan Karadžić fiind „securizat" după o călătorie obositoare, şeful „Preventiva" revedea în minte evenimentele de la Belgrad. Că nu putuse pune mâna pe cei 500 000 de dinari nu avea importanţă. Că ucigaşul pe care îl lăsase în urma lui pentru a-l lichida pe falsul ziarist rus eşuase, era la fel de deranjant, dar nu catastrofal.

Din contră, personalitatea acestui om îl intriga şi îl neliniştea. De unde putuse afla atât de multe despre Borislav Lukić? Chiar dacă Liliana Dimitrievic, cântăreaţa, fusese imprudentă! În mod clar, când o „tamponase", cunoştea legăturile ei cu Borislav Lukić şi locul acestuia din urmă în cadrul „Preventiva". Ceea ce presupunea un acces excelent la informaţie.

Aparent, Borislav Lukić nu trădase, chiar dacă fusese imprudent. Trădarea venea din altă parte. Momčilo Bokan se întoarse spre Dragoljub Matić, care tocmai începea a treia bere din ziua aceea.

– Ar trebui să te întorci la Belgrad, zise el. Să încerci să afli mai multe despre acest Dimitri Iakuşin. Interogheaz-o pe cântăreaţă, pe Liliana. Şi găseşte-l pe prietenul ei, Jovan Orić. Pe el trebuie să îl scuturăm, fiindcă ştie cu siguranţă multe.

– Nicio problemă! promise Dragoljub Matić. Îl voi scutura aşa de tare încât nu va mai avea oase...

*

* *

Vladimir Djorgevic, instalat în faţa lui Malko la *Club des Écrivains* de pe srada Frankuska, unul din

restaurantele cele mai plăcute din Belgrad, într-o grădină, semăna cu o pasăre tristă, în ciuda sticlei de Taittinger pe care aproape o golise.

– Ceea ce s-a întâmplat, nu mă miră, concluzionă el trist. Oamenii din „Preventiva" sunt foarte puternici.

Malko îl sunase de dimineaţă, pentru a discuta cu el. Nataşa şi Dragana continuau supravegherea pe bulevardul Alexander, în faţa domiciliului Gordanei Starović. *Kurir* ţinea prima pagină cu „masacrul de pe Sava", ilustrat cu o duzină de fotografii. Se vorbea de o reglare de conturi între bandele de ţigani.

Jovan Orić trebuia să sosească şi el la restaurant, după ce verifica legăturile sale cu spitalul din Zemun.

Când „*gospodin* Babou", bătrânul patron de la *Club des Écrivains* se îndepărtase, Vladimir Djorgevic îi zise lui Malko:

– L-aţi ratat pe Karadžić la mustaţă.

– De unde ştiţi?

– Fratele lui, Luka, a fost imprudent: BIA a interceptat o comunicare telefonică între el şi unul din prietenii săi, în care se plângea că nu şi-a văzut fratele, când se afla atât de aproape de el. Din fericire, mai am câţiva prieteni în serviciu...

– Credeţi că era la Dorcol, acolo unde m-a atras în capcană?

– Este posibil. Fratele lui locuieşte foarte aproape. Dar ar fi putut să stea şi în altă parte, iar locul a fost ales poate doar pentru aspectul lui practic, pentru o ambuscadă. Venea periodic acolo până acum 3 ani. Acum, nu ştiu...

– În orice caz, vă mulţumesc pentru Jovan Orić. S-a arătat foarte eficient.

Vladimir Djorgevic zâmbi.

– Cu atât mai bine. Acţionează la fel cum vorbeşte. Când articulează foarte bine, când se bâlbâie ca un nebun... Nici el nu ştie de ce...

Erau pe sfârşite când Jovan Orić apăru, bâlbâindu-se de excitare.

– Am fost la spitalul din Zemun, anunţă el după ce îl salutase pe Babou.

– Aţi văzut-o pe Gordana Starović?

– Nu. A cerut un concediu 3 zile pentru o problemă de familie, începând de azi.

Pulsul lui Malko făcu un salt până la cer. Informaţia lui Vladimir Djorgevic se confirma. Dacă nu putuse să-l întâlnească pe Radovan Karadžić din cauza plecării lui precipitate, poate că urma să se ducă ea la el.

Vladimir Djorgevic avertiză:

– Atenţie! Trebuie să fie foarte neîncrezătoare, ca toţi apropiaţii lui Karadžić.

– Nu mai trebuie scăpată din ochi, concluzionă Malko.

– Nataşa se află în faţa clădirii, confirmă Jovan Orić. Ce face dacă pleacă din Belgrad?

– O urmăreşte.

Se întrebă dacă Radovan Karadžić aflase de noul pericol, dacă oamenii lui îl ţineau la curent. Grădina se umplu de un Belgrad elegant, dar graţie meselor aşezate departe una de cealaltă, se putea vorbi normal. Telefonul lui Jovan Orić sună şi sârbul anunţă imediat:

– Gordana Starović tocmai a ieşit din casă şi ia un taxi. Micuţa o urmăreşte.

– Să nu o scape! imploră Malko.

Se aduse eternul miel fript, dar nu îi mai era foame. Se forţă să guste puţin până la următorul apel.

– Nataşa o urmărit-o, anunţă Jovan Orić. Taxiul a oprit la o benzinărie Jugopetrol, pe *autoput*[1]. Belgrad-Zagreb. Maşina a plecat înapoi, iar Gordana tocmai serveşte o cafea. Are o valiză mică...

Malko lăsă furculiţa.

– Mergem.

*

* *

Enorma semiremorcă verde intră în benzinăria Jugopetrol, trecând prin faţa micului Koral 55 rozaliu al Nataşei, parcat la intrarea în staţie, cu capota ridicată, ca şi cum era în pană.

Fără să se oprească la pompe, camionul verde opri ceva mai departe pe breteaua de ieşire. Nimeni nu coborî.

La întâmplare, Nataşa reţinu numărul – 357 J 128, număr de înmatriculare bosniac – şi îl notă. Tocmai ieşea din mica maşină când portiera din dreapta camionului verde se deschise. Un bărbat sări jos. Tipul macho sârb. Enorm, mustăcios, cu alură de mecanic, îmbrăcat cu o salopetă albastră direct pe piele. Traversă prin benzinărie şi se apropie de Nataşa, zâmbind.

– *Ima problem?*[2]

Ea îi ajungea până la umăr. La rândul ei, zâmbi şi pretinse:

---

[1] Autostradă. (n.aut.)

[2] Aveţi vreo problemă? (n.aut.)

– Nu ştiu, a dat rateuri pe autostradă, iar acum nu reuşesc să o pornesc. Totuşi, are benzină.

Camionagiul se aplecă spre motorul bătrânului Koral, mişcă pompa de benzină şi îi zise Nataşei:

– Încercaţi să porniţi acum.

Nataşa se urcă la volan şi acţionă demarorul. Evident, motorul demară imediat.

– Vedeţi! făcu camionagiul, era pompa...

O învălui pe Nataşa într-o privire plină de interes, cu ochii strălucind de dorinţă.

– Mergeţi departe cu maşinuţa dumneavoastră?

– Oh, nu!

– Cât să bem o bere?

Tocmai voia să răspundă, când un zgomot de sirenă se auzi dinspre camionul verde. Bărbatul se întoarse. Gordana Starović tocmai ieşea din cafenea şi se îndrepta spre camion, cu valiza în mână. Deschise portiera şi se căţără în cabină.

– Bun, făcu camionagiul, trebuie să plec. Eu mă numesc Radomir. Cum vă cheamă?

– Nataşa, şopti ea, brusc prost dispusă.

– *Dobre*, pe altă dată.

Îl privi pe Radomir îndepărtându-se şi urcând în camionul al cărui motor mormăi imediat.

Se urcă şi ea în maşina Koral şi demară. Când trecu prin faţa semiremorcii verzi, încă oprită, fu salutată cu un claxon. Imediat ce se îndepărtă, luă telefonul mobil şi îl sună pe Jovan.

*

* *

– Gordana Starović a urcat într-un camion bosniac, anunţă Jovan Orić. Merg spre vest.

– Unde este Nataşa?

– Pe autostrada de Zagreb. Camionul este în urma ei, dar o să-l lase s-o depăşească.

Malko ceruse nota de plată. Aveau nevoie de mai mult de o jumătate de oră pentru a ajunge pe autostradă. Era agitat. Acest camion poate că o duce direct la o nouă ascunzătoare a lui Karadžić. Doctoriţa nu ar fi folosit acest mijloc de transport neconfortabil pentru o călătorie normală. Jovan se întoarse spre el.

– Ce facem?

– Mergem şi noi. Dar mai la distanţă.

– Nu trecem să mai luăm nişte lucruri?

– Nu, zise Malko, nu o putem lăsa pe Nataşa singură.

În timp ce rulau spre autostrada de Zagreb, pe care intrau la Novi-Beograd, deschise torpedoul: pistolul Zastava 9 mm era tot acolo. Ceea ce nu era rău. Zece minute mai târziu erau pe autostradă. Un nou mesaj de la Nataşa: camionul o depăşise şi mergea spre Bosnia: era la distanţă în urma lui.

Malko simţi cum pulsul i se ambalează. În Bosnia ar avea la dispoziţie forţa de lovire a Task Force Eagle. Radovan Karadžić era poate pe cale să-i întindă o cursă.

CAPITOLUL XVI

Camionul semiremorcă mare, verde, părăsise autostrada E 70 la Stremska Mitrovica pentru a coborî spre sud. Mergea destul de repede şi Nataşa, cu micul ei Koral 55, reuşea cu greu să îl urmărească. În plus, era panicată, deşi ţinea constant legătura cu Jovan Orić. Nu prevăzuse deloc că se va lansa într-o asemenea aventură când acceptase această supraveghere.

Jovan Orić era la vreo 20 de kilometri în urmă, apelând-o la fiecare sfert de oră.

– Mergem către Bosnia, confirmă ea când se apropie de Loznica.

O regiune sălbatică, accidentată, populată de tăietori de lemne. Unul din fiefurile lui Karadžić. La volan, Nataşa se concentra la condus. Se panică brusc şi frână. În faţa ei, camionul verde tocmai semnaliza şi trăgea pe dreapta, chiar la intrarea într-un sătuc. Nu avu ce face decât să îl depăşească, rugându-se ca bărbatul care vorbise cu ea la benzinăria Jugopetrol să nu îi recunoască maşina. Din fericire, erau mii de maşini Koral 55 în ţară, şi aproape toate roşii!

Neştiind ce să facă, continuă drumul cu viteză redusă, ajungând curând la Banja Koviljača, postul de frontieră cu Bosnia. O duzină de camioane aşteptau, verificate meticulos de vameşii avizi, care căutau cartuşe de ţigări.

Nataşa se destinse, rugându-se în secret ca cei din camionul verde să o ia pe alt drum...

Îl sună pe Jovan Orić, explicându-i situaţia.

– Noi încetinim, anunţă sârbul, tu continuă, treci de frontieră şi opreşte-te apoi la o benzinărie ca şi cum ai pune benzină. Suntem în urma ta.

*

* *

Radomir, pasagerul din camion, se holba la picioarele lungi ale Gordanei, descoperite de rochia scurtă cu flori, ţărănească. Doctoriţa avea un fizic tipic sârbesc: foarte înaltă, umeri largi, sâni mari, fund bombat. O femeie apetisantă. Ea surprinsese, în mai multe rânduri, privirea vecinului ei, iar şoferul, Milorad, îi arunca şi el priviri cu coada ochiului. Această atmosferă încărcată de sex începea să îi dea furnicături în bazin. Trecuseră mai multe săptămâni de când nu făcuse dragoste. Îşi zise, puţin ruşinată, că, la fizicul lor, cei doi camionagii trebuiau să fie dotaţi ca nişte armăsari.

Milorad pusese o casetă cu cântece sârbeşti şi fredona. În spatele lor, atârnată de plafon, se balansa o mică icoană cu Radovan Karadžić. Cei doi bărbaţi erau dintre adepţi, oameni simpli care îi urau pe musulmani. Radovan Karadžić era un dumnezeu pentru ei.

Radomir rupse tăcerea.

– Suntem mândri să transportăm pe cineva ca tine, făcu el. Eşti o patrioată. Mergi să îl vezi pe fratele Radovan?

– Sper, făcu ea. Era cel mai bun prieten al tatălui meu.

– Să îi săruţi mâna din partea noastră, adăugă Milorad. Este un sfânt care încearcă să ne scape de turci.

Tocmai porneau din nou după ce livraseră câteva lăzi de bere la un bistrou. Frontiera se apropia. Milorad înjură văzând coada de camioane de la vamă. Brusc, încruntă din sprâncene văzând micul Koral 55 roşiatic oprit la coadă.

– Uite, parcă este micuţa de la benzinărie! remarcă el. Nu zicea oare că nu merge departe?

Radomir rânji.

– Se temea să nu o agăţ.

Gordana Starović privea cu atenţie maşina Koral 55 roşiatic.

– Ciudat, remarcă ea, am impresia că am văzut maşina asta aproape de casa mea, dimineaţă.

Milorad zâmbi.

– Koral sunt o mulţime.

– Nu cu un autocolant Babar pe luneta din spate, răspunse Gordana.

Cei doi bărbaţi se priviră. Nu erau la curent cu ce se întâmplase la Belgrad, dar erau atenţi la orice. Radomir se dezmetici.

– Este o coincidenţă! Uite, dacă vrei, mergem să bem ceva împreună cu ea...

Gordana se încordă, deodată.

– Fratele Radovan a fost obligat să părăsească Belgradul în grabă, zise ea, cu o mină sobră, mă întreb dacă această fată nu mă urmăreşte. În acest caz...

Se priviră toţi trei. Imposibil să se întoarcă, erau aşteptaţi. Nu puteau nici să rişte. Radomir remarcă:

– Adevărat, ciudat. La benzinărie, ar fi putut cere un mecanic.

– Sunt sigură că maşina asta era în faţa casei mele, insistă Gordana.

Radomir se uită la rochia ei întinsă de sânii grei şi o găsi pe pasagera lor mai atractivă ca niciodată. Dorea foarte mult să o creadă.

– Dacă eşti sigură, concluzionă el, trebuie să facem ceva.

Şirul de camioane avansa foarte încet, iar maşina Koral aproape ajunsese la postul de frontieră... Se prezentară imediat după ea, iar Milorad zise vameşului:

– Grăbeşte-te! O urmărim pe micuţa cu Koral roz.

– Ah, da, este mignonă! făcu vameşul sârb. Dar nu aveţi şanse: vorbea la telefon cu un tip! Îi spunea chiar unde se află.

– Haide, salut! zise Radomir cu o voce gâtuită.

Intrară în Bosnia. Koralul 55 mergea în faţa lor, nu foarte repede. Zece kilometri mai departe coti pe o şosea perpendiculară, iar Radomir izbucni în râs, profitând pentru a pune mâna pe piciorul Gordanei.

– Te-ai înşelat... Haide, încă 2 ore şi ajungem la Čelebići.

Acolo unde Gordana avea întâlnire cu cel mai bun prieten al tatălui ei. Un sat pierdut în Bosnia, aproape de frontieră, după Foča, care nu avea decât un singur drum de acces.

Gordana Starović se destinse un pic şi îi aruncă o privire provocatoare lui Radomir care îi mângâie piciorul.

*

* *

Tocmai trecuseră frontiera şi intraseră în Bosnia. Malko se săturase de atâtea viraje care se succedau.

Ameţise. Dar, în Bosnia, putea apela la Task Force Eagle.

Pentru siguranţă, Jovan Orić lăsa telefonul mobil deschis în permanenţă, cu difuzorul conectat.

– Sunt din nou în urma lor, anunţă Nataşa. Am lăsat să se înţeleagă că o iau în altă direcţie şi i-am prins din urmă. Tocmai traversăm Foča. Voi?

– Am trecut de Vitkovici, suntem la vreo 30 de kilometri în urmă.

După o pauză, Nataşa anunţă:

– Am ieşit din Foča şi am luat-o pe şoseaua nr. 8. Acum tocmai au virat la dreapta pe o şosea îngustă care duce la Dragočevo.

Malko se uită pe hartă, reperând imediat această şosea care se termina într-o fundătură în zona de frontieră. Erau nerăbdători.

– Dacă se opresc, renunţă, ordonă Jovan Orić. Nu risca.

*

* *

– *Kurvila*[1] a venit în urma noastră, explodă Milorad.

Tocmai reperase Koralul 55 în retrovizoare. Radomir aruncă un val de înjurături, dar Gordana Starović rezumă situaţia pe un ton glacial.

– Nu o putem lăsa pe urmele noastre...

– *Dobre!* încuviinţă Milorad.

Noaptea se lăsase şi farurile luminau cei doi pereţi negri care încadrau şoseaua. Semnaliză şi încetini, aşteptând ca şoseaua să se lărgească pentru a

[1] Târfa. (n.aut.)

putea opri pe margine. Koralul 55 trecu pe lângă ei şi porniră imediat în urma ei. Şoseaua urca înspre pasul Bahie, în zonă împădurită. Milorad porni turbina şi marele Volvo aproape că făcu un salt înainte, în ciuda pantei. Fără încărcătură prea mare, era extrem de manevrabil...

La fiecare viraj, câştiga câţiva metri şi stopurile Koralului 55 se apropiau. Se întoarse spre Gordana cu un zâmbet răutăcios.

– La această oră, nu riscăm să întâlnim prea multă lume pe aici...

*

* *

Nataşa tremura din toate încheieturile. Fusese surprinsă de oprirea bruscă a camionului semiremorcă înainte de a mai putea întoarce pe această şosea îngustă şi sinuoasă. Farurile camionului luminau acum luneta din spate şi simţea prezenţa camionului în urma ei, ca un animal mare fioros.

Scoase o exclamaţie de ciudă: telefonul mobil tocmai îi căzuse pe jos! Imposibil să îl recupereze fără să se oprească. Ori, la fiecare 10 metri, era câte un viraj strâns. Inima îi bătea repede: farurile camionului se apropiau, iar uruitul puternic al motorului o asurzea, atât era de aproape.

Era înspăimântată. Cu cât se apropia de pasul Bakić, cu atât virajele erau mai strânse, în ac de păr, cu o şosea desfundată şi râpe de 50 de metri de fiecare parte... Uneori farurile ei luminau o cruce pe marginea şoselei, semnalând locul unde o maşină căzuse în râpă. Un huruit de motor o făcu să tresară: camionul Volvo verde se apropiase şi mai mult. Era în urma ei la câţiva metri, ca într-o urmărire. Prezenţa mastodontului atât de aproape de fragilul Koral 55 o panica.

Ar fi vrut să de depărteze, dar micul motor nu reuşea să furnizeze prea mult demaraj din cauza pantei.

Avea impresia că este într-o altă lume, în această pădure întunecată, neagră ca smoala. Una din zonele cele mai sălbatice din Bosnia...

Valuri de ceaţă apărură, deşi erau în iunie. Pasul, de 1261 de metri, se apropia. Îl trecu cu uşurare, zicându-şi că va putea în cele din urmă să se distanţeze de Volvo. Grija ei, acum, nu mai era să îl urmărească, ci să scape.

Imediat după pas, era o coborâre scurtă, care se termina într-un viraj în ac de păr aproape închis, semnalat cu benzi galbene şi negre.

Surprinsă, Nataşa apăsă frâna, oprindu-se aproape şi derapând puţin.

Pentru câteva fracţiuni de secundă, văzu farurile camionului apropiindu-se, apoi un şoc teribil în spate zgudui micul Koral 55. Nataşa urlă de frică: neputincioasă, blocată la volan, simţi cum maşina se mişcă în faţă, direct spre râpă. Disperată, apăsă frâna, ca şi cum ar fi ajutat-o la ceva, dar roţile din faţă erau deja în gol. Văzu cerul, apoi maşina căzu în gol. Nataşa, agăţată de volan, urlă continuu, până ce partea din faţă a maşinii Koral 55 lovi o stâncă. Cu cutia toracică zdrobită de motorul proiectat în habitaclu, simţi o durere violentă şi îşi pierdu cunoştinţa.

*

* *

– *Stretan put!*[2] murmură Gordana Starović care fusese aruncată în parbrizul camionului Volvo, când

[2] Drum bun! (n.aut.)

Milorad frânase cu toată puterea pentru a împiedica camionul greu să cadă la rândul lui în râpă.

– *Stami*[3], zise Radomir colegului său. Mă duc să văd.

Camionul se opri, iar el sări jos şi alergă până la marginea râpei, acolo unde Koralul 55 dispăruse. Se aplecă în gol. Nimic. Nicio lumină, niciun zgomot. Deodată, apăru o flacără galbenă, apoi roşie, care începu să crească: maşina ardea, datorită benzinei din rezervor. Erau peste 30 de metri până jos. La lumina flăcărilor, putu să constate că nimeni nu ieşea din maşină şi, liniştit, se întoarse la Volvo.

– Putem merge! anunţă el.

Trebuia să fie o urmă imperceptibilă pe bara de protecţie a camionului Volvo, care va dispărea repede. Oricum, accidentele erau frecvente pe această şosea, iar poliţia bosniacă nu s-ar complica pentru o maşină venită din Serbia. Continuară coborârea pasului şi, câţiva kilometri mai departe, farurile luminară numele satului: Zavait.

– Trebuie să livrez bere aici, mâine dimineaţă, zise Milorad. O să ne oprim. Ştiu un refugiu unde vom sta liniştiţi.

Era un sat mic. Viră pe un drum de pământ care se termina cu ruinele unei ferme incendiate şi opri camionul.

– Aici locuiau turci, anunţă el. I-au ars la un loc cu animalele lor.

Era pe vremurile bune.

Odată oprit motorul, o linişte ireală se lăsă în cabina ai cărei ocupanţi erau puţin buimaci. Milorad se întoarse spre Gordana:

---

[3] Opreşte. (n.aut.)

– O să ne odihnim puţin. Vrei să foloseşti cuşeta din spate?

– Nu, e bine, făcu femeia. Rămân aici. Amândoi aţi fost formidabili.

– *Hvala!*[4] făcu Milorad.

Noaptea era senină şi se conturau formele lucrurilor. Între cei doi bărbaţi, Gordana avea fantasme care i se amestecau în cap. Tot mai precis. Brusc, îşi zise că trebuia să îi recompenseze pe cei doi bărbaţi care tocmai comiseseră o crimă, la cererea ei.

Milorad, şoferul, părea că doarme, cu capul lăsat pe spate. Ca dedublată, Gordana se întoarse spre el şi îşi băgă o mână în deschizătura salopetei. Aproape fără să pipăie, apucă cu unghiile mamelonul sânului drept. Milorad avu senzaţia că este electrocutat. Începu să respire tot mai repede în timp ce doctoriţa se distra când cu un sân, când cu altul. Apoi, fără niciun cuvânt, îi dădu jos breteaua din pânză albastră. Milorad făcu la fel cu cea stângă şi trase de salopetă, dezvelindu-şi bustul.

Nu se putu împiedica să nu mormăie fericit când simţi pe mamelon o gură caldă, urmată de o limbă agilă.

Cu un gest hotărât, Gordana puse mâna pe membrul întărit de sub haine. Imediat, Milorad îşi desfăcu febril fermoarul, eliberând sexul excitat la maximum. Când Gordana zări în întuneric acest mădular care ajungea până la buric, simţi cum abdomenul i se încinge.

– Eşti bine dotat, şopti ea.

---

[4] Mulţumesc! (n.aut.)

Întinse mâna şi strânse degetele în jurul membrului tare, masturbându-l lent. Milorad profită şi băgă o mână brutală între coapsele tinerei, atingând chiloţii. Ea se întoarse pe o parte pentru a-i facilita treaba. Prodigios excitată.

Milorad gâfâia ca un animal. Mâna lui prinse ceafa Gordanei, aplecând-o cu faţa spre el. Docilă, desfăcu larg maxilarele pentru a cuprinde enormul gland fierbinte, cu gust amar. Milorad continua să o apese pe ceafă şi, imediat, ea simţi că se sufocă. Cu mâna stângă, îi masa sânii, ceea ce îi sporea şi mai mult excitarea.

Această felaţie brutală a unui bărbat dotat ca un taur care se folosea de ea ca de o târfă, îi provoca Gordanei o stare vecină cu isteria.

Îl sugea cât de bine putea, renunţând pentru moment să îi ofere sexul ei. Brusc, simţi o mişcare în spatele ei. Radomir nu dormea. Nu sesizase asta, fiind cu spatele la el. Simţi cum o mână i se strecoară între coapse, urcând, apoi atingându-i sexul. Degetele îi dădură la o parte chilotul şi o pătrunseră. În plină felaţie, se strădui să depărteze picioarele cât de mult putea. O altă mână îi ridică în sus rochia.

Ţinută de ceafă, nu avea prea mult spaţiu de manevră. Fără să îşi dea prea bine seama, se trezi îngenuncheată pe banchetă, fără să se oprească din felaţie.

Radomir îi dădu jos chilotul, apoi se aşeză în spatele ei. În acest timp, Milorad, cu mâna crispată pe ceafa ei, o forţa să îl sugă frenetic.

Gordana tresări când un sex de dimensiuni impresionante se strecură între coapsele ei, apoi se în-

fipse dintr-o singură mişcare în pântecele ei. Sexul enorm înfipt până în gât o sufoca, dar simţea cum este cuprinsă de un orgasm formidabil.

Într-o clipă, îşi zise că nu s-ar fi gândit niciodată să fie posedată în acelaşi timp de doi bărbaţi cărora nu le ştia decât prenumele.

Milorad, dezlănţuit, o prinse de păr şi începu să îi mişte şi mai repede capul. Gordana intui că va ejacula şi strânse baza sexului, primind un jet puternic de spermă în gât. În acelaşi moment, avu senzaţia că pântecele îi explodează. Radomir tocmai ejacula şi el.

Rămaseră toţi trei ca fulgeraţi, nemişcaţi. Gordana simţea cum cele două sexe se micşorează şi în cele din urmă se eliberă. Niciun cuvânt. Erau ca vrăjiţi...

Milorad o împinse. La început nu înţelese ce voia. Apoi, el o întoarse şi se trezi cu faţa la sexul încă tare al lui Radomir. Acesta, imitându-l pe colegul său, o forţă să înghită membrul care tocmai ieşise din pântecele ei.

Îngenuncheat în spatele ei, Milorad, şoferul, se freca de coapsele ei pentru a-şi reveni mai repede.

O puse pe Gordana cu genunchii pe banchetă şi, dintr-o singură mişcare, penetră sexul deja inundat de sperma colegului lui. De această dată, Gordana simţi că înnebuneşte. Era prea bine.

De cealaltă parte, Radomir, cu mişcări puternice, îi înfigea membrul până la omuşor.

Cu puterea unui picamer, Milorad o penetra gâfâind. Se opri, se aplecă şi îi şopti Gordanei:

– O să te penetrez în fund.

Vru să protesteze, dar era prea târziu. Mădularul bine uns forţă sfincterul şi se înfipse dintr-o mişcare

în ea. Era atât de gros încât urlă... Şi pentru a doua oară în câteva minute, primi spermă în gură. Milorad avu nevoie de puţin mai mult timp pentru a ejacula în anusul ei.

Nu mai putea, îngenuncheată pe banchetă, cu rochia ridicată peste şolduri, între doi bărbaţi, de acum, satisfăcuţi.

Nici nu căutară să schimbe locurile şi adormiră aşa cum erau. Gordana, cu burta pe banchetă, îşi alungase din minte micul Koral 55 proiectat în râpă.

*

* *

Farurile maşinii 4x4 luminară un panou pe care scria Raskovici. Un cătun fără lumină. Jovan Orić îl traversă rapid şi, ajuns la capăt, constată că şoseaua se oprea acolo! Chiar înainte de frontiera sârbă.

Se întoarse spre Malko, neliniştit.

– Nataşa a spus că era pe şoseaua spre Dragočevo? Asta este. Şi camionul era înainte ei. Ar fi trebuit să îl vedem.

– Tot nu răspunde?

– Nu, mai încerc.

Fără succes.

– S-a întâmplat ceva, zise Malko, tot mai neliniştit. O să mergem pe drum în sens invers.

Era aproape ora 1:00 dimineaţa. Le trebuiră 40 de minute ca să ajungă din nou la intersecţia cu şoseaua nr. 8. Nu se vedeau nici camionul, nici Koralul 55...

– Ne întoarcem, zise Malko.

Resemnat, Jovan Orić porni în sens invers, conducând încet. Până la pasul Bakić, nu văzură nimic

anormal, apoi farurile maşinii 4x4 luminară o balustradă de siguranţă smulsă într-un viraj în ac de păr.

– Stop! strigă Malko.

Săriră amândoi jos. Din fericire, Jovan Orić avea o lanternă Maglite puternică. Urmele erau proaspete pe balustrada de siguranţă. Vopsea roşie. Malko luă lanterna şi înaintă până la buza râpei. Fascicolul lumină o masă întunecată, în fundul râpei şi simţi un nod în gât.

– Este acolo jos, zise el. A avut un accident. Trebuie să mergem să vedem.

Încercară să coboare, dar versantul era prea abrupt. Strigară în cor, fără să primească niciun răspuns.

Malko începea să se întrebe dacă chiar fusese un accident. În acest întuneric total, nu era nimic de făcut.

– Acest camion nu a dispărut, concluzionă el, este undeva între bifurcaţie şi ultimul sat. Ori, sunt convins că Gordana Starović se va întâlni cu Radovan Karadžić. Dacă găsim camionul, îl găsim, probabil şi pe el. Şoseaua se înfundă.

– Ce vreţi să faceţi? întrebă Jovan Orić ai cărui ochi se închideau de oboseală.

– Ne postăm la bifurcaţie, decise Malko. Când se va face ziuă, plecăm în căutarea camionului verde, doar nu s-a evaporat. Şi, în acelaşi timp, o să sun la Tuzla. Suntem în Bosnia, pot să ne trimită elicoptere, imediat ce îl vom localiza.

– Perfect, aprobă Jovan Orić.

Încă odată, se întoarseră. Jovan conducea ca un automat. Găsiră un refugiu ca să parcheze la bifurcaţia şoselei nr. 8 oprind farurile şi motorul. Malko se uită la acele luminoase ale ceasului Breitling. 3:10. Nu aveau mult de aşteptat.

De această dată, simţea că îl poate prinde pe Radovan Karadžić.

CAPITOLUL XVII

Văluri de ceaţă pluteau încă la nivelul asfaltului decolorat, iar Milorad conducea prudent. Înghesuită între cei doi bărbaţi, Gordana Starović privea şoseaua, fără să se mai gândească la ceea ce se petrecuse în timpul nopţii. Desigur, nu fusese violată, ci ea fusese cea care preluase iniţiativa de a-i provoca pe tovarăşii ei de drum. Dar, gândindu-se la acea scenă sălbatică de sex, la cele două mădulare înfipte în toate orficiile, îi era puţin ruşine. Nu s-ar fi lăudat niciodată cu acest episod.

Ajunseră în Čelebići, sătuc bosniac pierdut în fundul unei văi, la câţiva kilometri de Serbia, dar fără nicio cale de acces spre această ţară. Case pătrate cu ţiglă roşie, câteva hambare, două sau trei magazine şi o biserică.

Capătul lumii. Iarna, zăpada bloca frecvent unicul drum de acces şi nu exista niciun mijloc de transport regulat între Čelebići şi Foča, oraşul cel mai apropiat.

Volvo-ul se opri în piaţa principală şi Milorad opri motorul.

– Ce facem? întrebă Gordana Starović care era nerăbdătoare să îl întâlnească pe Radovan Karadžić.

– Aşteptăm, răspunse Milorad. Cunosc camionul, dacă drumul e liber, o să vină după tine.

Coborî geamul pentru a scăpa de mirosul greu care plutea în cabină, amestec de sex, transpiraţie şi murdărie. Gordana se remachie sumar şi îşi aranjă părul. Rochia ei era plină de pete suspecte, iar dedesubt era şi mai rău. Terminase a doua ţigară când un bărbat se apropie de camion, vizibil un sătean. Milorad sări jos şi schimbă câteva cuvinte cu el. Apoi îi zise Gordanei:

– E bine, poţi să mergi.

Când fu jos, Milorad îi întinse mica valiză şi îi strânse mâna respectuos, ca şi cum nu o sodomizase sălbatic în urmă cu câteva ore.

– Spune-i fratelui Radovan Karadžić că îl vom apăra mereu şi că dacă în drumul nostru dăm de satanica Carla Del Ponte, o vom strivi ca pe o viperă.

Spontan, ea îl sărută pe barbă, emoţionată. Erau nişte tipi curajoşi.

– Mulţumesc pentru tot! făcu ea. Aţi fost formidabili. Sper că nu veţi avea probleme din cauza incidentului cu Koral-ul.

Milorad ridică din umeri.

– Sunt accidente mereu pe această şosea.

Ea se îndepărtă, escortată de noul ei ghid care o duse până la o casă de la marginea satului, unde îşi lăsă valiza.

– Vino, la biserică, zise el apoi.

Era la 100 de metri. Imediat, Gordana reperă doi bărbaţi aşezaţi pe bănci, afară, în faţa unui Audi negru mare. Inima îi bătu mai repede. „El" era cu siguranţă acolo. Intră în biserică şi mirosul de tămâie îi înţepă nările. Bărbatul care o însoţea se opri pentru a se înclina în faţa unei icoane pe care o sărută respectuos.

Ochii i se obişnuiră cu penumbra şi Gordana distinse alţi doi bărbaţi în micul naos. Ciudat, nu priveau altarul ci, aşezaţi într-o parte, se uitau la uşa prin care ea tocmai intrase. Îşi făcu semnul crucii şi se opri pe aleea centrală.

Imediat, unul din cei doi bărbaţi, cu un gest discret, îi arătă o scobitură în care ardeau lumânări, pe partea stângă. Un bărbat, în picioare, se ruga în faţa micului altar. Era Radovan Karadžić, pe care îl consideră slăbit şi îmbătrânit, poate din cauza bărbii. Întoarse capul, făcu un pas spre ea şi o îmbrăţişă tandru.

– Îmi cer scuze că te-am făcut să vii atât de departe! zise el. Nu mă mai mişc atât de liber.

– Aş fi mers la capătul lumii, zise Gordana, emoţionată până la lacrimi. Eşti bine cu sănătatea?

Criminalul de război zâmbi trist.

– Din fericire, da. Tatăl tău nu mai este aici să mă îngrijească.

– O voi face eu! promise ea. Toţi medicii din această ţară te vor menţine în viaţă dacă vor putea.

În faţa idolului ei, uitase complet de episodul sulfuros din timpul nopţii. Bineînţeles, ştia că Radovan Karadžić avusese mai multe aventuri, fiindcă nu îşi mai vedea soţia, Liliana, decât foarte rar de câţiva ani, dar era împietrită în faţa acestei legende vii.

– Te aşteptam să aprindem câteva lumânări în amintirea lui Nikola, zise el. Era ca un frate pentru mine.

Luă două lumânări şi i le întinse. Altarul era din două părţi: un platou destul de înalt, apoi un altul, aproape la nivelul solului. Câteva lumânări ardeau deja. Această parte era rezervată morţilor.

Aprinseră patru lumânări şi se reculeseră un moment, rugându-se pentru sufletul doctorului Starović. Apoi, Gordana se duse să ia alte trei lumânări şi le înfipse pe platoul de sus.

– Acestea sunt pentru tine! zise ea în şoaptă. Dumnezeu să te protejeze în continuare şi să îţi dea viaţă lungă...

– Domnnul să te audă, răspunse Radovan Karadžić.

– Rămâi câteva zile aici? întrebă ea neliniştită. Aş vrea să ne revedem şi să vorbesc cu tine despre tata.

– Nu ştiu, mărturisi Radovan Karadžić. Planurile mele se schimbă tot timpul. Oameni foarte încrâncenaţi sunt pe urmele mele, de ceva timp. M-au obligat să părăsesc Belgradul... Trebuie să fiu atent. Tu? Ce faci?

– Dacă nu pot să te revăd, o să mă întorc la Foča, zise ea, să o reîntâlnesc pe prietena lui Nikola, cea cu care trăia.

– Cum vrei să ajungi până acolo?

– O să-i telefonez şi va veni să mă ia cu maşina.

El încruntă din sprâncene.

– Atenţie, fii prudentă, nu îţi da numele, se ascultă totul şi se ştie că noi suntem în legătură.

– Voi fi atentă, promise Gordana Starović.

Se îmbrăţişară încă o dată şi ea ieşi din mica biserică, în timp ce Radovan Karadžić ieşea pe o altă uşă prin spate, disimulată în spatele altarului.

„Ce viaţă! se gândi Gordana. Ce curaj pentru a se chinui atât, ani la rând, ca să rămână fidel ideilor sale."

Ghidul ei aştepta în faţa bisericii şi o duse la el acasă unde o servi cu cafea, pâine, măsline şi şliboviţă. Începea să se facă cald, calmul era liniştitor şi nu voia să plece din Čelebići.

*

* *

La volanul maşinii Land Cruiser, Jovan Orić conducea încet, examinând toate locurile unde ar fi putut fi ascunsă semiremorca verde. Plecaseră din bifurcaţia cu şoseaua nr. 8 în urmă cu o jumătate de oră, după ce Malko alertase Task Force Eagle şi îşi indicase poziţia. Ceruse colonelului Carter să organizeze de urgenţă o operaţiune, astfel încât să o poată pune în aplicare imediat ce Malko i-ar da undă verde. Ajunseră la Dragočevo, un minuscul cătun pustiu pe care îl verificară rapid. Camionul nu era acolo.

Apoi, începură să urce pasul Bakić. Peisajul dealurilor acoperite de păduri se întindea la infinit, magnific şi sălbatic.

– Să ne oprim o secundă, ceru Malko, ajungând în locul unde maşina Nataşei părăsise şoseaua.

Se duseră să se aplece peste marginea râpei, descoperind carcasa arsă a micului Koral 55. Jovan Orić se închină. Niciun semn de viaţă. Chiar şi ziua, era imposibil de coborât fără materiale speciale...

– Va trebui să anunţăm la poliţia din Foča, zise sârbul.

Malko examina marginea şoselei. Văzu urme de frâne, prea late pentru a fi de la Koral. Chiar în faţa balustradei rupte...

– Camionul a aruncat-o în gol, făcu el grav.

Plecară, viraj după viraj, întâlnind câteva maşini, până la Zavait, un cătun care părea abandonat. Acolo,

urmară un drum care se înfunda în faţa unei ferme în ruină. După ce coborâră din maşină, văzură, pe solul moale, urmele unor pneuri late. Semiremorca trecuse noaptea pe acolo. Jovan Orić vru să angajeze o discuţie cu un ţăran care îi întoarse spatele, fără să răspundă. În acest colţ de lume, străinii nu erau iubiţi.

Următorul şi ultimul sat situat pe această şosea era Čelebići, ascuns în spatele unui viraj. În momentul în care intrau în viraj, un enorm camion verde apăru. Cel pe care îl urmăreau de la Belgrad! Din mers, Malko avu timp să vadă că nu erau decât doi bărbaţi în maşină: ori, plecaseră trei persoane de la benzinăria Jugopetrol.

Unde era Gordana Starović?

Camionul dispăruse deja la virajul următor. Malko îi zise lui Jovan:

– Opriţi!

Sârbul trase pe dreapta, chiar înainte de intrarea în sat.

– Şoseaua se termină aici? întrebă Malko.

– Da.

– Deci, pasagera camionului a coborât aici. L-a întâlnit aici pe Radovan Karadžić. Cu siguranţă este undeva în sat.

Jovan Orić se chirci, neliniştit.

– Vreţi să mergem acolo?

– Nu, zise Malko. Inutil să îi alertăm. Vom aştepta aici. Iar eu chem cavaleria.

Tocmai îl suna pe colonelul Carter pe telefonul Blackberry.

– Cred că „Teddy Bear" este localizat! anunţă el cu o undă de triumf. Este momentul pentru finalizare.

Şeful Task Force Eagle ascultă explicaţiile sale şi concluzionă:

– Am pregătit totul. Îmi instruiesc oamenii şi vă trimit patru Apache, fiecare cu opt luptători. Vor fi acolo cel târziu într-o jumătate de oră. Condiţiile meteo sunt bune.

– Care sunt drepturile *dumneavoastră?* întrebă Malko.

– Putem scotoci totul, afirmă americanul. Chiar să deschidem şi congelatoarele şi mormintele. Aştept ca aparatele să fie în aer pentru a anunţa UEFOR, ca să nu existe scurgeri de date.

– Puteţi să interceptaţi un camion pe al cărui şofer îl bănuim că a omorât-o pe tânăra care îl urmărea? Vehiculul o transporta pe Gordana Starović.

– Îi anunţ pe germanii de la UEFOR care sunt la Foča, promise colonelul Carter.

– Să sperăm că, de data aceasta, va merge, făcu Malko.

– Aveţi încredere, răspunse colonelul, de 3 ani aşteptăm momentul acesta. Dacă Radovan Karadžić este în sat, îl vom prinde.

*

* *

Milorad conducea încet, îngrijorat. Se întoarse spre colegul său Radomir.

– Ai văzut maşina cu care ne-am întâlnit? Cea 4x4.

– Da, de ce?

– Avea numere sârbeşti. Ce făcea aici?

Radomir nu realiză. Până ce colegul lui nu îi împrospătă memoria.

– Koral-ul fetei avea *şi* el numere sârbeşti. Nu miroase bine. O să îl anunţ pe „Luna".

Se opri câteva minute şi îi dădu volanul lui Radomir în timp ce îl suna pe şeful „Preventiva", pe un număr de telefon mobil bosniac pe care îl aveau foarte puţini oameni.

Nu ştia unde se afla exact „Luna".

Dădu peste robot şi lăsă un mesaj. Ştia că va fi ascultat imediat şi transmis cui trebuie.

Îşi reluară drumul, mai liniştiţi. Trebuiau să ajungă la depozitul lor de lângă spitalul din Foča pentru a încărca lemn cu destinaţia Podgorica.

Trecând prin dreptul râpei în care căzuse Koral-ul roz, cei doi se închinară.

Nu era o atitudine: se considerau ca nişte cruciaţi ai bisericii ortodoxe, nu nişte asasini. Oameni în stare de război şi, la război, erau şi morţi...

Ajungând la bifurcaţia de pe şoseaua nr. 8, Milorad înjură. Era un baraj rutier al poliţiei bosniace, ceea ce se întâmpla rar.

Dar lângă poliţiştii bosniaci era şi o duzină de militari germani din UEFOR, înarmaţi, conduşi de un ofiţer.

Pulsul lui Milorad crescu brusc şi reuşi cu greu să îi zâmbească poliţistului care îi cerea documentele. În acest timp, ofiţerul german făcea încet ocolul camionului. Se opri în dreptul barelor din faţă şi apoi îi făcu semn lui Milorad să coboare.

În faţa barelor enorme, arătă urmele de vopsea roşiatică...

– Aţi avut un accident? întrebă el.

Tonul vocii era neutru, dar Milorad simţi cum sângele îi dispare din obraji.

– Nu, bâigui el, am fost foarte atenţi.

Ofiţerul german îi zise cu răceală:

– Ne-a fost semnalată o maşină roşie într-o râpă, ceva mai departe de aici, pe şoseaua de unde veniţi. Sper că nu aveţi nicio legătură cu acest accident. O să cer poliţiei să blocheze vehiculul pentru expertiză.

Poliţistul bosniac se apropie, indispus. Ofiţerul german îi spuse aceleaşi aspecte şi acesta nu îi mai înapoi actele lui Milorad. El se urcă în cabină şi îi zise lui Radomir:

– Cred că suntem în belea.

*

* *

Ceasul Breitling indica ora 8:40 când Malko, oprit împreună cu Jovan Orić la 500 de metri de intrarea în sat, văzu pe cerul albastru patru puncte negre care coborau spre micul sat ca nişte păsări de pradă. Treptat zgomotul deveni asurzitor, când cele patru Apache se apropiau de sol. Primul ateriză pe şosea, blocând ieşirea din sat, în timp ce celelalte trei stăteau în punct fix deasupra caselor. Cabluri fură aruncate spre sol, permiţând soldaţilor să se desfăşoare în sat. Alţii, cu cagule şi cu armament greu, blocau deja şoseaua. Era o veritabilă operaţiune de război...

Un militar alergă spre Malko: colonelul Carter.

– Am patruzeci de oameni cu mine, anunţă el. Sunt pe cale să securizeze perimetrul. Veniţi?

– Sosesc, zise Malko.

– Pot să rămân aici? întrebă Jovan Orić care nu era în dispoziţie eroică.

Malko şi colonelul Carter intrară în Čelebići, alăturându-se militarilor împrăştiaţi deja peste tot.

Puţinii locuitori vizibili îi priveau cu ostilitate sau le întorceau spatele.

Colonelul Carter, Malko şi un subofiţer din UEFOR care vorbea sârbă se prezentară la minuscula *obstina* (primărie), cerând să vorbească cu primarul. Acesta, un ţăran chel cu faţă ridată, apăru după câteva minute.

– Avem motive să credem că Radovan Karadžić, criminalul de război, se află în acest sat, anunţă colonelul american.

Bătrânul îl privi direct în faţă şi răspunse pe un ton calm.

– Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

În spatele lui, un afiş vechi al SPD lipit de perete chema la votarea lui Radovan Karadžić.

Roşu de furie, colonelul Carter îi zise adjunctului său:

– Căutaţi prin toate casele, pivniţele, frigiderele, grădinile. Adunaţi aici oamenii în casele cărora s-ar afla arme.

Micul grup se duse apoi la biserică. Erau doar două bătrâne care se rugau înăuntru. Când văzură uniformele, îşi făcură ostentativ semnul crucii şi ieşiră.

Ura era palpabilă.

Lăsând soldaţii să îşi continue percheziţiile, se aşezară la terasa pustie a unicului bistro, dar nimeni nu veni să îi servească. Alte două Apache aterizaseră, iar al patrulea continua să supravegheze satul în zbor circular.

*

* *

Radovan Karadžić şi şase dintre oamenii săi tocmai ajunseseră pe malul râului Tara, un mic afluent

al Drinei, după o jumătate de oră de mers pe o potecă prin pădure. De la apelul lui Milorad, şoferul camionului, „Preventiva" reacţionase. De fiecare dată când Radovan Karadžić se instala undeva, un traseu de rezervă era mereu prevăzut. Aici, era acest mic râu, abia navigabil...

O barcă cu fund plat, echipată cu un motor exterior, aştepta lângă malul noroios. Oamenii săi îl ajutară pe liderul sârb să urce, porniră motorul şi plutiră pe curentul de apă, cu viteză redusă. Prevăzuseră să debarce la Sćepan, un mic sat la vreo 10 kilometri de Čelebići. O ambulanţă venită de la Bileca, 40 de kilometri mai la sud, îi aştepta ca să îl conducă pe Radovan Karadžić la o nouă ascunzătoare.

Ar urma să călătorească împreună cu un popă, iar Radovan Karadžić ar fi considerat un bolnav pe moarte. În plus, una din maşinile Audi A8 ale „Preventiva" ar merge înaintea ambulanţei pentru a semnala traseul bun.

Barca tăia silenţios firul de apă. Nu parcurseseră 5 kilometri că auziră zgomotul elicopterelor. Faţa lui Radovan Karadžić se lumină de un zâmbet slab.

– Va trebui să-i mulţumim acestui Milorad, zise el, a procedat bine...

– Am pus trei mine pe potecă, anunţă Momčilo Bokan, sper că netrebnicii ne vor urmări.

Râul curgea între doi pereţi verzi până la Sćepan; nu era nici ţipenie de om. Radovan Karadžić îşi zise cu tristeţe că Gordana nu va mai putea reveni să îl vadă la Čelebići. Această ascunzătoare era exclusă pentru moment.

*
* *

Se făcuse deja ora 16:00. Percheziţia din Čelebići se încheia, după 7 ore de eforturi. Malko, Jovan Orić şi colonelul Carter trebuiseră să se mulţumească cu raţiile militare. Nimeni nu voise să le dea de mâncare. Locuitorii, ascunşi în casele lor, aşteptau ca invadatorii să plece.

„Capturile de război" fuseseră adunate în piaţa satului. Captură modestă pe care ar fi găsit-o în orice sat din Bosnia: arme Kalaşnikov şi cutii de muniţie, o duzină de aruncătoare RPG7 antitanc, grenade, obuze de mortieră, câteva mine. Rămăşiţele unui război civil recent...

Căpitanul care conducea operaţiunea veni să raporteze colonelului Carter.

– Am scotocit totul, *sir*, chiar şi congelatoarele. Niciun suspect.

– Nici urme ale trecerii lui?

– Nimic, *sir*, nimeni nu vrea să vorbească.

– Un traseu de urgenţă?

– Negativ: niciun drum nu porneşte din sat.

În acel moment un bărbat de o înălţime gigantică, de peste 2 metri, cu bustul cât un butoi, se apropie de ei, escortat de subofiţerul interpret care îi ţinea actele.

– Acest individ pretinde că a venit în vizită la un văr care a confirmat. Am căutat în maşina lui fără să găsim nimic suspect.

– Lăsaţi-l, oftă Malko, descurajat.

Încă odată, Radovan Karadžić le scăpase printre degete! Poate că nici nu fusese în Čelebići, în ciuda

prezenţei Gordanei Starović. Satul era probabil o etapă pentru ea.

– Încheiaţi, îi sfătui el, nu vom găsi nimic.

Radioul colonelului Carter bâzâi.

– Au interceptat camionul, anunţă ofiţerul american. Sunt urme de vopsea roşie pe bara de protecţie din faţă... Şoferul este interogat în acest moment de poliţia din Foča.

– Şi Nataşa?

– Au trimis o macara din Foča cu tot ce trebuie. I-au recuperat cadavrul. Aparent, a murit în cădere, dar maşina a ars şi este dificil de găsit urme.

– Biata fată! oftă Malko.

Şi pe ea voia să o răzbune.

– Întâlnire la Foča, făcu el. La baza UEFOR. Vom vedea după aceea.

Oamenii din Task Force Eagle se întoarseră la elicoptere în şir indian. Cele trei aparate decolară din sat în nori de praf.

Jovan Orić oftă.

– Sunt frânt! N-o să dormim în maşină, în seara asta?

– Nu, promise Malko. Mergem la Foča, ca să urmărim interogatoriul şoferului camionului.

Avea o idee în cap: bărbatul responsabil, aparent, de moartea Nataşei poate, în schimbul renunţării la urmărire, va furniza vreo informaţie cu privire la Radovan Karadžić... Malko era tot mai decis să nu renunţe la această urmărire nebună în acest mediu ostil.

Erau puţini aliaţi, neputând conta nici pe majoritatea oficialilor, nici pe cooperarea sârbilor şi bosniacilor. Când nu avea de înfruntat o opoziţie activă şi

mortală... Plecară pentru a se opri chiar înainte de pasul Bakić. În afară de balustrada ruptă şi urmele de pe acostament, nu mai erau urme ale accidentului.

– Va trebui să se ridice o cruce aici, ceru Malko. În memoria acestei curajoase tinere.

– Mă voi ocupa eu, promise Jovan Orić.

Nu ar costa decât o foarte mică parte din milionul de dinari. Porniră iar. Malko era animat de o furie rece. De acum înainte, această afacere lua o turnură personală. El era cel care, involuntar, o trimisese pe Nataşa la moarte.

CAPITOLUL XVIII

Milorad Djukic, încătuşat cu mâinile la spate, aşezat pe un taburet în mijlocul camerei, nebărbierit, cu capul plecat, rezista ca un taur în arenă. Poliţistul bosniac care îl interoga se întoarse spre vizitatori, colonelul Carter, Malko şi interpretul.

– Urmele de vopsea găsite pe bara de protecţie par să provină de la Koral-ul 55 găsit în râpă, dar pretinde că nu a lovit-o, nici măcar nu a văzut-o.

– Întrebaţi-l ce s-a întâmplat cu femeia care călătorea cu ei, Gordana Starović? ceru Malko.

Întrebarea fu tradusă, iar răspunsul veni într-o frază scurtă.

– Nu ştie, făcea autostopul. A lăsat-o la intrarea în Foča.

– Minte! sări Malko. Eram în legătură cu Nataşa, şoferiţa Koral-ului 55. Aceasta a sunat de pe telefonul mobil tocmai când camionul intra pe şoseaua care duce la Čelebići. Până acolo, camionul nu se oprise. Deci Gordana Starović era încă în camion *după* Foča.

Milorad Djukic coborî capul fără să răspundă. Malko completă:

– Sunt urme de frâne provenind de la pneurile camionului la locul accidentului. Cred că şoferul a împins-o intenţionat în râpă. Pasagera lor nu făcea autostopul, ci avea întâlnire cu şoferul acestui camion la

o benzinărie Jugopetrol. Este fiica doctorului Nikola Starović, prieten apropiat al lui Radovan Karadžić.

Poliţistul sârb era tot mai încurcat. De la plecarea SFOR, bosniaco-sârbii care, în timpul războiului, făcuseră din Foča cartierul lor general, instalând chiar şi bordeluri pentru soldaţi, reluaseră controlul şi făceau legea aici.

– Avocatul său l-a sfătuit să nu răspundă la nicio întrebare, zise poliţistul.

– Are *deja* un avocat? se miră Malko.

– Da. Cineva i-a trimis unul, nu vrea să spună cine...

– Trebuie găsită Gordana Starović, zise Malko. Era în camion, a văzut totul. Familia ei locuieşte în Foča, nu trebuie să fie greu de localizat...

Poliţistul notă indispus numele şi îl trimise pe Milorad Djukic în celula lui, mărturisind apoi:

– Nu ştiu dacă îl voi putea reţine prea mult timp. Până la urmă, nu este nicio dovadă împotriva lui.

– Şi vopseaua de pe bara de protecţie?

– Nu este suficient. Trebuie o expertiză ştiinţifică care să dovedească că este chiar cea de pe Koral-ul 55.

– Trebuie confruntat cu Gordana Starović, insistă Malko. Şi vreau să asist la confruntare.

– *Dobre,* oftă poliţistul. Vă ţin la curent. Sunaţi-mă mâine dimineaţă...

Se întoarseră la Jovan Orić care aştepta afară. Sârbul nu se simţea în largul său.

– Dacă Gordana mă vede aici, gemu el, o să-mi scoată ochii.

– Vreau să-l arestez pe Karadžić, se răsti Malko. Chiar dacă o să dureze luni de zile. Este a treia oară

când îl forţăm să îşi schimbe ascunzătoarea; este în defensivă. Trebuie profitat de asta...

– Nici măcar nu ştiţi unde a fugit, de data asta, remarcă Jovan Orić.

– Milorad Djukik ştie desigur mai multe. Trebuie să îl facem să vorbească. Iar pentru asta, am nevoie de dumneavoastră.

Se duseră la *Cafe Serbinje* şi se instalară pe terasă. Jovan Orić comandă un Defender „Succes" pentru a-şi potoli emoţiile, iar Malko începu să îşi expună planul.

Pe măsură ce explica, sârbul se schimba la faţă.

– Vreţi să mă omorâţi! concluzionă el.

*

* *

După fuga de la Čelebići, Radovan Karadžić, instalat în noua lui ascunzătoare, avusese o discuţie lungă cu Momčilo Bokan. Şeful „Preventiva" ştia de acum cu cine are de-a face.

Un agent al CIA care lucra singur, foarte bine informat, susţinut de americanii de la Tuzla.

– Trebuie să-l eliminăm, concluzionă Momčilo Bokan. După aceea veţi fi la fel de liniştit ca înainte. Europenii nu mai vor să vă caute, cu adevărat. Nu mai este decât nebuna de Carla Del Ponte care vă vrea, dar nu dispune de mijloacele necesare. Dacă îl eliminăm pe acest tip, veţi fi liniştit.

– Iar Milorad, şoferul camionului?

– I-am găsit un avocat. Va scăpa. Este un dur, nu va spune nimic.

– Aveţi vreo idee pentru a-l elimina pe acest om? întrebă Radovan Karadžić.

– O să găsesc, promise şeful „Preventiva".

– Este bine, recunoscu Radovan Karadžić, dar sunt obligat să mă îndepărtez pentru o vreme, este prea riscant să rămân în Bosnia.

– Mergeţi în Muntenegru, îl sfătui Bokan. Încă mai aveţi prieteni acolo.

Ex-preşedintele Republicii Srpska se strâmbă.

– Nu mai am încredere în oamenii de acolo. Vor prea mult să se alipească Europei. Deja, de unii singuri, au adoptat euro ca monedă. Am fost prevenit că acolo nu voi mai dispune de aceeaşi protecţie...

*

* *

Gordana Starović termina tocmai să se îmbrace când un poliţist îi aduse citaţia la *Milicija*. Din ajun, îşi făcea griji pentru Milorad. Prietenul lui, Radomir, neimplicat în cauză, o ţinea la curent.

Avocatul plătit de „Preventiva" spusese că justiţia, sub presiunea UEFOR, încerca să îl acuze de ucidere. Şi că riscau să reuşească. Mărturia Gordanei Starović era deci capitală, căci ea fusese în camion. Doctoriţa nu încerca nici un fel de milă pentru şoferiţa Koral-ului. Faptul că un sârb cooperează cu TPIY sau cu americanii, o dezgusta complet. Deşi nu făcuse niciodată politică, susţinerea naţionaliştilor sârbi i se părea normală. Iar masacrele comise în timpul războiului civil erau doar preţul plătit. Cu atât mai mult cu cât sârbii nu fuseseră singurii care comiseseră masacre...

Îmbrăcată cuminte, cu părul prins la spate, luă maşina împrumutată de prietena tatălui ei şi se îndreptă spre *Milicija*.

La Foča, toată lumea o cunoştea, tatăl ei făcând din spital unul din cele mai bune stabilimente din ţară.

Oamenii veneau din toate părţile pentru a fi operaţi de el.

La *Milicija*, o puseră să aştepte pe un culoar, pe o bancă, lângă mai multe persoane, printre care un bărbat blond, vizibil străin, care o privea cu atenţie. Îi zâmbi automat căci îl considera seducător.

În fine, un miliţian o introduse în biroul unde avea loc interogatoriul. În faţa unui poliţist cu aer şiret, era Milorad Djukic. Avu o tresărire interioară. Îi adresă un zâmbet timid şi un semn cu ochiul discret. Interogatoriul Gordanei începu. De ce apelase la acest mijloc de transport puţin practicat pentru a călători şi ce se petrecuse pe drum?

Neştiind ce declarase şoferul camionului, nu fu deloc încurcată. Nişte prieteni, în Serbia, îi spuseseră că acest camion mergea până la Čelebići, unde voia ea să ajungă. Îl aşteptase la o benzinărie unde făceau de obicei plinul şi şoferul acceptase să o ia cu ei.

– Ce voiaţi să faceţi acolo? întrebă poliţistul.

– Să văd un prieten. Tatăl meu a locuit mult timp aici, cunosc multă lume în zonă.

– Acest prieten se numea Radovan Karadžić?

Gordana Starović nu dezarmă.

– Nu. Se numeşte Janko Pandurević, locuieşte în Čelebići.

– Îl cunoaşteţi pe Radovan Karadžić?

– Da, bineînţeles, era un prieten al tatălui meu, dar eu locuiesc la Belgrad de mult timp. Nu l-am văzut de mai mulţi ani.

– Totuşi, era la Čelebići ieri dimineaţă.

Gordana îl privi pe poliţist cu o ironie imperceptibilă.

– Dacă sunteţi atât de sigur, de ce nu a fost arestat? Se pare că este căutat.

Poliţistul coborî privirea şi reîncepu pe un alt front.

– Nu aţi remarcat nimic anormal pe timpul drumului?

– Nu, dar am dormit în câteva reprize. Eram obosită şi şoseaua face multe viraje.

– La ce oră aţi ajuns la Čelebići?

– În zori.

– Cu camionul?

Nu văzu expresia catastrofală a lui Milorad şi răspunse sec.

– Bineînţeles, nu pe jos!

Poliţistul luă dosarul şi citi.

– Domnul Milorad Djukic a declarat că dumneavoastră aţi coborât la intrarea în Foča. Care din voi spune adevărul?

Gordana Starović avu impresia că cerul îi cădea în cap şi rămase tăcută câteva clipe înainte să bâiguie:

– Nu înţeleg, am rămas în camion până la capăt, se înşeală.

– Nu cred, răspunse poliţistul. Încearcă doar să vă scape de responsabilitate, căci Milorad Djukik este acuzat că a împins intenţionat într-o râpă maşina Koral 55 a unei femei care vă urmărea, Nataşa Jelisić.

Gordana Starović se revoltă:

– Ne urmărea mergând înaintea noastră?

– Vă urmărea de la Belgrad, insistă poliţistul. Şi anunţa prin telefonul mobil despre prezenţa dumneavoastră în camion. Potrivit conversaţiilor ei, eraţi acolo în momentul acestui „accident"...

Gordana Starović se forţă să zâmbească.

– Toate acestea nu stau în picioare.

Poliţistul luă telefonul şi îi zise interlocutorului care era la curent:

– Invitaţi-l pe martorul Jovan Orić.

Câteva minute mai târziu, uşa se deschise şi apăru Jovan Orić. Pentru câteva clipe, din cauza părului vopsit, Gordana Starović nu îl recunoscu. Cu privirea atentă, se legăna în faţa biroului, vizibil foarte deranjat. Apoi, brusc memoria îi reveni.

– Îl cunoaşteţi pe acest bărbat? întrebă poliţistul pe tânără.

– L-am întâlnit acum câţiva ani la Belgrad, dar nu l-am mai revăzut de atunci.

O seară care se terminase cu o orgie formidabilă. Gordana, studentă la medicină, făcea nebunii cu frenezie.

Poliţistul se adresă apoi martorului.

– Domnule Jovan Orić, îmi puteţi confirma ceea ce mi-aţi declarat ieri?

Jovan Orić răspunse cu o voce nesigură:

– Eram însărcinat să o urmăresc pe Gordana Starović, bănuită că avea legături cu Radovan Karadžić. Am cerut verişoarei mele, Nataşa Jelisić, să o urmărească, când a urcat în acest camion la benzinăria Jugopetrol de la ieşirea din Belgrad. A rămas în legătură telefonică cu mine pe tot drumul. După spusele ei, Gordana Starović era încă la bordul camionului, atunci când erau deja pe şoseaua spre Čelebići, după bifurcaţia cu şoseaua nr. 8. Mi-a semnalat că se opreau şi că îi depăşea. Apoi, am pierdut legătura cu ea.

– Unde se afla ea exact?

– Tocmai urca pasul Bakić.

Gordana Starović simţea că îi explodează creierul: fugitivul şi îndepărtatul ei iubit tocmai o făcea să se scufunde! Următoarea întrebare a poliţistului avu efectul unei lovituri de pumnal.

– Domnule Orić, cine v-a însărcinat cu urmărirea acestei persoane?

Jovan Orić răspunse într-o suflare.

– Agenţi care lucrează pentru Tribunalul Penal Internaţional de la Haga.

Era prea mult... Gordana Starović scoase un fel de răget răguşit. Dintr-un salt, se ridică şi se aruncă asupra lui Jovan Orić, cu unghiile. Hotărâtă să îi scoată ochii. Datorită şocului, acesta căzu pe jos, în timp ce tânăra dermatolog îl lovea cu picioarele, unghiile, înjurându-l cu o ură incredibilă.

Când poliţiştii reuşiră să o imobilizeze, Jovan Orić abia mai vedea, cu faţa plină de zgârieturi, cu părul ciufulit.

– Nemernicule! urlă Gordana! O să-ţi taie testiculele, o să-ţi smulgă inima. *Da bagda Czko!*[1]

– Calmaţi-vă! zise poliţistul.

Gordana Starović se întoarse spre el, arătând cu un deget acuzator.

– Dumneavoastră ar trebui să părăsiţi Foča! De acum, când vă întoarceţi acasă, priviţi în urmă! Într-o seară, va fi cineva care vă va trage un glonţ în ceafă şi vă va da foc la casă. Nu sunteţi decât un trădător mârşav în slujba *amerikanski*. Un turc!

Înjurătura supremă.

---

[1] Să dea Dumnezeu să crăpi! (n.aut.)

– O să fiţi acuzată, o preveni poliţistul. Pentru mărturie falsă şi chiar mai mult! Apăraţi un criminal de război.

Gordana Starović se opri în faţa lui, cu picioarele depărtate şi pieptul palpitând.

– Nu o să-l prindeţi niciodată! zise ea. Niciodată. Nimeni nu îl va trăda!

Jovan Orić îşi tampona zgârieturile, evitând privirea ei. Gordana arătă spre el cu un deget ameninţător.

– Tu ai face bine să părăseşti Serbia!

– Pot să vă acuz de complicitate la crimă, concluzionă poliţistul. Doar dacă nu ne ajutaţi să îl găsim pe Radovan Karadžić.

– Duceţi-vă la dracu, să vă întâlniţi cu Carla Del Ponte! zise doctoriţa. Radovan Karadžić este mândria noastră a tuturor, Dumnezeu să îl apere!

Discret, unul din poliţişti se închină.

*

* *

Jovan Orić era şifonat. Zgârieturile de pe faţă îi dădeau un aer de câine bătut. Îi zise lui Malko:

– Nu mă mai pot întoarce la Belgrad. Or să mă omoare. Trebuie să mă ajutaţi.

– Ce vă trebuie?

– Un paşaport nou, nu sârbesc, pe un alt nume, şi bani. O să părăsesc Europa.

– Veţi avea toate acestea, promise Malko, dacă veţi continua să mă ajutaţi. Vreau să îl găsesc pe Radovan Karadžić.

– Cum?

– Întoarceţi-vă la Čelebići, pretindeţi că sunteţi prieten cu Gordana. Încercaţi să aflaţi cum a părăsit

Karadžić satul. Sunt sigur că era acolo. Eu o să rămân aici la Foča, ca să încerc să îl fac să vorbească pe şoferul camionului. Sau pe Gordana Starović. Ştie totul.

– Nu veţi reuşi, făcu Jovan Orić, nu îi cunoaşteţi.

*

* *

Era ora 14:00 când Jovan Orić intră pe şoseaua spre Čelebići. Cuprins de gânduri sumbre. Nu mai ştia cum să iasă din încurcătura în care îl băgase prietenia sa cu Vladimir Djorgevic. Acum, putea doar să fugă. Era obligat să continue... Maşina 4x4 urca rapid şoseaua sinuoasă, graţie motorului mare. Jovan Orić tocmai trecea de Zavait când văzu în retrovizoare o maşină care se apropia. La început, nu îi dădu atenţie, apoi, fiindcă nu îl depăşea, o privi mai atent. Sângele îi fugi din obraji şi avu brusc impresia că avea un măr veştejit în locul inimii. Era un Audi A8 negru care îl urmărea fără să îl depăşească. Din cauza reflexelor de pe parbriz, nu îi putea vedea pe ocupanţi, dar nu erau turişti.

Probabil era urmărit de la Foča. Mai avea în jur de o jumătate de oră de mers până la Čelebići, care era capătul şoselei. Nicio bifurcaţie pentru a putea scăpa şi nimeni care să îi vină în ajutor. Cu cămaşa brusc lipită de spate din cauza unei transpiraţii reci de teroare, luă telefonul mobil cu o mână tremurată.

– Sunteţi la Čelebići? întrebă Malko, recunoscându-i vocea.

– *Gospodin* Dimitri, răspunse Jovan Orić, dacă nu faceţi ceva, o să mor.

Îi relată lui Malko ceea ce se petrecea. Acesta înţelese că nu era decât o singură modalitate de a-şi salva aliatul.

– Încercaţi să mergeţi cât mai încet posibil, îl sfătui el.

– De ce?

– Anunţ Tuzla. O să le cer să trimită un elicopter pentru ajutor. Închid.

Jovan Orić se supuse, rulând cât mai încet posibil, pe mijlocul şoselei pentru ca Audi să nu îl poată depăşi...

Malko sună după câteva minute.

– Două elicoptere decolează în 5 minute, anunţă el. Vor fi la Čelebići în 20-25 de minute.

Jovan Orić spera din nou. Audi se apropiase. Văzu două figuri pline de ură în spatele parbrizului. Doi bărbaţi hotărâţi să îl omoare. Leoarcă, cu pulsul 150, nu scăpa din ochi oglinda retrovizoare, decât pentru a privi cerul. Când intră în linia dreaptă înainte de Čelebići, avu brusc o idee şi acceleră brutal. Audi A8, deşi puternic, se distanţă şi Jovan Orić reuşi să ia un avans de vreo 100 de metri.

Când ajunse în piaţa din faţa bisericii din Čelebići, era singur. Opri şi sări practic din maşina 4x4 direct în naosul bisericii! Apoi, se duse spre micul altar unde ardeau lumânările, luă un pumn, se închină şi le puse pe platoul de sus.

Rugându-se cerului ca elicopeterele să ajungă la timp...

Nu se refugiase acolo din pietate, ci fiindcă îşi cunoştea adversarii. Pioşi, aceştia nu îl vor omorî în biserică. Ceea ce îl ajuta să câştige timp.

Îngenuncheat în faţa lumânărilor, începu să se roage, retrăind credinţa din copilărie. Era atât de absorbit încât nu îl auzi pe bărbatul care intră. Necunoscutul îngenunchie lângă el şi Jovan Orić recu-

noscu pe unul din pasagerii din Audi. Noul venit îl privea cu un dezgust făţiş, ca o insectă ieşită de sub un buştean. Se aplecă spre Jovan Orić şi murmură, arătând cu degetul spre platoul inferior:

– Acolo ar fi trebuit să pui lumânările...

Cel destinat morţilor.

Avertismentul transmis, icşi, lăsându-l pe Jovan Orić transpirând... Degeaba ciulea urechile, niciun zgomot nu venea din cer... Ori, ceilalţi aveau să se impacienteze. Vor veni după el, să îl execute afară...

Deodată, auzi un alt zgomot neaşteptat: tocuri înalte care loveau solul de marmură. Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu Gordana Starović care tocmai se închina. La rândul ei, îngenunche lângă fostul ei iubit.

Ochii îi luceau de ură.

– Ştii pentru ce am venit? zise ea în şoaptă. Vreau să îţi smulg personal boaşele. Nu îi voi lăsa să te omoare decât după aceea. Apoi o să te ducă în pădure şi o să te îngroape de viu, bastardule. Când mă gândesc că te-ai culcat cu mine, îmi vine să mă omor...

– Nu înţelegi, încercă să pledeze Jovan Orić, lichefiat.

Gordana Starović se ridică, îşi trecu degetele prin părul lui portocaliu, apoi îşi înfipse unghiile în ceafa lui Jovan, cu toată puterea, murmurând:

– Pe curând.

Moralul lui era şi mai căzut. Câteva minute trecură, apoi două siluete apărură la uşa bisericii. Veneau după el.

Urma să moară, într-un mod atroce.

*

* *

Cele două Apache zburau peste dealuri ca să nu atragă atenţia, ocolind muntele Pijes, care urca până la 1717 de metri. În fine, satul Čelebići apăru, în vale.

Cinci minute mai târziu, erau deasupra acoperişurilor roşii.

O maşină mare neagră era oprită în faţa bisericii, iar restul satului era pustiu.

– Obiectiv în vizor, anunţă pilotul elicopterului coordonator către Tuzla, coborâm. Ordine în caz de rezistenţă?

– Neutralizare, confirmă dispecerul.

Nu erau decât la câţiva metri de sol. Cei şaisprezece oameni îşi traseră cagulele pe faţă. Deja cunoşteau locurile din zilele precedente.

*

* *

Jovan Orić, paralizat de teroare, se întreba cum va scăpa de cei doi bărbaţi veniţi să îl scoată din biserică, când auzi zgomotul elicopterelor. Ochii i se umplură de lacrimi.

Era salvat!

Adversarii săi le auziseră şi ei. Rămaseră blocaţi câteva secunde, înainte de a reacţiona. Unul din ei se precipită afară în timp ce celălalt scotea un pistol de la curea. Jovan Orić înţelese că se pregătea să facă o abatere de la principiile sale religioase şi se aruncă pe burtă între două şiruri de bănci.

Mai multe bubuituri se auziră, smulgând bucăţi de lemn, şi Jovan Orić îşi zise că poate elicopterele ajunseseră prea târziu.

În acelaşi moment, o rafală lungă izbucni afară, urmată, câteva secunde mai târziu, de o explozie asurzitoare.

*
* *

O rafală de armă automată dinspre sol mătură brusc cabina elicopterului Apache din frunte. Pilotul, lovit în cap, pierdu controlul aparatului care începu să se mişte în zig-zag, învârtindu-se ca un titirez nebun. Copilotul încercă să îl redreseze, dar palele atinseră vârful copacilor şi elicopterul Apache lovi cu putere solul la marginea satului, luând foc imediat.

În celălalt aparat, pilotul anunţă baza.

– *Apache down! Apache down!* Ordine noi.

– *Rescue and hit!*[2] O să trimitem întăriri!

Deja, mitraliorul lateral îşi orienta arma. Reperase de unde se trăsese: un bărbat, înarmat cu un simplu Kalaşnikov, ascuns lângă biserică. Lansă o rafală lungă cu arma M60, care îl dezmembră literalmente pe trăgător. Treizeci de secunde mai târziu, Apache ateriză brutal, în timp ce opt oameni se desfăşurau, acoperiţi de mitraliera elicopterului de atac.

*
* *

Jovan Orić ridică capul. Era singur în biserică şi ecoul unei salve de împuşcături se auzea din exterior. Liniştea se lăsă brusc. Aşteptă un timp, apoi se apropie de uşa bisericii, lovindu-se practic de un soldat cu cagulă care îndreptă spre el un M16. Jovan Orić se grăbi să ridice braţele cât mai sus posibil şi militarul îi făcu semn să iasă.

Piaţa satului era pustie, cu excepţia celor patru militari americani. Nu departe de acolo, alţi patru acţionau cu extinctoare în jurul elicopterului care ardea.

---

[2] Salvaţi şi loviţi! (n.aut.)

Audi negru care îl urmărise semăna cu o strecurătoare, atât de ciuruită era de gloanţe. Şoferul, încă la volan, nu mai era decât o masă de sânge. Cei doi bărbaţi veniţi să îl caute în biserică erau întinşi, ceva mai departe, morţi, unul din ei strângând încă în mână un pistol-mitralieră Skorpio.

Reperă de asemenea şi ceva lângă biserică. Era ceea ce mai rămăsese din bărbatul sfâşiat de gloanţele mitralierei grele, cu un Kalaşnikov lângă el.

Câţiva locuitori priveau scena, de la porţile caselor. Rotorul elicopterului aterizat se învârtea în continuare într-un zgomot asurzitor. Cum pulsul lui Jovan Orić se mai calmase, realiză că lipsea cineva: Gordana Starović.

Scăpase.

Şi, deodată, o văzu: era amestecată printre gurăcască din faţa unei case. Nu risca nimic, americanii nefiind atât de numeroşi pentru a inspecta satul. Locotenentul care comanda operaţiunea aflându-se în elicopterul doborât, preluase comanda un adjutant. Se apropie de Jovan Orić şi urlă:

– *You*, Jovan Orić?

– *Yes*, făcu sârbul.

În acelaşi moment, o văzu pe Gordana Starović dezlipindu-se de grupul în care se ascundea şi mergând spre el. Cu un mers normal, înainta spre el. Jovan Orić văzu deodată pistolul negru din mâna ei dreaptă, atârnând pe lângă corp. Ar fi putut să se retragă uşor, dar ura era mult mai puternică.

– *Sir*, opriţi-o! strigă Jovan Orić către adjutant.

Din cauza zgomotului rotorului, americanul nu îl auzi. Gordana continua să înainteze, cu un zâmbet pe

buze. Din nou, Jovan Orić simţi cum inima i se chirceşte.

O rafală scurtă izbucni brusc. Unul din mitraliorii de pe Apache tocmai o reperase pe tânăra înarmată.

Gordana Starović se prăbuşi în mijlocul pieţei, practic tăiată în două, iar Jovan Orić, după un sughiţ, vomită tot ce avea în stomac...

*

* *

Alte două elicoptere aterizaseră, din care unul îl transporta pe colonelul Carter şi pe Malko, luat din trecere de la Foča. Când ei aterizau, în celălalt elicopter erau urcaţi cei patru morţi şi opt răniţi din Apache-ul doborât.

Cadavrele celor şase morţi „inamici" fuseseră aliniate lângă Audi negru, acoperiţi cu folii de plastic.

Malko se apropie de Jovan Orić, ghemuit pe o bancă, ameţit, sfârşit. Ridică o privire de câine bătut spre Malko.

– Ei... erau gata să mă omoare, bâigui el.

– Ştiu, recunoscu Malko. Este ceva normal: dumneavoastră v-aţi ales tabăra.

Sârbului îi venea să se sugrume, dar nu îndrăzni să spună că o alesese din cauza lui.

Un ofiţer de la Task Force Eagle tocmai verifica în Audi. Scoase o servietă mare din piele plină cu hărţi rutiere şi o altă hartă fixată pe un pătrat din lemn, găsită pe jos lângă şofer.

Malko o întinse pe capota maşinii şi o examină. Era o hartă a Bosniei, cu toată regiunea de frontieră, de la Goradze, la nord, până la Treblinje, în sud. După

oraşul Bilećka, o localitate numită Orah era încercuită cu roşu.

Conform hărţii, era un cătun situat pe malul lacului Bilećko, al cărui mal vestic era în Bosnia, iar cel vestic în Muntenegru.

Malko simţi cum pulsul îi creşte brusc şi se întoarse spre colonelul Carter.

– Cred că nu am venit aici degeaba! zise el el cu bucurie reţinută.

Acest sat situat chiar pe frontieră putea constitui o ascunzătoare perfectă pentru Radovan Karadžić.

CAPITOLUL XIX

Cimitirul din Foča era plin de lume. La intrare, o orchestră de alămuri închiriată cânta o muzică plină de tristeţe. Înmormântarea Gordanei Starović, fiica ţării, patrioată fervent, omorâtă de americani, era un eveniment inedit pentru acest mic oraş, unde nu se mai petrecea nimic şi o ocazie nesperată pentru a revitaliza patriotismul sârb.

Sute de persoane veniseră din cele patru colţuri ale Bosniei sârbeşti, conduse de o delegaţie a asociaţiei „Gavrilo Princip". În coada cortegiului, Malko şi Jovan Orić, însoţiţi de patru americani în civil, dar înarmaţi, urmăreau scena. În caz că vreo figură cunoscută ar fi apărut prin mulţime.

Malko hotărâse să aştepte înmormântarea Gordanei Starović înainte de a încerca să exploateze informaţiile găsite în Audi. Mai întâi, pentru a-l convinge pe Jovan Orić să continue să colaboreze, iar apoi pentru a permite organizarea unei noi operaţiuni logistice americane.

– Priviţi! făcu deodată Jovan Orić.

Chiar în urma sicriului, doi tineri duceau un enorm portret al doctorului Starović, tatăl tinerei, împreună cu Radovan Karadžić. Fotografie veche, făcută în urmă cu mulţi ani, dar care spunea mult despre sentimentele mulţimii adunate acolo.

Printre cei prezenţi, mulţi arborau tradiţionala beretă sârbă şi cocarda sau un ecuson cu Radovan Karadžić la reverul hainei. Sicriul era acoperit cu un imens drapel al efemerei Republici Srpska.

În faţa gropii săpate, a fost un adevărat delir. Înainte de a coborî corpul în groapă, un orator se urcă pe un mormânt, cu trei degete ridicate în semn de raliere, şi zise într-o portavoce:

– Dumnezeu să vă ajute, fraţi sârbi!

– Dumnezeu să te ajute! răspunse imediat mulţimea într-un cor puternic.

– Dumnezeu să vegheze asupra surorii noastre Gordana, care şi-a dat viaţa pentru a-l proteja pe conducătorul nostru, continuă bărbatul.

– Dumnezeu să o păzească! strigară în cor sute de voci.

Un bărbos, în vârstă, se urcă pe un mormânt alăturat: poetul sârb Ranko Jovovic, venit special.

– Forţe murdare ne-au călcat onoarea, stingând flacăra mândriei noastre în persoana lui Radovan Karadžić, declară el, dar vom învinge răul dincolo de moartea surorii noastre Gordana.

– Victorie, Radovan! strigară mai multe voci.

Apoi, începură să coboare sicriul în groapă, în timp ce un cântăreţ la *guslă*, un fel de chitară cu o singură coardă, instrument muzical naţional, cânta o melodie de o tristeţe infinită.

Malko aruncă o privire spre Jovan Orić. Sârbul, vizibil emoţionat, îşi şterse discret o lacrimă...

Parcă ar fi fost în 1992, în plin război civil. Nimic nu se schimbase cu adevărat în Bosnia. În timp ce se arunca pământ peste sicriu, o cântăreaţă, cu basma înnodată sub bărbie, recită o odă lungă pentru

gloria pădurii, lupilor şi a lui Radovan Karadžić. Mulţimea începu apoi să se împrăştie pentru tradiţionalul pahar într-un bistro, bere sau şliboviţă. Atunci, îi reperară pe Malko şi Jovan Orić. Avu loc un scurt conciliabul şi mai mulţi bărbaţi, ameninţători, se îndreptară spre ei.

Cel mai agitat luă o vază de flori de pe un mormânt şi o aruncă spre ei. Imediat, cei patru americani scoaseră armele şi agitatorii se retraseră. Jovan Orić dădu din cap cu tristeţe.

– Aceşti oameni sunt nebuni! Cred într-o lume care a dispărut. Trăiesc în visele lor. Gordana era o fată normală când am cunoscut-o.

Acest cortegiu explica mai bine decât toate teoriile de ce criminalul de război scăpa oricăror urmăriri de aproape 10 ani. Aproape un întreg popor îl proteja...

Se întoarseră la Land Cruiser, bulversaţi de naivitatea acestor oameni de bună credinţă, dar complet debusolaţi în căutarea unei lumi care nu mai exista.

Jovan se opri în faţa maşinii.

– Priviţi!

Lipiseră zeci de afişe cu Radovan Karadžić pe parbrizul maşinii 4x4...

După ce se despărţiră de gărzile lor de corp şi curăţaseră parbrizul, Jovan Orić şi Malko porniră spre sud: direcţia Orah.

*

* *

De la Bilećka, mică aglomerare urbană aflată la 160 de kilometri sud de Foča, de-a lungul frontierei cu Muntenegru, şoseaua ocolea malul lacului Bilećko, între Bosnia şi Muntenegru. Mai jos, era Treblinje şi

apoi, Dubrovnik, în Croaţia. Peisajul era arid, chiar frumos, cu case rare, izolate.

Aşezat lângă Jovan Orić care conducea, Malko scruta şoseaua în căutarea vreunui indiciu, cu planul găsit în Audi, la Čelebići, aşezat pe genunchi. Singurul indiciu pe care îl avea era acest nume înconjurat cu un cerc: Orah. Ori, ocoliseră deja aproape întreg lacul fără să vadă nimic. În fine, observară un şantier de refacere a şoselei şi Jovan Orić se duse să se intereseze.

– Orah este puţin mai departe, pe partea stângă a şoselei, anunţă el când se întoarse.

Ajunseră acolo în 10 minute. Un grup de case, căţărate pe un bloc de stâncă, care domina lacul. Îl ocoliră rapid. Decepţionaţi. Satul era format din cocioabe ridicate în bătaia vântului, fără garduri, dând spre o pantă lină acoperită de mărăcini, care cobora până la lac. În mijlocul acestuia, la jumătatea drumului între Bosnia şi Muntenegru, se ridica o insulă minusculă cu ceva ce semăna a capelă.

Malko nu ştia ce să mai creadă.

Preţul expediţiei pentru salvarea lui Jovan Orić fusese mare: pe lângă patru morţi, opt răniţi dintre care doi arşi grav, şi un elicopter pierdut. Deja, guvernul bosniac emisese un protest oficial, acuzându-i pe americani de un atac orb asupra unui sat nevinovat.

Din fericire, hârtiile găsite asupra ocupanţilor din Audi negru vorbiseră: era vorba despre membri ai „Preventiva" lui Radovan Karadžić, dintre care unul era căutat pentru crime de război şi se ascundea sub o falsă identitate. Se găsise un veritabil arsenal în Audi, inclusiv mine antipersonal, explozivi şi grenade. În acest sens, expediţia fusese utilă.

Plus un indiciu care părea preţios, iar acum dezarmant.

– Nu este niciun loc aici unde Karadžić să se poată ascunde, concluzionă Malko.

Un ţăran care păzea o cireadă de vaci apăru la marginea unei poteci care ducea spre lac. Jovan Orić se duse să-l întrebe. Când reveni în maşină, radia.

– La 300 de metri de aici, mai jos de nivelul şoselei, se află mănăstirea din Dobričevo! Datează din secolul al XIII-lea şi este una din cele mai frumoase din regiune!

Încă o mănăstire! Ca şi celelalte care erau pe traseul fugii lui Radovan Karadžić, de la Ostrog, în Muntenegru, la *Priština* sau San Stefan, aproape de Sombor, în nordul Serbiei. Doar că era dificil de ajuns acolo fără să atragă atenţia... Hotărâră să mai continue puţin şi găsiră o potecă care cobora spre lac. Se opriră la marginea malului pietros. Vederea spre lac era perfectă. În faţă, Muntenegru. În spatele lor, dincolo de mărăcini şi stânci, văzură câteva clădiri. Una din ele avea deasupra o clopotniţă. Cu siguranţă mănăstirea...

Malko îşi recăpătă brusc speranţa. Această mănăstire izolată, la o aruncătură de băţ de Muntenegru, corespundea perfect profilului ascunzătorilor lui Radovan Karadžić.

Mai întâi trebuia să se asigure că se afla acolo, apoi, să pregătească planul de atac.

– Jovan, zise el, o să ne întoarcem pentru a ne instala la Treblinje şi a pregăti continuarea operaţiunilor. Nu ne putem bizui decât pe noi. Primul lucru care trebuie făcut este o anchetă în zonă despre

această mănăstire. Mi-aţi zis că datează din secolul al XIII-lea?

– Absolut.

– Este vizitată de turişti?

– Desigur. Sârbii adoră acest gen de loc.

– Bine. Aţi putea să o chemaţi de la Belgrad pe prietena dumneavoastră Dragana, blonda care a luat masa cu noi?

– Bineînţeles, făcu Jovan Orić, vizibil mirat. Dar de ce?

– Pentru a ne da drept turişti, explică Malko. Sunteţi sârbi amândoi. O să închiriaţi o maşină fiindcă Land Cruiser-ul a fost cu siguranţă reperat. Apoi, veţi lua legătura...

– *Dobre*, încuviinţă Jovan Orić. O s-o sun pe Dragana, va fi cu siguranţă bucuroasă să părăsească Belgradul.

*

* *

Colonelul Carter se schimbase în civil pentru a veni după Malko, nu la Treblinje, ci la Dubrovnik, „perla Adriaticii", în Croaţia vecină. Cei doi serveau masa la terasa unui restaurant din oraşul vechi, plin de turişti, cu o vedere uimitoare spre portul pescăresc...

Mulţimea turiştilor de vară începea să sosească. Jovan Orić rămăsese la Treblinje pentru a-şi aştepta prietena care venea cu autobuzul de la Belgrad şi li se alătura. Malko se decisese în final să se cazeze la hotel *Excelsior* din Dubrovnik, anulând rezervările de la *Platini* din Treblinje.

Aici, în Croaţia, putea pregăti continuarea urmăririi fără riscul de a fi spionat.

Milorad Djukik era încarcerat, dar asta nu îi reda viaţa Nataşei. În privinţa lui Radovan Karadžić, acesta părea că a schimbat planeta încă o dată. Fără indiciile găsite pe harta rămasă în Audi, nu ar fi avut nicio idee asupra locului unde se afla...

În ciuda norocului, colonelul Carter asculta cu reticenţă cum Malko dezvolta următorul plan de atac.

În faţa unei asemenea atitudini, acesta din urmă nu se putu abţine să nu remarce:

– Ştiu că până acum, efortul meu a fost zadarnic, dar nu a lipsit mult. Şi acţionez sub mandatul preşedintelui SUA.

– Ştiu, recunoscu colonelul Carter. De altfel, Task Force Eagle v-a acordat un sprijin necondiţionat. Ceea ce ne-a costat material şi, mai ales, oameni. Am făcut un raport la Pentagon care mi-a adus un blam.

Lui Malko nu îi venea să creadă! El care îşi riscase viaţa şi pe cea a agenţilor săi sârbi! Inclusiv nefericita Nataşa care îşi pierduse viaţa.

– Ascultaţi, făcu el, nu vreau să îl prind pe Radovan Karadžić ca să fac din el un pitic de grădină... După cum ştiţi, primesc ordine *direct* de la Casa Albă.

– Ştiu, recunoscu colonelul Carter, penibil, dar eu depind de Pentagon. Dacă vreau să am note bune la dosarul de avansare, trebuie să urmez ordinele. Altfel, nu aş obţine niciodată o repartiţie bună...

– Şi care sunt ordinele primite?

Americanul îşi aplecă nasul în farfurie.

– Pot să vă dau toţi banii de care aveţi nevoie, dar Pentagonul se opune unei noi operaţiuni helipurtate. Mi s-a spus că, dacă reuşiţi să îl localizaţi din nou, să apelaţi la autorităţile locale din Bosnia.

Malko scutură din cap, uimit.

– Care se vor duce imediat să îl anunţe! Radovan Karadžić va muri de bătrâneţe...

Vizibil, colonelul Carter era la fel de dezgustat ca şi el.

– Acest gen de operaţiuni, sunt normale pentru CIA care le coordonează, nu pentru noi! pledă el. În plus, de la plecarea SFOR, avem ordine foarte stricte ca să nu afectăm populaţia...

– Deci, Karadžić nu are de ce să se teamă!

– Vorbiţi cu Langley! îl sfătui americanul. Cum vă stimez mult, vă dezvălui secrete care nu sunt îndreptăţit să le fac cunoscute.

– Deci, pentru mănăstirea din Dobričevo, trebuie să mă descurc singur?

– Întrebaţi la Casa Albă. Oricum, mijloacele securizate de comunicaţie de la Tuzla sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Era singurul loc din Bosnia, în afară de ambasada americană din Sarajevo, unde Malko putea comunica fără probleme. Dar era departe. Trei ore bune de mers pe şosea.

– Bine, concluzionă Malko, *we keep in touch!*

*

* *

Părintele Damir, tânărul popă cu trăsături regulate şi păr lung blond, strâns în coadă de cal, se cam plictisea în mănăstirea în care era, în acelaşi timp, *iguman* şi unicul călugăr.

În această perioadă a anului, era chiar singurul ocupant, un alt popă fiind bolnav, iar un călugăr era retras la altă mănăstire. Dobričevo, care data din secolul al XIII-lea, era unul din locurile cele mai

sfinte din Bosnia de sud. De asemenea, când primise un telefon de la patriarhul Vasilje care îi cerea să primească pe un novice pentru câteva săptămâni, fusese bucuros.

Pereţii austeri din piatră cenuşie, înveseliţi doar de ţiglele roşii ale prezbiteriului, adăposteau o biserică de aceeaşi culoare, surmontată de o clopotniţă cu trei clopote, şi alte clădiri, mai rustice, în spate, pentru vizitatorii aflaţi în trecere.

Invizibilă din şosea, cu o vedere magnifică spre lac, Dobričevo primea numeroşi turişti sârbi şi străini.

Totuşi, părintele Damir avusese surpriza vieţii lui văzându-l pe „novice". Nu îi trebuiseră decât câteva secunde pentru a-l identifica pe Radovan Karadžić, escortat de patru bărbaţi din garda lui personală.

Bineînţeles, părintele Damir îi sărutase mâna şi îl instalase imediat în cea mai frumoasă cameră din prezbiteriu, cea care avea un televizor legat la o antenă de satelit instalată în fundul grădinii.

Escorta lui Karadžić se instalase în chiliile libere din apropierea grădinii. Membrii gărzii erau foarte discreţi, ocupându-se cu hrănirea „novicelui" care nu ieşea din camera lui decât pentru a se reculege în biserică.

Pentru a sărbători venirea acestei „icoane" în mănăstirea lui, părintele Damir mergea în fiecare zi, spre seară, să cânte cu vocea lui gravă câteva rugăciuni.

Erau 4 zile de când fratele Radovan se instalase acolo şi nu îl văzuse decât de două ori. Din contră, gărzile lui veneau des să se roage. Şeful lor, un anume Momčilo, ceruse părintelui Damir să îi semnaleze

orice eveniment neobişnuit. Damir a fost întru totul de acord cu aceasta. Chiar el se ruga în fiecare zi pentru siguranţa oaspetelui său.

Se opri brusc din cântat: un cuplu tocmai intra în biserică. Ceea ce nu era de mirare, poarta mănăstirii fiind mereu deschisă.

Se duse înaintea vizitatorilor. Bărbatul avea o atitudine umilă, părul de un blond ciudat, statură înaltă, tipul de sârb pronunţat. Femeia era blondă, corpolentă, cu păr scurt, blond, dat pe spate şi o figură senzuală. Purta o rochie cu flori care îi dezvelea o mare parte din coapsele ei albe şi pline.

Bărbatul îi explică faptul că vizitau mănăstirile din regiune. Avea o carte groasă în care erau trecute mănăstirile principale din Serbia, iar aceasta îl impresionă pe părintele Damir.

– Veniţi afară, propuse el, vom putea vorbi mai bine. Vin şi eu.

În faţa intrării în mănăstire, era un platan foarte bătrân care adăpostea o masă mare din lemn şi bănci. Câteva minute mai târziu, părintele Damir veni la vizitatori cu o tavă pe care aducea o sticlă de şliboviţă şi un suc de mere. Era bucuros să vorbească cu acest cuplu, chiar dacă se străduia să îşi întoarcă privirea de la decolteul prea adânc al femeii.

Pălăvrăgiră un timp despre istoria mănăstirii, despre viaţă, politică şi, la final, bărbatul îi ceru permisiunea să viziteze mănăstirea împreună cu el.

Ceea ce părintele Damir acceptă cu plăcere.

Mai întâi cavourile, de-a lungul zidului de împrejmuire, dintre care două erau ale călugărilor, apoi mica biserică întreţinută cu grijă, cu pereţi acoperiţi cu

icoane sfinte. Cum invitaţii se îndreptau spre *komec*[1], îi opri.

– Nu este nimeni aici; aici locuiesc eu.

Îi trase spre spatele mănăstirii, unde erau chilii mici cu uşile deschise.

– Sunteţi singur aici? întrebă vizitatorul.

– Da, dar este şi o mănăstire de maici, ceva mai jos, cum mergi spre lac, explică părintele Damir. Se duc să pescuiască pentru că este mult peşte. Mai vând chiar şi la piaţă... Fac şi vin acolo...

Vorbind, îşi mângâie barba blondă lungă. Brusc, o sonerie înfundată se auzi de sub sutana neagră. Băgă mâna într-un buzunar şi scoase un telefon mobil. Răspundea interlocutorului cu „*da*" sau „*ne*".

După ce puse telefonul la loc în buzunar, zâmbi ca să se scuze:

– Trebuie să merg la mănăstirea de maici pentru a oficia o slujbă. Acolo, nu au decât un diacon. Aş vrea să vă arăt unele dintre comorile bisericii mele. Puteţi reveni mâine, pe la aceeaşi oră? Voi avea timp mai mult pentru dumneavoastră. Văd că sunteţi interesaţi mult de lucrurile sfinte. Este bine.

– Cu plăcere, părinte Damir! acceptă vizitatorul, deci vă spun pe mâine.

Îi privi cum se duc spre o Toyota şi se întoarse în prezbiteriu cu tava. Imediat fu acostat de Momčilo Bokan care îl aştepta la intrare.

– De ce mi-aţi spus să le propun acestor oameni să revină? întrebă părintele Damir.

Momčilo Bokan îl privi cu compătimire.

---

[1] Prezbiteriul. (n.aut.)

– Părinte Damir, aceştia nu sunt turişti *adevăraţi*! Îl cunoaştem pe acest bărbat: lucrează cu cei care îl urmăresc pe scumpul nostru frate Radovan. Prezenţa lor aici dovedeşte că ne-au dat din nou de urmă, adăugă el; nu ştiu cum. Ne urmăresc de la Belgrad.

Părintele Damir se închină, terifiat.

– Dar sunt sârbi! protestă el. Dumneavoastră...

Nu îşi putea imagina că nişte sârbi vor pieirea lui Radovan Karadžić.

– Sunt trădători peste tot, oftă Momčilo Bokan.

– În acest caz, observă părintele Damir, de ce le-aţi propus să revină?

– Fiindcă ar fi revenit oricum. O să le dăm o lecţie. Când vor reveni mâine, du-i în biserică, încuie-i şi vino să mă anunţi.

Părintele Damir îl privi neliniştit.

– Doar nu o să pângăriţi această minunată biserică?

– Doamne fereşte! afirmă Momčilo Bokan cu cea mai mare sinceritate. Sunt la fel de credincios ca şi tine, părinte Damir. Vreau doar să nu îl mai urmărească pe fratele nostru iubit.

*

* *

În poziţie de drepţi, palid, cu privirea fixă, colonelul Carter asculta criticile lui Frank Capistrano. Vocea răguşită a consilierului special de la Casa Albă vibra de furie, iar ofiţerul nu putea decât să îşi puncteze discursul cu: „*Yes, sir. Very well, sir.* La ordinele dumneavoastră, *sir.*"

Îndepărtă în cele din urmă de la ureche receptorul telefonului securizat şi îl întinse lui Malko.

– Dl Capistrano doreşte să vă vorbească, *sir*.

Tremura. Era prima dată când discuta cu o persoană aflată într-o funcţie atât de înaltă.

– I-am rupt curul, zise simplu Frank Capistrano lui Malko. O să primească în 2 ore o telegramă de la Pentagon prin care vi se dau *toate* puterile asupra lui. Apoi, este rândul dumneavoastră. Chiar dacă trebuie să treceţi prin foc şi sabie restul Iugoslaviei, vreau capul lui Radovan Karadžić. Vreau să îl văd într-o celulă la Haga.

Cel puţin, era clar.

Malko îi mulţumi. De acum înainte, putea merge mai departe. După întoarcerea lui Jovan Orić şi a Draganei de la mănăstirea din Dobričevo, avusese o discuţie lungă cu sârbul. Acesta din urmă era convins că trebuia să continue căutările. Îşi puseseră la punct planul în sala de mese de la *Excelsior*, la Dubrovnik, cu o vedere frumoasă spre oraşul vechi.

Malko s-ar fi întors cu ei la mănăstire, aşa cum le propusese părintele Damir, pentru a evalua personal situaţia. Nu aveau dovezi ale prezenţei lui Radovan Karadžić, dar multe elemente făceau credibilă această ipoteză. De a doua zi dimineaţă, Malko îi ceruse colonelului Carter să îi trimită un elicopter, pentru a ajunge la Tuzla.

Discuţia cu Frank Capistrano pusese lucrurile la punct.

– Iată ce vom face, îi zise colonelului Carter. Vom fi la mănăstirea din Dobričevo pe la ora 18:00. Cât timp vă trebuie, pe şosea, pentru a trimite un Task Force Eagle?

– Patru ore.

– Bine. Plecaţi la ora 13:00 de la Tuzla şi aşteptaţi ordinele la Bilećka. De acolo, vă trebuie cam

o jumătate de oră pentru a ajunge la mănăstire. Dacă îmi dau seama că Karadžić este acolo, vă dau „semnalul" şi aştept pe loc. Luaţi destui oameni pentru a verifica cele două mănăstiri.

– Voi fi la Bilećka la ora 17:30, promise ofiţerul.

*

* *

Era fix ora 18:00 când Toyota lui Jovan Orić se opri în faţa mănăstirii. Malko era furios. Colonelul Carter tocmai îl anunţase că Task Force Eagle întârziase din cauza traficului. Mai aveau încă o oră şi jumătate până la mănăstirea din Dobričevo!

Nu avură timp să-şi mai pună întrebări: imediat ce coborâră din maşină, părintele Damir apăru din mănăstire şi veni în întâmpinarea lor. Fu vizibil surprins să îl vadă pe Malko.

– Am adus un prieten austriac, care este şi el la fel de interesat de mănăstirile sârbeşti, explică Jovan Orić.

– Este o mare onoare pentru mine, afirmă părintele Damir.

– Ne arătaţi comorile dumneavoastră?

– Veniţi.

Îl urmară până în biserică, unde începu să le prezinte explicaţii despre icoane, miniaturi, vitralii. Ajuns la altar, se opri cu o exclamaţie decepţionată:

– Ah, am uitat cheia de la raclă. Aşteptaţi-mă aici, mă întorc.

În lipsa lui, încercară să se intereseze de numeroasele opere de artă, cu gândul în altă parte. După 10 minute, Malko remarcă:

– Este ciudat. Să mergem să vedem unde s-a dus.

Când vru să deschidă singura uşă a bisericii, aceasta rezistă. După câteva secunde realiză că era încuiată cu cheia din *exterior*. Şi că se deschidea spre *interior*; o uşă din lemn masiv, ranforsată cu mult fier.

Malko simţi cum îi creşte pulsul:

– Karadžić tocmai pleacă!

Examinară ieşirile posibile. Vitraliile erau prea sus, iar această uşă putea rezista unui buldozer.

Brusc, se auzi un zgomot metalic în partea superioară a zidului, în stânga uşii.

Malko văzu o cădelniţă mare aurită, băgată din afară printr-o mică deschizătură pătrată aflată la peste 3 metri de sol din care ieşea un fum uşor. Ţinută de un cârlig, era mult prea sus pentru a o putea prinde.

Un miros nou se suprapuse peste cel de tămâie.

Un miros de ulei şi de pătrunjel, ca acela al unei supe ţărăneşti care tocmai fierbea.

Jovan Orić şi Dragana, ocupaţi să caute o ieşire, nu păreau să-i acorde atenţie.

Malko îşi aminti deodată ceva şi înţelese că era mirosul Morţii.

CAPITOLUL XX

Dragana Obrenović se apropie de Malko şi remarcă zâmbind:

– Uite, ai zice că afară se găteşte mâncare. Miroase a usturoi.

Jovan Orić, după ce făcu turul bisericii, reveni lângă ei, descurajat, dar deloc neliniştit.

– Dacă am avea o scară, am putea urca până la vitraliul din centru, zise el, dar datează din secolul al XIII-lea şi ar fi păcat să îl spargem. Nu este grav, prietenii dumneavoastră vor veni să ne elibereze.

Malko nu asculta, tocmai forma numărul colonelului Carter.

– Unde sunteţi? întrebă el.

– Tocmai am trecut de Bilećka, vom fi acolo într-o jumătate de oră.

– Trimiteţi o maşină înainte, zise Malko. Prietenii d-lui Karadžić ne-au încuiat în biserica mănăstirii în care au dat drumul la un gaz mortal, un fel de iperită. Ca în Irak.

– *My God!* făcu ofiţerul american... Vorbiţi serios?

– Veniţi cât mai repede posibil, răspunse simplu Malko, altfel vom fi morţi când veţi ajunge. Jovan, făcu el apoi, trebuie neapărat să găsim o cale să ieşim, altfel, o să murim toţi trei.

Sârbul râse ca de obicei, plin de bună dispoziţie.

– Morţi? De ce? Doar nu o să se întoarcă popa să ne omoare.

Malko îi arătă cădelniţa agăţată de perete.

– Această cădelniţă tocmai emană un gaz mortal. Iperită. Cum acesta este mai greu decât aerul, ne mai dă un mic răgaz, până ce ajunge la noi. Dar este inevitabil: dacă nu reuşim să ieşim de aici, vom fi gazaţi... Acest miros de usturoi şi pătrunjel este al gazului mortal pe care Saddam Hussein l-a folosit împotriva kurzilor.

Jovan Orić se albi.

– Nu este posibil ca acest popă să vrea să ne omoare! Este un om al bisericii.

Încă un suflet naiv.

– În Rwanda, îi reaminti Malko, preoţii au fost deseori în fruntea masacrelor... Şi apoi, poate că nu este un preot veritabil...

Scoase o batistă şi o puse peste gură. Protecţie derizorie, dar singura la îndemână. Simţea cum capul începe să i se învârtă. Neştiind efectul acestui gaz asfixiant, nu ştia cât timp vor putea rezista acestei ameninţări invizibile şi viclene.

– Faceţi ca mine! zise el.

Ochii începeau să-l înţepe.

Reperă deodată, în dreapta altarului, un orificiu situat la mai mult de 2 metri de sol. Trase o bancă în dreptul ei şi se urcă pe ea, aspirând avid aerul proaspăt, lăsând apoi loc celor doi sârbi.

– Respiraţi cât mai puţin posibil! recomandă el. Şi nu vă aplecaţi: acest gaz mai greu decât aerul rămâne la nivelul solului.

Capcana diabolică continua să scoată fum mortal.

În timp ce cei doi sârbi făceau cu rândul la vitraliul spart, Malko îl sună din nou pe colonelul Carter.

– Vom fi acolo în 20 de minute cel târziu, anunţă americanul. Noutăţi?

– Nu, zise Malko, dar riscaţi să ne găsiţi morţi. Grăbiţi-vă.

Nu se mai punea problema de Radovan Karadžić, ci să scape cu viaţă... Ofiţerul de Task Force Eagle, stupefiat, întrebă:

– De unde vine gazul?

– Armata sârbă deţinea grenade şi obuze cu gaz pe care nu le-a folosit niciodată, explică Malko. Oamenii lui Karadžić probabil le-au recuperat. Este principiul camerelor de gazare, doar că aceasta este o biserică din secolul al XIII-lea.

– Veţi rezista? întrebă americanul, noi nu putem merge mai repede.

– Sper, făcu Malko, dar încep să mă simt foarte rău. Ochii mă ustură şi am impresia că respir foc.

Ca pentru a-i da dreptate, Dragana Obrenović fu cuprinsă de o violentă criză de tuse. Aplecată, nu se mai putea opri. Malko alergă până la ea şi o forţă să se ridice pe bancă.

Cu gura larg deschisă, începu să aspire aerul din afară, ca o albină lipită de o floare. Jovan Orić se învârtea în toate direcţiile, în căutarea unei deschizături.

Degeaba.

În afară de micile vitralii şi de uşă, nu era nimic. Acum, nu se mai simţea mirosul dulceag al tămâiei, ci cel, înţepător şi chiar plăcut, de supă a diavolului... Dragana Obrenović se prăbuşi pe bancă, lividă. Făcu semnul crucii şi murmură:

– O să murim...

În timp ce Jovan Orić se urca la rândul lui pe bancă, Malko îşi zise că poate tânăra nu se înşela. Simţea cum capul i se îngreunează, iar plămânii îi funcţionau tot mai greu, ca şi cum ar fi fost prinşi într-un cleşte. Îşi amintea că citise că acest gaz paraliza progresiv muşchii respiratorii...

Număra secundele, în timp ce Jovan Orić stătea lipit de vitraliu. Poate că aşa se întâmpla într-un submarin blocat sub apă. Nu se recunoştea, luptând împotriva dorinţei feroce de a respira şi el aer de afară. În fine, sârbul se lăsă pe bancă şi Malko putu trage şi el puţin aer proaspăt, dar nările îi erau în continuare impregnate cu mirosul înfricoşător şi delicios al morţii.

Ancheta lui risca să se oprească acolo.

*

* *

Cele patru călugăriţe vâsleau cu regularitate, propulsând barca neagră pe apa calmă a lacului Bilećko.

Aşezat în faţă, Radovan Karadžić privea malul muntenegrean apropiindu-se. Încă un kilometru. Tocmai ocoleau mica insulă pe care era ridicată o capelă minusculă. Trecând prin faţa ei, îşi făcură cruce, inclusiv cei patru membri ai „Preventiva" care stăteau cu spatele la fostul preşedinte al Republicii Srpska, supraveghind malul pe care tocmai îl părăsiseră.

Nu sesizară niciun semn de activitate.

Damir, *iguman-ul* mănăstirii, se refugiase la mănăstirea de maici, unde nimeni nu ar veni să îl caute. Momčilo Bokan era bucuros de ideea lui. „Preventiva" recuperase din stocurile corpului de armată de Drina un anumit număr de arme cu gaz ale armatei

iugoslave. Toată lumea uitase de existenţa lor căci, de teama represaliilor, aceste arme nu fuseseră niciodată utilizate.

Dar, pentru o operaţiune clandestină, erau perfecte. Grenada cu gaz fusese pusă în cădelniţă în locul tămâiei şi, cu ajutorul unei scări, Momčilo Bokan personal îşi poziţionase capcana mortală.

Vitraliile, prea înalte, erau inaccesibile, iar uşa, blindată cu bare de fier, fusese făcută să reziste la atacuri cu berbeci din Evul Mediu. Singura latură negativă a operaţiunii: Radovan Karadžić era din nou fugar. În Muntenegru, UEFOR şi americanii erau neputincioşi. Călugăriţele nu puseseră nicio întrebare când Momčilo Bokan le ceruse să îşi scoată barca destinată, în mod normal, pescuitului şi să ducă un pasager pe celălalt mal al lacului.

Toate ştiau despre ce este vorba, dar considerau ca o datorie sacră să îl apere pe acest combatant al Serbiei Mari.

Ferma care adăpostea mănăstirea de maici se afla mai jos de mănăstirea principală, astfel încât Radovan Karadžić putuse să se retragă discret şi să ajungă la malul lacului pe jos. Pentru o nouă călătorie...

Niciodată nu suferise atât şi într-un timp atât de scurt! Ce aveau americanii?

De cealaltă parte a lacului, ar fi obligat să meargă aproximativ un kilometru pe o potecă care ducea la şoseaua Treblinje-Nikšić. Prietenul care îi trimitea o maşină îi recomandase prudenţă: Muntenegru, condus de nerăbdarea de a intra în Europa, nu mai era ceea ce fusese.

Radovan Karadžić avea inima îndurerată gândindu-se că nu ar putea nici măcar să se închine la mormântul mamei sale, moartă în urmă cu un an în casa familiei lor din Nikšić. Risca să fie reperat de prea mulţi oameni, iar cimitirul era probabil supravegheat tot timpul. Ştia că, în ziua înmormântării mamei sale, zeci de agenţi din diferite servicii de informaţii îl aşteptau acolo. Nu putuse decât să trimită flori.

Soarele apunea în urma lor, luminând crestele dealurilor cu o lumină magică. Încă o jumătate de oră şi vor ajunge la mal. Apa clipocea uşor sub vâsle, iar călugăriţele nu deschideau gura. Deodată, una din gărzi scoase o exclamaţie, arătând cu degetul spre nişte oameni care alergau de-a lungul malului, departe în urma lor. Se întoarse spre Momčilo Bokan şi zise:

– Am plecat la timp.

Radovan Karadžić nu răspunse, gândindu-se că data următoare urmăritorii săi nu-l vor mai rata. În acest caz, gărzile sale aveau ordine precise: să-l omoare. Nu voia să păţească la fel ca Slobodan Milošević, să ajungă într-o celulă din sticlă să răspundă la întrebări idioate. Acţionase întotdeauna după conştiinţa sa şi, dacă ar lua-o de la capăt, ar urma aceeaşi cale...

Ca şi cum simţiseră pericolul, călugăriţele accelerară. Totuşi, nu riscau nimic: imposibil pentru americani, chiar şi cu un vapor rapid, să violeze apele muntenegrene. Partea din faţă a bărcii eşuă pe pietre cu un zgâlţâit scurt şi două dintre gărzi se repeziră să îl ridice pe Radovan Karadžić.

Abia ajunseră pe pământ şi călugăriţele plecară, desfăşurând plase de pescuit în urmă. Dacă erau

întrebate la întoarcere, ar furniza o excelentă explicaţie cu privire la plecarea precipitată...

Radovan Karadžić mergea deja printre mărăcini. Se grăbea să ajungă să se odihnească fără să mai tresară la vreun zgomot suspect. Chinuindu-şi picioarele pe solul denivelat, îşi zise că, dacă urmăritorii săi pieriseră în mica capelă a mănăstirii, era voinţa Domnului.

*

* *

Telefonul lui Malko suna de ceva timp când acesta reuşi să îl audă. Se simţea amorţit, ca şi cum ar fi fost anesteziat.

Jovan Orić se lăsase pe jos şi nici nu mai avea puterea să se ridice pe bancă... Dragana Obrenović rămăsese lipită de perete, ca un păianjen, respirând avidă.

– Malko! Malko! Sunteţi acolo? strigă vocea colonelului Carter.

Avu nevoie de un efort prodigios pentru a-i răspunde. Sau mai degrabă pentru a încerca să îi răspundă, căci buzele lui umflate şi înnegrite nu mai reuşeau să se mişte.

– Malko! Malko! repetă colonelul Carter. Sunteţi OK? Suntem aici, de cealaltă parte a uşii.

Malko, cu preţul unui efort supraomenesc, reuşi să articuleze câteva cuvinte.

– Deschideţi! Deschideţi repede!

– Nu reuşim, strigă americanul. Am trimis după un lăcătuş la Treblinje...

– Niciun lăcătuş, bâigui Malko. Nu e timp...

– Dar uşa este ranforsată cu fier! protestă americanul. Este o chestiune de câteva minute... Mă auziţi?

Malko îl auzea, dar efortul de a pronunţa fiecare cuvânt era prea mare. În fine, cu gura lipită de telefonul mobil, şopti:

– Lansator de rachete? Aveţi un lansator de rachete?

– Da, bineînţeles, zise ofiţerul. De ce?

– Trageţi în uşă. Altfel, suntem morţi...

Sesiză o tresărire a americanului.

– Dar este un nenorocit de monument istoric, din secolul al XIII-lea, protestă el, nu am dreptul...

– Faceţi-o! şopti Malko. Sau duceţi-vă la dracu!

Era prea obosit. Închise ochii, cu batista pusă la gură, simţind că era pe cale să moară...

Nu mai avea curajul să lupte. Cu oroare, realiză că se afla în mijlocul stratului de gaz şi că respira moartea la fiecare inhalare. Nu mai avea noţiunea timpului, plămânii păreau ruginiţi, solidificaţi în piept. Aproape că nu mai vedea. Insidioase, toxinele îi invadau tot organismul.

Împiedicându-l chiar să gândească.

Brusc, o explozie asurzitoare îl smulse din toropeală. Întrevăzu o lumină orbitoare, simţi o undă de şoc, apoi un miros mai acru decât cel al gazului. Aproape imediat, uşa capelei se deschise violent, sub efortul mai multor bărbaţi. Încărcătura rachetei pulverizase încuietoarea enormă din Evul Mediu.

Malko simţi că este ridicat, tras afară, auzi o voce care îi repeta numele, fără ca el să poată răspunde. Chiar şi aerul lacului i se păru fad: plămânii lui erau deja caramelizaţi.

O voce strigă:

– Oxigen! Oxigen, la naiba!

Închise ochii şi vomită. Apoi simţi un gust de cauciuc: tocmai i se pusese pe gură un fel de ventuză. Auzi un şuierat şi un jet de oxigen ieşi din butelie, arzându-i mai întâi gâtul, apoi bronhiile şi plămânii. Încercă să dea la o parte racordul care îi era ţinut cu forţa pe gură...

Era o hărmălaie incredibilă în jurul lui... Puţin câte puţin, creierul lui se dezmorţea, reîncepu să gândească, dar avea impresia că este paralizat.

Se simţi ridicat de jos, oxigenul inundându-i plămânii în continuare. Apoi totul deveni negru.

*

* *

Tomislav Tešić îl îmbrăţişă pe Radovan Karadžić din toată inima. Imediat ce îl văzuse sosind printre mărăcini, ieşise din Mercedes pentru a-l întâmpina. Cei doi bărbaţi se cunoşteau de mult timp. Tešić fusese ministrul de Interne al lui Radovan Karadžić în timpul efemerei Republici Srpska şi îşi împărtăşeau toate ideile.

– Ţi-e foame? întrebă el.

– Nu, mulţumesc, răspunse liderul bosniac, sunt puţin cam obosit. Şi dezolat că te deranjez. Ai venit de la Nikšić?

– Nu, din Podgorica. Ne întoarcem acolo, o să te instalezi în casa mea şi vei rămâne atât timp cât vei vrea...

– Nu este periculos?

Bosniacul râse destins.

– Nu te gândi! Prim-ministrul îmi mănâncă din palmă. Suntem asociaţi în afacerea cu ţigări.

Prim-ministrul muntenegrean iniţiase un colosal trafic de ţigări de contrabandă din care scotea profituri considerabile. Liniştit, Radovan Karadžić se aşeză pe pernele din Mercedes şi închise ochii. Era bine să aibă încă prieteni.

Auzi cu greu vocea lui Tomislav Tešić care îi şoptea la ureche:

– Ţi-am rezervat o surpriză.

O jumătate de oră mai târziu, erau la periferia din Nikšić. Radovan Karadžić dormita. Când se trezi, văzu gardul cimitirului din Nikšić. Doi bărbaţi se apropiară de maşină.

– Puteţi merge, anunţă unul din ei.

Tomsilav Tešić îi postase acolo pentru a preveni o eventuală intervenţie a poliţiştilor muntenegreni. Deschise portiera şi zise musafirului său:

– Să mergem. Dar nu rămânem mult timp...

*

* *

Malko avea senzaţia că are o forjă în plămâni. În ciuda administrării de oxigen şi a unei perfuzii înfipte în braţ pentru a-i elimina toxinele, se simţea incredibil de slăbit şi avea mereu senzaţii de ameţeală. Colonelul Carter se aplecă spre el.

– Cred că sunteţi OK acum! anunţă el. Doctorul vrea să rămâneţi sub observaţie 48 de ore. Este mai simplu decât să vă duc la Tuzla.

Evident, micul spital din Treblinje nu era foarte modern, iar medicii nu trataseră frecvent persoane gazate.

– Cum sunt ceilalţi? întrebă Malko.

– Sunt OK, îl asigură americanul, dar era cât pe ce. Fără lansatorul de rachete, acolo rămâneaţi. Doar că uşa capelei a suferit mult...

Nu era principala grijă a lui Malko. Închise ochii. Acum că se simţea mai bine, reîncepea să gândească şi furia îl invada. Nu numai că Radovan Karadžić îi scăpase printre degete, dar aproape că îşi lăsase pielea acolo.

– Nu aţi găsit pe nimeni în mănăstire? întrebă el.

– Nimeni. Popa s-a volatilizat. „Teddy Bear" se ascundea probabil în prezbiteriu şi a fost evacuat pe lac înspre Muntenegru... Am văzut o ambarcaţiune care se îndepărta în această direcţie.

– Şi nu aţi putut face nimic?

Colonelul Carter scutură din cap.

– Nimic: Muntenegru este o ţară suverană, nu avem dreptul să intervenim acolo. Bineînţeles, am semnalat incidentul autorităţilor din această ţară cerându-le să îl caute urgent pe Radovan Karadžić. Dar nu trebuie să contăm prea mult pe asta.

Malko făcu un gest plictisit.

– Cu atât mai rău, făcu el. *Ich gebe auf!*[1] Aş fi făcut tot posibilul.

Pentru moment, nu se gândea decât să se recupereze. Şi să se întoarcă la Liezen.

Gazele pe care le inhalase îi consumaseră toată energia.

*

* *

Străzile din Podgorica păreau ciudat de animate pentru Radovan Karadžić, obişnuit cu calmul de la ţară. Capitala minusculului Muntenegru avea aerul unui oraş mare, cu arterele lui largi paralele, restau-

[1] Abandonez! (n.aut.)

rantele, clădirile moderne. Traversară spre sud, iar Mercedes-ul opri la 5 kilometri mai departe, pe strada Tolstoieva, în faţa unei porţi din fier forjat, dublată de o protecţie opacă blindată. Cei doi batanţi principali se deschiseră automat şi Tomislav Tešić îi arătă lui Radovan Karadžić o terasă la ultimul etaj al vilei ornate cu colonade albe şi statui.

– Iată apartamentul tău! Sper că te vei simţi bine. Prietenii tăi vor dormi la parter.

Era prima dată după mult timp când ex-liderul bosniac stătea la cineva acasă. Din fericire, avea deplină încredere în fostul lui ministru de Interne.

– Poţi petrece toată vara aici, propuse Tešić. Noi vom pleca la mare. Am un iaht la Kotor.

– Mulţumesc, şopti Radovan Karadžić. Pentru moment, o să mă odihnesc.

Regreta deja camera mănăstirii din Dobričevo şi plimbările pe malul lacului.

*

* *

Malko privi bulele din şampania Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1996 cum clipoceau în pahar. Se simţea din nou în viaţă. Desigur, restaurantul de la *Excelsior* din Dubrovnik nu avea trei stele, dar langustele erau delicioase şi proaspete, iar Taittinger bine frapat.

De la începutul mesei, Jovan Orić şi Dragana beau şampania ca pe apă. Pentru tânăra sârboaică, era primul ei contact cu civilizaţia adevărată.

Jovan Orić avea încă tenul gălbui, ca şi cum era după hepatită, iar Dragana, deşi machiată, semăna cu un cadavru. Doar sânii, mereu expuşi, suportaseră cu bine încercarea.

La 48 de ore după „gazare", în afară de o durere de cap persistentă, Malko se simţea gata de atac.

Fără să ştie exact ce avea să facă.

– Care sunt planurile voastre? îl întrebă pe Jovan Orić. Vreţi în continuare să plecaţi din ţară?

Sârbul bău o gură de Taittinger înainte de a răspunde.

– Nu, zise el, nu cred. Doar că nu mă voi mai duce vreodată în Bosnia.

– Voi avea grijă să primiţi o compensaţie financiară foarte substanţială, promise Malko. În afară de milionul de dinari. Şi Dragana la fel.

Tânăra îi expedie o privire umedă, la limita provocării.

– *Hvala, hvala.*[2]

Cum sticla era goală, Malko comandă un Taittinger Comtes de Champagne roze, pentru a însoţi desertul. Începuseră deja când telefonul lui Malko sună. Era Vladimir Djorgevic, care suna de la Belgrad.

– Am aflat de la Munir ce vi s-a întâmplat, zise înaltul funcţionar sârb. Aceşti tipi nu se dau înapoi de la nimic... Radovan Karadžić se află într-o veritabilă cochilie de oţel. Deja este bine că aţi reuşit să vă apropiaţi atât de mult.

– De acum este în Muntenegru, zise Malko. Acasă la el. Sunt şi mai puţine şanse să îl prindem. O să mă întorc în Austria, iar prietenul dumneavoastră Jovan se va întoarce la Belgrad. A fost formidabil.

– Aşteptaţi! Sunteţi foarte aproape de Muntenegru. Cunosc pe cineva, la Podgorica, care ar putea să vă dea o mână de ajutor.

---

[2] Mulţumesc, mulţumesc. (n.aut.)

– La Podgorica? se miră Malko neîncrezător. Muntenegru este corupt până în măduva oaselor...

– Nu toţi, corectă Vladimir Djorgevic. Înainte de a renunţa, mergeţi să vă vedeţi cu unul din prietenii mei, Dusko Markovic.

– Cine este?

– Şeful Serviciilor muntenegrene. Este cinstit şi joacă pe cartea europeană. Dacă Radovan Karadžić se află acolo, el va şti şi va putea să vă ajute să-l localizaţi.

– Şi apoi?

Sârbul nu se încurcă.

– Apoi, va trebui să negociaţi. Amintiţi-vă că teroristul Carlos a fost extrădat din Sudan *cu* complicitatea autorităţilor sudaneze. Am putea face acelaşi lucru în Muntenegru care vrea să îşi câştige o reputaţie... Este un *long shot*...

Malko oftă.

– Bine, voi merge la Podgorica înainte să mă întorc la Liezen, dar nu îmi fac nicio iluzie...

CAPITOLUL XXI

Din restaurantul *Maşa*, perla culinară din Podgorica, aveau o vedere uimitoare spre clădirea roz a Ministerului de Interne, chiar în faţă, pe bulevardul Saint-Pierre-de-Stetinie, un Champs-Elysée al capitalei Muntenegru. Minusculă metropolă plină de verdeaţă, cu străzi largi umbrite, şi relativ modernă. Aici, efectele războiului civil nu fuseseră cunoscute, iar oamenii trăiau chiar bine, graţie nenumăratelor operaţiuni de trafic conduse de mafia muntenegreană...

Un tramvai galben trecu claxonând şi un grup de fete se depărtă alergând, cu râsete, ridicându-şi fustele lejere. Era Mediterana fericită. Fetele erau sexy, bărbaţii nişte bestii cu alură de tăietori de lemne, dar te-ai fi crezut în Italia, din cauza teraselor şi a numeroaselor cafenele care se succedau pe trotuarele bulevardului.

Evident, mâncarea de la *Maşa*, vândută la preţ de aur, era infectă. Totuşi, Dragana urca de la parter, unde se afla cafeneaua şi patiseria, cu o farfurie pe care erau îngrămădite aproape toate prăjiturile din cofetărie. Veritabile alimente greu digerabile. În Muntenegru, mâncarea dietetică era o noţiune complet necunoscută. Dacă se putea mânca, înghiţeau până crăpau...

Malko se uită la ceasul Breitling şi oftă.

– Ce face?

Sosiseră dimineaţă, în urmă cu 2 ore, după un drum minunat începând din Treblinje, până la Nikšić, coborând apoi până la Podgorica. Cum ajunseseră în oraş, Jovan Orić îl sunase pe Dusko Markovic, şeful Serviciilor muntenegrene, aşa cum le recomandase Vladimir Djorgevic, fostul lui omolog sârb. Dusko Markovic le răspunsese că îi va primi după prânz. Va veni cineva să îi caute la *Maşa*.

Pe moment, Malko profitase ca să cumpere două brăţări groase de aur lucrate în stil oriental şi le oferise Draganei Obrenović pentru a o ajuta să uite de mănăstirea Dobričevo.

Prietena lui Jovan Orić aproape că leşinase de fericire. Amantul ei nu o obişnuise cu cadouri atât de somptuoase.

De atunci, nu înceta să îşi admire cadourile...

Odată terminat prânzul, aşteptau. Se distrau pe seama unui poliţist muntenegrean dotat cu un radar mobil în faţa restaurantului, care oprea automobilele ce mergeau cu viteză excesivă de-a lungul bulevardului drept. Cu spor. Trebuie spus că în Muntenegru, accidentele de maşină erau prima cauză a mortalităţii la tineri. De fapt, se puteau vedea uşor bolizi de mărci renumite, furaţi din Italia sau Germania, şi vânduţi la Podgorica pentru o bucată de pâine.

Apoi, cu ajutorul şliboviţei, aceşti tineri se lansau în curse cu peste 200 de kilometri la oră, care se terminau la spital sau în cimitir... De unde şi controalele multiple.

– Cred că este fata cu care am vorbit, anunţă Jovan Orić.

O brunetă, cu un corsaj negru şi o fustă galbenă, căţărată pe pantofi cu toc, tocmai ieşea din marea

parcare din faţa imobilului Ministerului de Interne cu acoperişul din ţiglă roşie, cu climatizoare agăţate ca nişte nasturi pe faţadă, la fiecare fereastră. Intră în *Maşa* şi apoi apăru după câteva minute la primul etaj. Schimbă câteva cuvinte cu Jovan Orić şi sârbul o prezentă lui Malko.

– Lydia, secretara d-lui Dusko Markovic. Ne aşteaptă...

Lydia avea nişte ochi negri magnifici, o fustă din mătase mulată peste un fund rotund şi un aer de târfă care o făcea suspectă că promovase pe baza prestaţiei de pe canapea.

Fără insistenţele lui Vladimir Djorgevic, Malko nu ar fi mers până la Podgorica. Nu dorea să mai încerce o nouă decepţie... Oamenii din Tuzla nu mai credeau nici ei. Muntenegru îl primise mereu pe Radovan Karadžić care era născut acolo... Mănăstirea Ostrog, la trei sferturi de oră de Podgorica, îl găzduise adesea, cu binecuvântarea autorităţilor.

Pe scurt, după părerea lui, era o încercare în van.

Avea pică pe el pentru că aproape provocase moartea celor doi aliaţi ai săi sârbi. Aceasta era meseria lui; totuşi, chiar şi dotata Dragana nu părea că îl mai urăşte, mai ales după brăţări şi după privirile piezişe pe care i le arunca.

Ajunseră într-un hol imens cu două scări monumentale. Aparent, nu aveau ascensor. Pereţii văruiţi în galben, lipsiţi de orice decoraţiune, miroseau a comunism, ca şi culoarele supradimensionate şi tavanele înalte cu văruială scorojită. Muntenegru avea puţine resurse naturale, în afară de ţigările de contrabandă.

În faţa lui, fundul Lydiei se legăna armonios, ca un îndemn la a-l urma. Ajunseră la etajul al treilea, iar

secretara îi introduse într-un mic birou ocupat de o blondă cu părul scurt, purtând un pantalon foarte ajustat, la fel de sexy.

– Este secretara particulară a d-lui Markovic, şopti Lydia.

Deja, blonda deschidea o uşă masivă din lemn închis la culoare.

Dusko Markovic, şeful Serviciilor muntenegrene, veni în întâmpinarea lor, cu mâna întinsă; alură de tăietor de lemne, păr grizonat, tuns scurt, privire clară. Îi făcu imediat o impresie bună lui Malko. Îl primi cu o frază lungă în sârbă din care se înţelegea numele lui Vladimir Djorgevic, apoi îi instală pe o canapea, în timp ce ambele fete îl încadrau cu lăcomie. Biroul era sobru, cu mobilele din lemn sculptat, biblioteca şi drapelul muntenegrean pe fundal. Se aduse cafea, turcească evident, cu un cub mic de rahat. Apoi, Malko, prin intermediul lui Jovan Orić, îi explică motivul vizitei sale, apoi incidentul de la mănăstirea unde fuseseră gata să piară gazaţi.

Răspunsul lui Dusko Markovic fu lipsit de ocolişuri.

– Radovan Karadžić a venit frecvent aici în trecut, dar preşedintele nostru ne interzisese să ne ocupăm de el, din solidaritate faţă de sârbi; în plus, ce-am fi avut de câştigat, decât inamiciţia acestor oameni, care sunt nişte fanatici? Astăzi, lucrurile s-au schimbat. Noul prim-ministru doreşte apropierea de Europa.

– Ce vrea să însemne asta? îl întrerupse Malko.

Dusko Markovic continuă să-l privească drept în ochi.

– Că dl Karadžić nu mai este binevenit în Muntenegru...

Malko simţi că îi sare muştarul.

– Totuşi, zise el, acum 3 zile, a fost văzut traversând lacul Bilećko şi debarcând pe malul muntenegrean. Unde se află acum?

Dusko Markovic se duse să ia de pe biroul său un dosar subţire, roşu, îl deschise şi citi:

– Ceea ce spuneţi este perfect adevărat. Dl Karadžić, în compania a patru bărbaţi care nu au fost identificaţi, dar aparent fac parte din garda sa de corp, a sosit clandestin în Muntenegru. A fost primit de unul din vechii săi prieteni, dl Tomislav Tešić, care a fost ministrul său de Interne în Republica Srpska. Acest bărbat este foarte legat de preşedintele nostru şi locuieşte în Muntenegru, aici la Podgorica.

– Radovan Karadžić este la el?

Dusko Markovic zâmbi.

– *Era* acolo. Cum telefonul d-lui Tešić este ascultat în permanenţă datorită activităţilor sale, am putut obţine anumite informaţii. Dl Tešić a fost avertizat că nu îl poate găzdui pe dl Karadžić fără ca noi să nu anunţăm autorităţile Uniunii Europene. Este vorba de credibilitatea noastră...

– De ce nu l-aţi arestat? se miră Malko. Este emis un mandat internaţional de arestare de mult timp.

Din nou zâmbetul lui Dusko Markovic.

– Serviciul meu nu are atribuţii de poliţie; este o decizie care ţine de Ministrul de Interne.

Radovan Karadžić putea trăi adânci bătrâneţi liniştite: doar fantomele victimelor sale l-ar urmări.

– Deci, concluzionă Malko, este bine mersi la prietenul său!

– Nu. O sentinţă de expulzare a fost semnată şi a părăsit teritoriul muntenegrean ieri.

– S-a întors în Bosnia?

– Nu cunosc, mărturisi şeful serviciului de informaţii. Prietenul său Tešić l-a condus împreună cu cei patru însoţitori până la portul Bar, la Adriatica. S-a îmbarcat pe un vas particular aparţinând d-lui Tešić, a cărui destinaţie noi nu o ştim...

– Aveţi cel puţin numele lui?

– Nu sunt autorizat să vi-l comunic, mărturisi el. Este vorba de un cetăţean muntenegrean, de acum.

Malko se ridică, exasperat. Încă o dată, Radovan Karadžić scăpase spre o destinaţie necunoscută. Se lăsă o tăcere apăsătoare plină de subînţelesuri. Era înnebunit de furie că se obosise degeaba din nou. De acum, înţelegea mult mai bine de ce Radovan Karadžić nu fusese prins de 10 ani.

Întreaga regiune îi era supusă...

– Vă mulţumesc, zise el. Voi transmite aceste informaţii celor în drept.

Cele două secretare păreau transformate în statui de sare. Foarte binevoitor, Dusko Markovic ieşi din biroul său, însoţindu-l pe Malko până în capul scărilor monumentale. În momentul despărţirii, întrebă brusc:

– Vorbiţi rusa?

– *Da*. De ce?

Discret, funcţionarul muntenegrean scoase din buzunar o hârtie împăturită pe care i-o strecură în palmă lui Malko şi zise încet în rusă:

– În timpul sejurului său, unul din asistenţii d-lui Karadžić a dat un singur telefon. Nu am putut

asculta conversaţia, dar am notat numărul apelat. Suna de pe telefonul mobil. *Posibil*, aceasta să vă ajute. *Good luck*.

Malko nu aşteptă să coboare scările pentru a desface hârtia. Nu conţinea decât un număr de telefon: +10 3432 786546.

Un număr din Grecia.

La început, nu realiză. Apoi îşi dădu seama că Grecia era *şi* ea o ţară ortodoxă foarte apropiată de Serbia. Firma care furnizase var nestins pentru îngroparea cadavrelor de la Srebrenica era grecească.

Doar CIA îl putea ajuta.

În parcarea mare, Jovan Orić se întoarse spre el, puţin cam jenat.

– Ce facem acum, *gospodin* Dimitri?

– Cred că drumurile noastre se despart aici, răspunse Malko. O să vă întoarceţi la Belgrad?

– Da, dacă vreţi să veniţi...

Malko dădu din cap.

– Nu mai am nimic de făcut acolo. Nici în Bosnia. Nici în Muntenegru. O să mă întorc şi eu acasă. Există un aeroport aici?

– Bineînţeles, este nou-nouţ, plătit de Uniunea Europeană, se lăudă Jovan Orić. Vreţi să mergem?

– Da.

În primul rând, voia să părăsească oraşul. Chiar dacă informaţia lui Dusko Markovic nu era lipsită de valoare...

Efectiv, aeroportul din Podgorica, strălucind de nou, supradimensionat pentru cele patru zboruri, era magnific. Tabela de afişaj anunţa un zbor spre Budapesta, unul pentru Roma şi unul pentru Frankfurt, plus

„naveta" de Belgrad. Îşi zise că, de la Frankfurt ar ajunge în Austria mai uşor şi se duse să îşi ia bilet.

Despărţirea fu emoţionantă. În mod vizibil, Dragana nu prea voia să se întoarcă la Belgrad după această aventură.

– Am 492 de kilometri de viraje înainte, oftă Jovan Orić. Zece ore de mers pe şosea şi totul este bine.

Dragana îndreptă brusc o unghie roşie spre tabela de afişaj şi se lansă într-o discuţie lungă cu Jovan Orić.

– Este un zbor spre Belgrad peste 2 ore. Ea vrea să ia avionul, explică acesta. Evident, este mai puţin obositor decât pe şosea. Iar eu o să călătoresc singur...

Dragana se lipi de el, murmurându-i la ureche, iar Jovan Orić, care era un tip de treabă, cedă cu un zâmbet resemnat. Plăti chiar şi cei 120 de euro pe bilet la Air Montenegro... Dragana şi Malko îl conduseră până la Land Cruiser, care porni spre nord.

– Este adevărat că drumul pe şosea este foarte dificil, mărturisi Dragana când rămaseră singuri, într-o rusă proastă, dar aşa o să vă ţin companie. Avionul dumneavoastră este tot peste 2 ore.

– Ceva mai mult, corectă Malko.

După toată tensiunea ultimelor zile, silueta apetisantă a Draganei tocmai îi trezea libidoul. Ca şi cum aceasta ghicise, îi propuse:

– *Davai!* Cunosc un loc unde ne putem odihni cât aşteptăm avioanele.

La prima vedere, imensul hol pustiu nu oferea prea multe colţuri intime. Merseră de-a lungul ghişeelor de închiriat maşini, intrând într-un hol care deservea mai multe anexe ale aerogării. Dragana părea să ştie perfect unde se află.

Împinse o uşă şi intră într-o încăpere fără fereastră, mobilată cu un birou metalic, un clasor şi trei scaune. Din fericire climatizarea funcţiona şi domnea o răcoare plăcută. Tânăra sârboaică răsuci cheia din broască pe interior şi îi aruncă lui Malko o privire care ar fi topit şi o banchiză.

– Iată! *Dobre!* Ne putem odihni...

Doar dacă dormeau în picioare precum caii, altfel Malko nu vedea cum.

– Unde suntem aici? întrebă el.

– Sunt birourile administratorilor de la firmele de închiriat maşini. Sunt încă libere, iar traficanţii le folosesc pentru a depozita ţigări. Nu au încă marfă. Este simpatic, nu?

Cu spatele rezemat de birou, îl privea de sus, uşor aplecată în faţă, pentru a-şi pune în valoare sânii mari, strânşi în dantelă; degaja mereu senzualitate.

Cum Malko se mulţumea să o privească, ea trase de nodurile care ţineau strânsă rochia şi le desfăcu. Cele două părţi din mătase imprimată căzură în lateral, dezvelindu-i picioarele până la şolduri şi la chilotul de un alb imaculat.

– Vino să te relaxezi! zise ea, trecând brusc la tutuială.

Cu picioarele desfăcute, bazinul înainte, îl provoca ostentativ. Malko se apropie şi, imediat, ea se lipi de el, cuprinzându-l cu braţele după gât şi strecurându-i o limbă de un kilometru în gură...

În acelaşi timp, pubisul ei începu un dans lent peste abdomenul lui. Erau lipiţi ca timbrele pe plic şi nu era deloc neplăcut. Când el puse mâna pe slipul alb, Dragana îşi manifestă satisfacţia desfăcând fermoarul pantalonului de alpaca.

În afară de şuieratul aerului condiţionat, în încăpere nu se auzeau decât respiraţiile lor tot mai precipitate. Din proprie iniţiativă, Dragana îşi trase în jos sutienul pentru a dezveli sfârcurile întărite ale sânilor. Apoi, punând mâna pe sexul lui Malko remarcă cu un zâmbet carnivor:

– Eşti bine dotat, o să mi-o pui bine.

Se înecau în romantism.

Aşteptând acest moment, se aplecă şi îi oferi lui Malko o gură expertă care, în mod clar, nu era la prima felaţie. Când se ridică, cu un gest grăbit, îşi scoase triunghiul de dantelă albă, descoperind un păr blond puţin cam stufos, despărţit în două de o crăpătură de mărgean; se prinse cu amândouă mâinile de marginea biroului şi privi cum sexul lui Malko o penetra lent.

– Îmi place la nebunie să mă uit cum mă pătrunzi! şopti ea.

Era un animal sănătos, sexual până în vârful sânilor. Se lăsă cu spatele pe birou, ridicând picioarele la verticală, în timp ce Malko se mişca în ea, profitând din plin de această recreaţie erotică. Dragana începu să îşi mişte bazinul ca şi cum ar fi fost aşezată peste un muşuroi de furnici roşii, îşi înfipse unghiile în ceafa lui şi urlă când simţi cum Malko se eliberează în ea.

Picioarele îi căzură la loc şi el se retrase pentru a o lăsa să se ridice. Privirea tinerei sârboaice se fixă pe sexul încă tare şi, fără să ezite, se lăsă în genunchi în faţa biroului şi îşi reluă felaţia, redându-i tăria. Apoi, se ridică, se întoarse, cu picioarele depărtate, fundul ridicat, cu spatele la Malko.

-Şi aşa, puţin! zise ea.

Această poziţie îl excită atât de tare pe Malko încât aproape că o ridică de la sol când se înfipse dintr-o singură mişcare în ea. Dragana fremătă din toţi muşchii, ca o iapă sălbatică, apoi, aplecată în faţă, cu bustul strivit de biroul metalic, punctă loviturile furioase ale lui Malko cu comentarii în limba ei. El, cu amândouă mâinile de şoldurile ei cam grase, se desfăta, uitând de gaze, frustrări şi de fantoma lui Radovan Karadžić. Zgomotul unui avion care decola îi reaminti fugitiv unde se aflau.

Dezlănţuit, se retrase din ea, declanşând o exclamaţie dezamăgită a Draganei care se transformă în urlet când simţi sexul tare ca un par forţându-i anusul.

Malko o sodomiză dintr-o mişcare, ca şi cum se cunoşteau de mult timp, şi, în câteva secunde, simţi cum sfincterul se relaxează, lăsându-l să o pătrundă complet. Astfel el ejaculă pentru a doua oară, ţipând ca un nebun şi el.

Mai târziu, când îşi refăcu nodurile rochiei, ea se întoarse, se uită la brăţările ei frumoase şi oftă.

– Trebuie să îl sun pe Jovan. Altfel, o să se supere pe mine.

Avea totuşi inimă bună.

*

* *

Zborul spre Viena fusese interminabil, cu o escală la Frankfurt, care parcă nu se mai termina. Când Malko debarcă în cele din urmă pe aeroportul din Schwechat, doar Elko Krisantem, în costum gri şi cu şapcă, îl aştepta lângă un Jaguar negru.

– Unde este Alexandra? întrebă el, cu strângere de inimă.

Uneori, îşi spunea că, într-o zi, nu o va mai găsi acolo. Erau lucruri care se întâmplau. Elko Krisantem îl linişti.

– *Grafin* are un vernisaj la Viena şi mi-a promis că nu se întoarce târziu, dar se poate să nu ajungă la cină.

Acel „se poate" însemna ceva desigur. Filozof, Malko se urcă în maşină şi privi cum defilează nenumăratele eoliene care desfigurau peisajul.

Era fericit că se întoarce acasă, chiar dacă acest castel consuma mult pentru întreţinere. Nu trăia decât odată şi nu se imagina într-un apartament în oraş. Chiar dacă pentru întreţinerea castelului din Liezen trebuia să joace la ruleta rusească...

Telefonul lui sună exact când intra în curtea castelului. Era colonelul Carter care suna de la Tuzla. Vizibil, foarte agitat.

– Informaţia lui Dusko Markovic este formidabilă! anunţă el. Am identificat numărul de telefon apelat în Grecia de unul din oamenii lui Radovan Karadžić.

– Ce este?

– Este al unui hotel care se află într-un mic oraş din Thessalonic, Uranopoli. Hotel *Alexandros*.

– Un hotel? remarcă Malko, surprins.

– Proprietarul acestui hotel, Aslanidis Alexandros, este un fervent admirator al lui Radovan Karadžić, continuă americanul. Am interceptat un mesaj care îi propunea să vină să se refugieze în Grecia. Este apropiat şi de un avocat din Atena, maestrul Lycourezos, care era avocatul oficial al lui Ratko Mladić şi Radovan Karadžić, în 1995.

Malko nu vru să se ambaleze; fusese prea dezamăgit. Poate că acest apel nu era decât unul banal. Dar, evident, nu putea să nu ţină cont de el.

– Cred că ar trebui să faceţi un tur pe la Uranopoli, sugeră colonelul Carter. Grecia este o ţară normală: dacă Radovan Karadžić se află acolo, am putea pune mâna pe el.

– Nu trebuie să vindem pielea ursului din pădure înainte de a-l împuşca..., oftă Malko.

Se întrerupse, o maşină intra în curte. Recunoscu Jaguarul decapotabil al contesei Alexandra. Aceasta ieşi din maşină, mulată într-un taior portocaliu strălucitor şi, pentru un timp, Malko îl alungă pe Radovan Karadžić din gândurile sale.

CAPITOLUL XXII

După ce se instalase în camera sa, la primul etaj al clădirii principale a hotelului *Alexandros*, Malko se duse la piscină, aflată mai departe şi mai jos, de cealaltă parte a unei alei interioare, plină de ţipete de copii şi diverse zgomote. *Alexandros*, la 8 kilometri înainte de Uranopoli, era un complex de recreere, cu mai multe bungalouri mari şi piscină imensă, separat de Marea Egee de şoseaua spre Uranopoli, ultima oprire înainte de peninsula Muntele Athos, veritabil stat în stat, ce regrupa douăzeci de mănăstiri ortodoxe, din vremuri străvechi. Nu se putea ajunge acolo decât pe mare, trecerea spre acest promontoriu ciudat din capătul Thessalonic fiind asigurată de feriboturi.

Nicio maşină nu putea ajunge la diferitele mănăstiri, o „vamă" controlând bagajele pelerinilor şi, pentru a pune piciorul pe acest munte „sfânt"[1], trebuia obţinut un *diamonitirion*, paşaport eliberat de autorităţile religioase de la muntele Athos.

Malko, graţie unei intervenţii a ambasadei Austriei, îşi procurase unul, ajungând la Uranopoli, la biroul „Agion Oros". Fără acest preţios document redactat în greacă, nici nu avea acces la feribot!

La *Alexandros*, turiştii păreau departe de această latură spirituală. Veneau acolo să profite de soare,

---

[1] *Agion oros*, în greacă. (n.aut.)

să îşi lase copii la piscină şi să se zbenguie în apele calde ale mării Egee. Dar trebuia să merite acest paradis! Mai întâi, un zbor până la Atena, apoi un altul, Atena-Salonic, şi, în final, 150 de kilometri de viraje grele printre dealurile golaşe.

Malko nu avea ce să comenteze. Frank Capistrano îl sunase personal la Liezen, pus la curent cu ultimele date ale cazului Karadžić, pentru a-l convinge să meargă în Grecia.

– Este o ţară membră NATO, precizase el. Acolo suntem ca acasă. Localizaţi-l pe acest netrebnic de Karadžić şi cerul o să-i cadă pe cap. Grecii nu pot să ne refuze *nimic*.

Vorbe optimiste...

Malko fusese surprins, ajungând la *Alexandros*, de aspectul de „Club Med". Nu îl vedea pe Radovan Karadžić ţopăind printre copiii care se stropeau cu apă sau participând la jocurile de societate din timpul serii. Dacă criminalul de război era cu adevărat în Grecia, cu siguranţă nu era la *Alexandros*.

Ajunse la piscină, întâmpinat de ţipetele unei duzini de copii. Adulţii, germani şi britanici de culoarea somonului, leneveau lângă bar, în timp ce un animator lansa primul joc al serii. Trebui să se depărteze pentru a nu fi angrenat fără să vrea...

Instalat la bar, comandă un uzo, din lipsă de votca, şi privi în jurul său.

Simţi deodată un val de adrenalină: separat de turiştii gălăgioşi, tocmai reperă doi bărbaţi care ieşeau în evidenţă faţă de restul clientelei.

Faţă în faţă la o masă mai deoparte, jucau domino. Unul, foarte înalt, arcuit de spate, cu craniul

roz, celălalt, mai în vârstă, solid, faţă ridată, păr grizonat.

Imediat, îşi zise că era vorba de membri ai „Preventiva" lui Radovan Karadžić.

Deodată, uzo i se păru delicios. Se întoarse pentru a nu fi remarcat de către cei doi bărbaţi. Nu venise degeaba! Dacă membrii „Preventiva" erau în acel colţ de lume, însemna că Radovan Karadžić nu era departe.

Evident, putea foarte bine să se ascundă sub un nume fals într-una din cele trei sute de camere de la *Alexandros*, ieşind afară doar pentru masă...

Îi observă din nou pe cei doi bărbaţi. Păreau complet relaxaţi. Desigur, liderul sârb nu era în pericol iminent în această ţară, dar era totuşi mai puţin sigur ca în Serbia sau în Bosnia. Când clienţii se aşezară la mese pentru cină în sala alăturată piscinei, luă loc şi el la o masă nu departe de cei doi suspecţi.

Aceştia mâncară foarte repede şi dispărură.

Perplex, Malko se opri, după masă, la recepţie unde lucra o liană blondă de un metru optzeci şi cinci, ai cărei strămoşi trebuiau să fie vikingi... Cei doi presupuşi sârbi tocmai luau liftul.

– Ce se face aici seara? o întrebă el pe recepţionistă.

Ea se strâmbă amuzată.

– Aici, nimic! Trebuie să mergeţi la Uranopoli. Sunt destule cafenele şi chiar locuri unde se poate dansa.

– Cei doi care tocmai au urcat, păreau plictisiţi de moarte, remarcă el.

Angajata căzu în capcană cu ochii închişi.

– Oh, ei îşi aşteaptă un prieten al lor care este plecat să se roage la *Agion Oros*. Practic nici nu ies. Au cerut un taxi pentru mâine dimineaţă, cred că se vor duce după prietenul lor.

– Cum? Nu este şosea.

– Cu feribotul, explică ea. Face turul peninsulei şi se opreşte de mai multe ori. Este o plimbare plăcută, chiar dacă nu se coboară pe pământ.

– Uite, voi încerca şi eu.

– Este simplu: vaporul pleacă la ora 9:45 în fiecare zi. Deserveşte toate porturile din peninsulă şi revine apoi la Uranopoli în locul de unde se cumpără biletele.

– Vreţi să mă însoţiţi? sugeră Malko râzând. Apropo, cum vă numiţi?

– Athinai.

Era evident că liana blondă era bucuroasă să discute şi cu altcineva în afară de un copil sau un ramolit.

– Cu plăcere, făcu recepţionista, dar muntele Athos este interzis femeilor şi tuturor femelelor în general.

– OK, concluzionă Malko, treziţi-mă mâine dimineaţă.

*

* *

Graţie decalajului orar – 9 ore – Malko putuse să dea uşor de Frank Capistrano care îi făcuse apoi legătura la Direcţia de Operaţiuni a CIA. Operaţiunea „Teddy Bear" se relansase. De această dată, totul era făcut pentru ca Radovan Karadžić să nu poată să scape de urmăritori.

În primă fază, guvernul grec nu fusese anunţat, dar staţia CIA de la Atena trimitea în zonă şase dintre

cei mai buni *case officers*, care se vor răspândi în diferitele hoteluri din Uranopoli.

Una dintre bazele NATO situată în Grecia fusese alertată, în cazul în care ar fi avut nevoie de elicoptere sau avioane. Mai multe nave din flota a VI-a SUA din Mediterana primiseră ordin să ajungă în marea Egee. Nu mai rămânea decât să-l localizeze pe criminalul de război.

Grecii ar fi anunţaţi doar atunci când nicio indiscreţie nu ar mai fi fost de ascuns. Pentru aceasta, Radovan Karadžić trebuia localizat precis. Din fericire, topografia era de partea urmăritorilor lui. Unica şosea spre Salonic mergea de-a lungul coastei şi se înfunda la Uranopoli.

Pe pământ, era imposibil de ajuns la peninsula muntelui Athos. În maximum 48 de ore, vasele din flota a VI-a vor patrula prin zonă, în cazul în care Radovan Karadžić încerca să fugă pe mare.

De data asta, Statele Unite erau pe fază.

Într-o ţară aliată, în plus...

În ciuda acestor eforturi, Malko era neliniştit: Karadžić mai avea o şansă de partea lui.

Într-o primă fază, avea să îi urmărească pe cei doi membri ai „Preventiva". Pentru prima dată, de la începutul urmăririi, avea un anumit avantaj: nimeni nu bănuia prezenţa sa în Grecia, nici desfăşurarea de forţe care se pregătea. Oamenii de la staţia de la Atena ajungeau a doua zi. Toţi aveau numărul de la telefonul Blackberry al lui Malko şi trebuiau să raporteze pe parcurs ocuparea poziţiilor.

Important era ca acest dispozitiv să nu se facă remarcat de către cei pe care îi urmăreau.

Malko reuşi cu greu să îşi găsească somnul, deranjat de urletele participanţilor la jocurile de societate, din jurul piscinei.

*

* *

Doi popi bărboşi, cu sutane negre lucind de murdărie şi uzură, erau instalaţi în fundul cabinei de pe feribotul *Halkidiki*, în faţa barului, oferind obiecte de cult – port-chei, brăţări din lână, icoane – pasagerilor în drum spre *Agion Oros*, Muntele Sfânt.

La bar, majoritatea pasagerilor preferau în locul acestei hrane spirituale, relaxarea berilor Mythos vândute de un barman nebărbierit. Vechiul feribot, care avea în partea din spate acest spaţiu mare acoperit, precum şi o plajă, mergea de-a lungul coastei peninsulei la câteva sute de metri, deservind toate „porturile" de la muntele Athos. Înghesuiţi pe banchete sau taburete, pasagerii jucau cărţi, citeau sau pălăvrăgeau. Majoritatea, pelerini, cu sacul în spate, sau popi care se întorceau la mănăstirea lor.

Malko, aşezat nu departe de popii comercianţi, urmărea cu coada ochiului pe bărbatul care se îmbarcase odată cu el. Celălalt rămăsese la *Alexandros*. De acum, graţie poliţiei greceşti, îi ştia numele: Božidar Popović, un sârb-bosniac, care nu era căutat de tribunalul de la Haga. Intrat în urmă cu 4 zile în Grecia, prin Salonic... CIA ceruse KOS[2]-ului o colaborare imediată, fără a preciza motivul. De acum înainte, la Atena, funcţiona o adevărată celulă de criză la ambasada americană, care coordona operaţiunea „Teddy Bear".

---

[2] Serviciile de informaţii greceşti. (n.trad.)

Sârbul era cufundat în citirea unei cărţi şi nu ridica nasul din ea, indiferent de peisajul care defila pe lângă feribot: o coastă stâncoasă brăzdată de fâşii de nisip, vegetaţie stufoasă, şi mai ales, nicio locuinţă.

Pelerinii de toate naţionalităţile veniţi să urce cărările Muntelui Sfânt dormeau în mănăstiri sau sub cerul liber.

Doar bărbaţi.

Dintotdeauna, Muntele Athos fusese interzis femeilor şi tuturor femelelor în general, aşa cum spusese Athinai... Chiar şi pentru regnul animal, această interdicţie era aplicată *ad literam*. Călugării se privau de lapte, neavând dreptul să crească vaci. Pe lângă aceşti fanatici ortodocşi, talibanii din Afghanistan erau nişte moderaţi, aproape toleranţi...

Nu era niciun hotel pe Muntele Athos, unde vehiculele care nu aparţineau teritoriului sfânt erau interzise... Cele douăzeci de mănăstiri ortodoxe îşi împărţeau teritoriul: şaptesprezece greceşti, una rusească, una bulgărească şi una sârbească. Aceasta din urmă, Chilandar, era una din cele mai vechi şi ocupa toate teritoriile din nordul peninsulei.

Aşteptând feribotul, Malko se documentase... Îi căută din priviri pe cei trei *case officers* ai CIA deghizaţi în pelerini şi însărcinaţi să îl sprijine. Încărcaţi ca nişte asini tineri, semănau cu toţi ceilalţi pelerini. Nu avusese, de la plecare, decât contact vizual cu ei. În afara oraşului Uranopoli telefoanele mobile nu mai funcţionau...

Feribotul încetinea. Malko zări o minusculă limbă de ciment, deasupra căreia erau două sau trei case; prima oprire.

Apropiindu-se, zăriră nişte vehicule care aşteptau încărcătura, un mic grup de călugări şi câţiva pelerini. Nimeni nu mişca printre pasageri. Această haltă nu era cunoscută.

Feribotul se apropie, perpendicular pe mal, şi partea din faţă se coborî, sprijinindu-se pe debarcaderul din beton. Malko îl văzu pe Božidar Popović ridicându-se şi mergând de-a lungul culoarului de deasupra compartimentului pentru vehicule. Nu avea decât un sac mic. Malko întâlni privirea unuia dintre *case officers* şi, din cap, îi făcu semn să îl urmeze pe sârb...

În 5 minute, escala se termină. De pe punte, Malko îl văzu pe Božidar Popović îndreptându-se spre un microbuz albastru Mercedes şi dând mâna cu un călugăr care se urcă imediat la volan. În timp ce feribotul se îndepărta, Malko îl văzu pe agentul CIA rămas singur pe plaja din beton...

Feribotul reporni, de-a lungul coastei. Mai mult de o oră de mers.

Următorul port se numea Dafni şi era capătul. Malko şi cei doi *case officers* ai CIA se amestecară prin mulţime. Mai multe vehicule aşteptau pasagerii, printre care şi două autobuze, înscrise cu Kyries, „capitala" Muntelui Athos. Malko luă loc, printre câţiva călugări, localnici şi mai ales pelerini încărcaţi ca asinii. Autobuzul începu să urce un drum desfundat, demn de Africa, şerpuind printre dealurile acoperite cu chiparoşi şi mimoze pe marginea crestelor abrupte. În anumite momente, se întreba cum reuşea să mai vireze... În fine, se opriră în centrul unui târg minuscul cu case din piatră cenuşie, înghesuit între două dealuri: Kyries, capitala Muntelui Athos. Gru-

puri de pisici hămesite, câteva buticuri şi o duzină de microbuze, fiecare cu destinaţie diferită. Malko înţelese rapid că fiecare mănăstire avea vehiculul ei. Pelerinii, arătându-şi *damonitirion*, se înghesuiau în vehicule pentru a ajunge la destinaţia finală.

Cerul se acoperise, ploaia începu să cadă şi, curând, nu mai rămaseră pe loc decât cei doi agenţi CIA, Malko şi o ceată de pisici înfometate. În mod vizibil, mai erau totuşi câteva femele pe Muntele Athos... Malko se apropie de un bărbat care bâiguia în engleză şi îl întrebă cum ajunge la mănăstirea Chilandar...

Grecul, şarmant, îi arătă o potecă care se pierdea pe munte.

– Pe acolo!

Îi întinse un mic ghid roşu intitulat în engleză *The Paths of Agion Oros*[3].

– Cu asta, nu puteţi să vă rătăciţi! Este cinci euro.

Malko descoperi în el traseele detaliate dintre mănăstiri. Ghidul său puse degetul pe hartă, pe verso:

– Iată. Mai întâi, mergeţi la mănăstirea rusească Panteleimonos. Este o vedere superbă. Apoi, urmând creasta, ajungeţi la Xenophontos, apoi la Dochariu, care vă va duce la mănăstirea bulgărească Zografu. După aceea nu mai sunt decât 2 ore de mers până la Hiliandariu, cea căreia îi spuneţi dumneavoastră Chilandar. Drumul este foarte frumos, dar fiţi atent la şerpi: sunt mulţi...

Malko deschise ghidul. Indicaţiile erau extrem de precise: „Intersecţie cu un alt drum, luaţi-o la stânga", „Intersecţie: continuaţi drept", „Bifurcaţie de trei drumuri: luaţi-o pe cel din stânga care coboară."

---

[3] Cărările muntelui Athos. (n.aut.)

Avea senzaţia că este din nou cercetaş.

– Este departe? întrebă el.

Grecul dădu din cap.

– Dacă plecaţi acum, veţi ajunge înainte de miezul nopţii!

Ceasul Breitling al lui Malko arăta chiar ora 1:15... Grecul preciză:

– Dacă nu sunteţi invitat la o mănăstire, veţi putea dormi sub cerul înstelat. Nu este frig, în această perioadă...

Consternaţi, cei doi *case officers* ai CIA păreau copleşiţi de greutatea sacilor lor. Malko încercă să rămână calm.

– Nu există niciun taxi?

– Nu.

– Niciun vehicul?

– Nu!

– Dar acela?

Arătă spre un călugăr bărbos şi murdar la volanul unui vehicul 4x4. Grecul zâmbi pudic.

– Este un călugăr de la Filotheu. Nu ar accepta niciodată să vă ducă la Hiliandariu, nu îi place pe sârbi şi apoi acum trebuie să se întoarcă la mănăstirea lui din sud.

Chiar şi pe acest munte sacru, rasismul domnea. Malko insistă:

– Nu este alt mijloc de a ajunge la mănăstirea sârbească?

– Ba da, conchise grecul. Puteţi coborî înapoi în Dafni, luaţi vaporul spre Uranopoli, la ora 5:00. Şi, mâine dimineaţă, luaţi acelaşi vapor, dar coborâţi la Yovantsa, prima oprire a feribotului. De acolo, un

drum urcă până la Zografu şi Hiliandariu. În fiecare zi, un vehicul de la Hiliandariu vine să ia provizii. Poate vor accepta să vă ia cu ei...

– Cum coborâm în Dafni? întrebă Malko, învins de Muntele Athos.

– Pe jos, faceţi doar 2 ore. Veţi ajunge la timp pentru a prinde vaporul.

– Nu e niciun taxi?

– Pot să încerc să vă găsesc unul... Dar costă 50 de euro.

Religia nu încurca afacerile... Zece minute mai târziu, se înghesuiau toţi trei într-o camionetă care cunoscuse şi zile mai bune. La Dafni ploua şi se instalară pe nişte bănci din lemn, pe terasa pustie a unei cafenele.

– Mâine, zise Malko către cei doi americani, o să încercăm să ajungem la mănăstirea aceea. Sper că prietenul vostru a reuşit să ajungă...

*

* *

Radovan Karadžić privi soarele care asfinţea, prin mica fereastră a chiliei, cu faţa spre vest. *Igumanul* mănăstirii Chilandar îl instalase în partea rezervată călugărilor aflaţi în trecere, în spatele bisericii care ocupa centrul esplanadei interioare. Mănăstirea era construită în cerc, pe fundul unei văi, cu diferite clădiri lipite unele de altele, cu acoperişuri din ţiglă, ziduri de cărămidă roşie şi cenuşie, cu balcoane şi excrescenţe din lemn roşu, totul dominat de un auster turn pătrat care rezistase tuturor invaziilor.

Biserica, pe toată lungimea, era acoperită cu un acoperiş curios în formă de şapcă. Câţiva chiparoşi ornau gazonul tuns al acestui atrium în aer liber.

Ansamblul aducea cu un castel-fortăreaţă, cu ziduri de 15 metri înălţime şi numeroase deschizături înguste. În perioada ei de glorie, Chilandar adăpostise până la trei sute de călugări. Acum nu mai erau decât vreo patruzeci, dintre care o duzină de popi care ţineau liturghia.

Ceilalţi erau călugări care nu aveau dreptul să ţină slujba. Se aflau acolo pentru a se ruga şi a medita. Unii nu ieşeau din chiliile lor decât pentru a lua masa în *trapeză*, reflectoriul mănăstirii.

Chilandar fiind una dintre cele mai vechi mănăstiri de pe Muntele Athos, 20% din terenuri îi aparţineau, întinzându-se pe sute de hectare, permiţând nenumărate promenade. Radovan Karadžić profita din plin, mergând frecvent să mediteze lângă un turn din secolul al XIII-lea aflat în ruină.

Clopotul anunţă masa – era ora 19:00 – şi îşi zise că nu ar avea timp să vadă toată corespondenţa adusă de Božidar Popović, plecat în aceeaşi zi cu feribotul care trecea din nou pe la 3:00 dimineaţa înspre Uranopoli. Îi dăduse o lungă scrisoare către soţia sa, Liliana. Era fericit că regăsise această mănăstire unde mai fusese înainte. Era cunoscut sub numele de fratele Jaromir.

Doar bătrânul *iguman* şi adjunctul său îi cunoşteau adevărata identitate. La Chilandar, nu era decât fratele Jaromir.

La mănăstire, nu se puneau întrebări despre trecutul călugărilor. Fiecare adopta numele pe care îl dorea şi se amesteca grupului în negru care, de la 4:00 dimineaţa, se ruga sau cânta în capela cu trei naosuri. Era ca în Legiune.

În spatele zidurilor înalte, Radovan Karadžić se simţea liniştit, plutind într-un univers în armonie cu al său. Numeroşi călugări din Chilandar erau foşti membri ai forţelor speciale din corpul de armată de la Drina, care participase la război. Învinşi, preferaseră să se retragă într-un loc unde nu erau judecaţi.

Îmbrăcat în sutana lungă, neagră, cu capul acoperit cu o tichie, cu sandale în picioare, Radovan Karadžić porni pe scările uzate din piatră care duceau în curtea interioară. Se gândea că ar putea rămâne acolo mai multe săptămâni, dacă nu chiar luni de zile, să scrie, să citească sau să mediteze. Departe de urmăritori. La adăpost.

Aici, nimeni nu ar veni să îl caute. Chiar şi guvernul grec nu avea dreptul să îşi exercite puterea aici şi cu atât mai puţin să intre cu forţa într-o mănăstire. Toate chestiunile se rezolvau prin intermediul unui patriarh grec. De asemenea, Atena negase întotdeauna că ar fi auzit de prezenţa unui criminal de război pe teritoriul său. Muntele Athos nu aparţinea Greciei, ci lui Dumnezeu.

Ieşind de pe scări, Radovan Karadžić îl regăsi pe Nikola Tolimir, un tip înalt, solid, de aproape 2 metri, unul din membrii „Preventiva" care lua parte la sejurul lui monahal. El şi Janko Jelisic locuiau într-o clădire situată aproape de criptă, mai jos de mănăstire, rezervată pelerinilor în trecere.

Înarmaţi, cei doi bărbaţi erau acolo pentru a preveni imprevizibilul, în timp ce ceilalţi doi, rămaşi la hotelul *Alexandros*, asigurau legătura cu lumea exterioară.

*

* *

Malko privi invitaţia de a petrece 3 zile la mănăstirea Chilandar, care tocmai îi parvenise prin faxul hotelului, graţie intervenţiei ambasadei Austriei la Atena. Ultimul element al operaţiunii „Chilandar". Îl prezentaseră drept un cercetător specializat în mănăstiri ortodoxe. Paşaportul perfect pentru a pătrunde în acest univers închis.

Şi singurul mod de a putea confirma prezenţa lui Radovan Karadžić la Chilandar, dacă se afla acolo.

Va lua deci vaporul a doua zi la Uranopoli şi va coborî la Yovantsa, unde o maşină a mănăstirii va veni să îl ia.

Tocmai urca în cameră când văzu un tip solid înaintând spre ei. Schimbă câteva cuvinte în greceşte cu Athinai şi veni spre Malko, cu mâna întinsă.

Athinai, liana blondă de la recepţie, îi şopti:

– Este dl Alexandros, proprietarul hotelului.

Acesta i se adresă lui Malko în greacă, apoi trecu, ciudat, pe spaniolă. Interesându-se dacă era mulţumit de sejur. Liniştit, continuă:

– Mergeţi la *Agion Oros*, este bine. Aţi ales o mănăstire?

Malko ar fi trebuit să mintă, dar grecul ştia foarte bine cum funcţionează sistemul.

– Da, zise el, Chilandar. Este, se pare, cea mai veche şi una din cele mai interesante.

– Foarte bună alegere, aprobă Aslanidis Alexandros. Vă urez o şedere plăcută.

Malko îl privi cum se îndepărtează, cu un nod în stomac. Această solicitudine i se părea suspectă. Se întoarse spre liana blondă şi întrebă:

– Aşa se interesează de fiecare client?

– Oh, nu! făcu ea, dar a văzut ca sunteţi diferit de turiştii care vin aici. Este un intelectual...

Malko îşi dori deodată să afle mai multe despre acest „intelectual".

– Vreţi să bem un pahar la Uranopoli?

Ea îi aruncă o privire recunoscătoare.

– Oh, da! Sunt 10 zile de când nu am ieşit de aici. Dar nu trebuie să se afle. Ne întâlnim peste o jumătate de oră la şosea, în faţa panoului hotelului.

*

* *

Uranopoli era chiar sinistru. Malko şi liana blondă încheiaseră seara într-o *taverna* cu muzică grecească şi o asistenţă răzleaţă. Ca o bună patrioată, Athinai refuzase uzo, pentru un Defender „5 ani vechime", mai nobil în ochii ei... Urmat de altfel de un al doilea. Trăncăneala ei nu prezenta niciun interes şi Malko începea să se întrebe cum să pună capăt acestei escapade. Se uită la ceasul Breitling şi oftă:

– O să mă trezesc devreme mâine dimineaţă.

– Ah, aşa este! făcu Athinai, docilă.

În timp ce ieşea înaintea lui din *taverna*, îi admiră silueta: liana nu era complet plată... Sâni foarte ridicaţi şi ascuţiţi, un fund rotund, picioare interminabile. Când se opriră în faţa hotelului, îi şopti lui Malko:

– Lăsaţi-mă aici! Nu trebuie să fiu văzută cu un client. Este interzis. Mulţumesc pentru această minunată seară.

Săruta cu pasiune, emanând o aromă de scotch şi, când Malko îi atinse sfârcurile sânilor prin rochie,

ea începu să se agite în toate direcţiile şi îl imploră în cele din urmă:

– Opriţi-vă, sunt foarte sensibilă...

Nu numai că nu se conformă, dar îşi continuă explorarea, mult mai jos. Loviturile de picior ale Athinaiei făceau să tremure caroseria maşinii. Era chiar *foarte* sensibilă. Ceea ce îi trezise serios libidoul lui Malko. Dar când îi luă mâna Athinaiei şi o puse pe el, tânăra grecoaică scoase un geamăt aproape de plâns.

– Oh, nu, nu aici!

– Veniţi în camera mea, atunci.

Acum, o dorea cu adevărat.

Nu spuse la început „nu" decât de formă. Cu picioarele ei interminabile, depărtate cât îi permitea spaţiul îngust din mica Toyota, tresărea la fiecare atingere a lui Malko, aproape de orgasm.

Deodată, se repezi spre portieră şi, întorcându-se, zise în şoaptă:

– Vin după dumneavoastră!

Malko nu avu mult timp de aşteptat. Tocmai îşi scotea cămaşa când auzi un ciocănit la uşă. Era Athinai, în picioarele goale. Îl îmbrăţişă pătimaş pe Malko şi se treziră pe pat, el pe spate, ea îngenuncheată peste el, ocupată să îi ofere ceea ce nu îndrăznise să facă în maşină. O admirabilă şi conştiincioasă felaţie parcă ruptă din soare. Nu avu decât să inverseze poziţia pentru a-i ridica rochia lungă de recepţioneră şi să o penetreze în pântecele primitor. Din pudoare probabil, îşi scosese deja chilotul.

Era atât de sensibilă şi în acel loc. Abia începu Malko să se mişte că Athinai începu să juiseze practic fără încetare. La început, cu un ţipăt răguşit

pe care şi-l estompă imediat muşcându-şi mâna, apoi lăsând să scape, prin acest căuş improvizat, gemete continue şi încântătoare... Interminabilele ei picioare încrucişate la spatele lui Malko îl strângeau gata să îl sufoce.

Nu era Grecia delicată din cărţile poştale.

Când Malko se eliberă în ea, ţipătul ei aproape că trecu prin uşă, deşi aproape că îşi devorase mâna.

Apoi, rămase nemişcată ca o moartă, cu braţele şi picioarele depărtate. Abia după ce îşi recăpătă suflul, remarcă fără răutate:

– Nu eşti singurul care merge la Chilandar mâine dimineaţă. Am văzut în registrul de la recepţie că un alt client pleacă şi el, dar mult mai devreme. Un sârb, cred, un tip înalt, ras în cap.

CAPITOLUL XXIII

Malko se trezise în zori, tulburat de mărturisirea Athinaiei: nu putea fi o coincidenţă ca unul din membrii „Preventiva" să meargă la Chilandar în aceeaşi zi cu el. În plus, după spusele grecoaicei, solicitarea acestuia nu fusese notată decât mai târziu. După discuţia lui Malko cu proprietarul hotelului, fervent admirator al lui Radovan Karadžić...

Malko urma să declanşeze totuşi operaţiunea. Agentul CIA, care debarcase în prima zi la Yovantsa, ajunsese în cele din urmă în apropiere de Chilandar şi stătea în aer liber, urmărind şoseaua şi ţinând legătura prin Thuraya, indispensabil pe Muntele Athos lipsit de orice releu de telefonie mobilă.

Alţi doi agenţi, deghizaţi în pelerini, plecau cu acelaşi vapor ca Malko spre mănăstirea Esfigmenu, care domina coasta de est, la 45 de minute de mers pe jos de Chilandar. Echipaţi cu binocluri puternice, puteau supraveghea orice tentativă de fugă prin partea de nord.

Doi agenţi ai CIA – un cuplu – asigurau coordonarea operaţiunii din Uranopoli. Trei nave din Flota a VI-a SUA patrulau la o jumătate de oră distanţă pe mare de peninsulă. O corvetă, o vedetă rapidă mare şi un mic port-elicopter.

Autorităţile greceşti nu ştiau încă de desfăşurarea de forţe. Dar, imediat ce Malko îl va identifica

pozitiv pe Radovan Karadžić la mănăstirea Chilandar, procurorul de la Tribunalul Penal Internaţional de la Haga, Carla Del Ponte, va solicita oficial guvernului grec arestarea criminalului de război, pe baza mandatului Interpol. Şi, în culise, americanii vor face presiuni asupra grecilor, pentru a se asigura că nu există nicio piedică. Radovan Karadžić se baza pe numeroşi susţinători în Grecia, începând cu avocatul Lycourezos, foarte bine plasat politic.

Malko lăsă cheia la recepţie. Liana blondă probabil mai doarmea încă, iar cei doi *case officers* ai CIA plecaseră deja.

*

* *

Božidar Popović aştepta de o oră, printre alţi candidaţi la călătorie, în portul pescăresc Ierissos, la vreo 10 kilometri est de Uranopoli. A doua deplasare a sa în 24 de ore. Vaporul galben, programat să plece la 5:30 spre mănăstirea Esfigmenou, era ancorat încă la chei. Această legătură cu costa de nord a *Agion Oros* era riscantă. Erau suficiente câteva valuri pentru ca debarcaderul din Esfigmenou să fie impracticabil.

Căpitanul vedetei coborî în cele din urmă dintr-un taxi însoţit de un călugăr. După o scurtă discuţie, decise să-şi încerce norocul, dar dacă vântul era prea puternic, vor reveni fără să debarce.

Božidar Popović sări primul pe vas. De seara trecută, nu mai avea stare. Patronul de la *Alexandros* îl anunţase în cameră, după conversaţia sa cu unul din clienţii hotelului că omul nu avea profilul unui pelerin. Ori, acesta pleca spre Chilandar.

Božidar Popović hotărâse deci să meargă urgent să îl anunţe pe Radovan Karadžić.

Se instală pe bancheta din spate în timp ce vaporul se îndepărta de chei. În fundul genţii sport avea două grenade defensive, un pumnal de comando şi un Makarov 9 mm automat. Sărută mica medalie de la gât, rugându-se ca marea să fie calmă în cealaltă parte. Dacă totul decurgea bine, ar ajunge înaintea feribotului de la Uranopoli.

*

* *

Malko sări pe beton în acelaşi timp cu un bărbat care căra zeci de cartoane de ouă. Fu întâmpinat imediat de un călugăr care îl duse până la un microbuz albastru. Un alt pelerin debarcase şi el: un grec desigur, murdar şi bărbos.

– *You go to Chilandar?* întrebă Malko.

– *Yes.*

Luară loc în vehiculul care începu să escaladeze drumul tăiat printre miile de mimoze, chiparoşi sălbatici şi blocuri de granit. Nicio locuinţă, niciun semn de viaţă, niciun vehicul. Acest drum era utilizat doar de ocupanţii celor două mănăstiri, Chilandar şi Esfigmenou. Depăşiră un grup de pelerini care cărau prin căldură saci enormi.

Credinţa este frumoasă.

Chilandar se afla într-o vâlcea şi o văzură în ultimul moment, cu impresionantele ei ziduri din piatră gri. O fortăreaţă.

Microbuzul se opri în faţa unei arcade din piatră, ridicată înaintea unei porţi întărite cu fier datând cu siguranţă din Evul Mediu. Destul de joasă pentru ca un călăreţ să nu poată trece pe acolo: precauţie nece-

sară, din timpul invaziilor mai mult sau mai puţin barbare. Cruciaţii se purtaseră dur cu călugării din acele vremuri. Duşmani ai religiei ortodoxe, îi masacraseră bucuroşi pe călugări, arseseră mănăstirea şi îi vânduseră pe supravieţuitori ca sclavi...

Era înainte de reconcilierea dintre culte...

Malko intră împreună cu celălalt pelerin într-o mică încăpere de sub arcadă, în stânga. Aici se vindeau obiecte de cult locale la preţuri exorbitante şi pelerinii erau serviţi cu cafea, ceai şi rahat.

Un călugăr imens a cărui barbă şi mustaţă se confundau într-o maiestuoasă tufă de păr negru, încât te întrebai cum reuşea să mănânce – nu i se mai vedea gura – arătă cu degetul spre Malko.

– Malko?

– *Da.*

În mănăstiri nu se cunoşteau decât prenumele.

– Urmaţi-mă.

Ieşiră şi coborâră un drum prost pavat care ducea la dependinţe, traversând un cimitir minuscul, în faţa criptei în care se odihneau craniile tuturor călugărilor care trăiseră acolo de la ridicarea mănăstirii. Călugărul hotelier îl instală pe Malko într-o cameră mică, mobilată doar cu două paturi şi cârlige montate în perete pentru agăţarea hainelor.

– Stareţul nostru vă va vizita mai târziu, ca pe toţi oaspeţii noştri, anunţă călugărul. Puteţi merge să vă rugaţi când doriţi în capelă. Masa este la ora 19:00. Veţi fi anunţat...

Şi dispăru.

*

* *

Božidar Popović ajunsese transpirat la Chilandar, după o debarcare acrobatică datorită vântului destul de violent numit *meltem*, care bătea toată vara pe marea Egee. Cum nu îl aştepta nimeni, ajunsese la mănăstire pe jos. Călugărul hotelier îl cunoştea şi îl instală fără probleme în clădirea invitaţilor, lăsându-l apoi să circule prin mănăstire după bunul plac.

Uşa chiliei lui Radovan Karadžić era încuiată şi acesta nu răspundea. Božidar Popović plecă în căutarea lui, luând-o pe o potecă care ducea la vechiul turn, unde liderului sârb îi plăcea să meargă să mediteze. Pe sub cămaşă, îşi băgase enormul pistol automat. Avea un presentiment neplăcut, chiar dacă atmosfera respira un calm absolut.

*

* *

– Sunt fratele Stevan. Vreţi să faceţi câţiva paşi cu mine?

Călugărul, cu o barbă scurtă, ochelari, o sutană curată, bătuse la uşa lui Malko şi îi zâmbea. Se îndepărtară pe imensul domeniu. Un tractor smulgea buturugi. Părintele Stevan respira bunătate şi calm.

– Ce vă aduce la Chilandar? întrebă el. Este o chestiune spirituală? O dorinţă de calm?

– Sunt interesat mult de mănăstirile sârbeşti şi de lupta bisericii ortodoxe pentru a-şi menţine valorile, explică Malko. Şi noi, în Austria, am suferit dominaţia Imperiului Otoman. Încă mai sunt şi acum urme.

Călugărul sârb se opri brusc, ca atins de paralizie.

– Mai puţin ca noi! zise el. Turcii s-au purtat ca nişte sălbatici. Ştiţi că, imediat ce invadau o mănăstire, scoteau ochii sfintelor icoane?

– Nu! recunoscu Malko.

Fratele Stevan continuă:

– Cei pe care i-au convertit au continuat pe această cale. În 1941, musulmanii din Surajevo au tăiat nasul şi urechile bunicului meu înainte de a-l înjunghia, preciză el pe un ton dureros; mercenari care lucrau cu naziştii.

– Este oribil, recunoscu Malko.

Fratele Stevan oftă.

– Hristos este în sufletul meu, sunt lucruri dificil de uitat.

Vizibil, nu era cazul lui.

– Aţi cunoscut şi comunismul, remarcă disimulat Malko.

– Nici chiar Tito nu ne-a persecutat ca turcii! Iar Slobodan Milošević, în 1989, probabil cuprins de credinţă, a autorizat din nou ceremoniile religioase. Totuşi, când a vrut să vină aici, la Chilandar, ne-am încuiat în chiliile noastre pentru a ne ruga şi am refuzat să-l vedem. După plecarea lui, am sfinţit cu tămâie locul unde aterizase elicopterul lui...

– Serbia a cunoscut multe necazuri, concluzionă Malko. Inclusiv oribilul război civil.

Fratele Stevan îl privi cu o înfăţişare gravă.

– Nu era un război civil. Câţiva oameni de onoare au vrut să reducă influenţa turcă. Să reconstituie Marea Serbie, puternică şi religioasă. Doar că...

Îşi întrerupse fraza şi Malko trebui să îl facă să continue.

– Doar că ce?

Călugărul sârb coborî tonul.

– Au fost învinşi de un complot al evreilor şi americanilor care vor să distrugă Europa şi mai ales

Serbia. Vor să ne ia Kosovo, leagănul poporului nostru. Îi ajută pe musulmani peste tot prin lume. Avem informaţii sigure. Pe ascuns, îi înarmează pe cei care pretind că sunt inamicii lor. În Bosnia-Herţegovina, americanii i-au reinstalat pe turci în casele sârbilor... Niciun criminal de război musulman nu a fost arestat.

Era de neoprit pe acest subiect.

– Ce credeţi despre cei care au adus războiul în Bosnia? întrebă Malko.

Călugărul se închină.

– Sunt oameni sfinţi, Dumnezeu să îi apere!

Mai bine nu se angaja pe acest teren alunecos. Reluară drumul spre mănăstire, discutând politică, întâlnind câteva pisici înfometate şi speriate.

– Totuşi sunt pisici pe aici, remarcă Malko.

Fratele Stevan ridică ochii spre cer.

– Mda! Unii novici chiar le şi hrănesc. La mănăstirea rusă, fraţii noştri sunt mai intransigenţi: prind pisicile şi le spânzură cu sârmă, ca să nu polueze acest pământ sacru.

Privirea lui avea o lucire nebună.

Ajunşi la mănăstire, se despărţiră, Malko mergând spre capelă: trebuia, cu orice preţ, să găsească o ocazie de a-l întâlni pe Radovan Karadžić. Ori, sejurul lui nu putea depăşi 3 zile.

*

* *

Un cântec de o tristeţe infinită se ridica din naosul central al capelei. Malko, în calitate de nonortodox, nu avea dreptul decât în prima sală, măr-

ginită de scaune din lemn foarte înalte în formă de sicrie verticale, în care te puteai aşeza sau rămâne în picioare.

Trei călugări erau cufundaţi în rugăciune. Un altul intră, se duse să sărute de câte trei ori icoanele din stânga uşii, apoi se alătură în al doilea naos unor călugări care ţineau o slujbă, cu mişcări largi de cădelniţă. Malko începea să aibă crampe. Aceste cântece ininteligibile şi lente degajau o atmosferă ciudată.

Şi nici urmă de Radovan Karadžić.

Decepţionat, se retrase, întorcându-se în camera lui.

Un zgomot ciudat, ca al unci ciocănitoare care bătea într-un copac, îl făcu să iasă. Un călugăr se plimba prin mănăstire, înarmat cu un ciocan şi o bucată de lemn – simandrul – pentru a anunţa ora mesei. Malko îl urmă.

Vreo douăzeci de călugări erau adunaţi în faţa capelei, ronţăind tot felul de *zakuski*, în picioare sau aşezaţi pe bănci. Fratele Stevan se apropie.

– Este mâncarea morţilor, explică el. Adevărata masă vine după aceea.

Într-adevăr, un clopot începu să bată şi călugării începură să intre în *trapeza*, sufrageria mănăstirii. O sală imensă, cu tavanul şi pereţii acoperiţi cu gravuri vechi şi lemn vopsit, mobilată cu mese lungi din lemn şi bănci.

Pe o mică estradă, un călugăr recita o rugăciune. Se aştepta ca toţi călugării să sosească. Malko şi ceilalţi invitaţi aveau dreptul la o masă separată. Pulsul îi crescu. Aproape în faţa lui se afla sârbul cu

capul ras de la hotel *Alexandros*! Cum ajunsese până acolo? Nu îl văzuse pe vapor!

Un pocnet din degete şi toată lumea se aşeză şi începu să mănânce într-o linişte absolută. Mesele erau pregătite: carafe cu apă, vin, pâine şi farfurii pline. Spanac, cartofi, fructe, măsline, ceapă proaspătă.

Niciodată carne sau peşte: călugări erau vegetarieni...

Malko încercă să distingă feţele călugărilor, dar mulţi dintre ei erau cu spatele spre el. Toată mănăstirea părea să participe la masă. Radovan Karadžić *trebuia* să se afle printre sutanele negre...

Sfârşitul mesei sosi foarte repede. Toţi se ridicară dintr-o mişcare. Călugării ieşiră primii, în şir indian. De această dată, Malko putu să îi vadă pe *toţi*. Radovan Karadžić nu era printre ei. Când urma să iasă şi el, întâlni privirea bărbatului cu craniul ras. Aceasta nu dură decât o fracţiune de secundă, dar simţi că era reperat. Radovan Karadžić fusese anunţat de prezenţa sa, ceea ce explica absenţa lui de la masă.

Ajunse afară, plin de furie.

Cum să îl facă pe criminalul de război să iasă din celula sa inviolabilă?

CAPITOLUL XXIV

Božidar Popović înfiletă cu atenţie un amortizor lung la pistolul Makarov. Camera lui se afla chiar deasupra celei a bărbatului cu ochii aurii pe care îl ştia de acum că este agent al CIA. Prin telefon, verificase anumite indicii la Belgrad şi nu mai exista nicio îndoială.

Ori, acest bărbat nu era probabil singur în zonă. La mănăstire, Božidar Popović nu reperase alţi suspecţi, dar nu era suficient ca să se liniştească. Mai mult, trebuia să-l evacueze pe Radovan Karadžić, prin Ierissos, mult mai discret decât Uranopoli. Ex-liderul sârb, în sutană de călugăr, nu ar atrage atenţia. De acolo, vor merge la Salonic, apoi spre nordul Greciei, în maşina unui simpatizant grec, pentru a ajunge apoi la frontiera cu Macedonia şi Bulgaria. Graţie actelor false şi ţinutei sale, Radovan Karadžić avea puţine şanse să fie interceptat. Şi, din Bulgaria, i-ar fi uşor să se întoarcă în Serbia.

Acest plan impunea neutralizarea bărbatului care îl spiona în interiorul mănăstirii, pentru a câştiga un oarecare avans. Comunicaţiile fiind foarte dificile cu exteriorul, absenţa acestui spion putea trece neobservată una sau 2 zile. După masă, Božidar Popović ieşise să se plimbe, reperând un loc perfect în care să ascundă cadavrul: un şantier condus de muncitori sârbi, unde se aflau toate ustensilele necesare pentru a săpa o groapă. Odată cu căderea nopţii, în afară de

pisicile înfometate, nimeni nu se hazarda afară. Era deci uşor să transporte cadavrul.

Băgă pistolul Makarov într-unul din buzunarele largi ale pantalonului de pânză şi coborî. Era lumină în baia comună de la etaj, dar niciun zgomot. Ceilalţi ocupanţi ai pavilionului se culcaseră deja pentru a se trezi la ora 4:00 dimineaţa, la prima rugăciune. În momentul în care sârbul ajungea la parter, uşa de la camera spionului se deschise şi nu avu timp decât să se refugieze în baie! Îl auzi ieşind, aşteptă puţin şi ieşi şi el afară.

Zări silueta care se îndepărta în curte. Ce avea de făcut afară la această oră? Avea întâlnire? Planul americanilor era mult mai avansat decât credea? Rezistă dorinţei de a-l urmări: era prea periculos... Această ieşire îi oferea o ocazie providenţială de a-şi simplifica treaba, evitând să-l omoare în cameră. Privi în jurul său şi reperă uşa de la cripta în care erau conservate craniile călugărilor. Nu era încuiată cu cheia. Intră, lăsând uşa uşor întredeschisă. Pentru a se întoarce în cameră, adversarul său trebuia să treacă pe acolo. Va ieşi în urma lui şi îi va trage un glonţ în ceafă.

*

* *

Malko, în picioare lângă vechiul turn din secolul al XIII-lea, îşi orientă telefonul Thuraya pentru a capta satelitul. Era un aparat criptat, conectat la un altul, undeva în Washington, la CIA. Imediat ce formă numărul, o voce neutră îi răspunse, mulţumindu-se să repete.

– Aici „Teddy Bear", anunţă Malko. Vreau să vorbesc cu Max.

– Un moment, vă rog.

Treizeci de secunde mai târziu îl avea la telefon pe „Max", coordonatorul Agenţiei pentru operaţiunea „Teddy Bear". Îi raportă rapid, explicând că Karadžić nu se arătase şi aflase probabil de prezenţa lui.

– Ar trebui anunţate autorităţile greceşti, concluzionă el, sunt *sigur* că este aici.

– Dar nu l-aţi identificat pozitiv.

– Nu, trebui să recunoască Malko.

– Poate rămâne închis mult timp în camera sa?

– Da. Anumiţi călugări se refugiază timp de luni întregi în „schituri", minimănăstiri, pentru a medita şi a se ruga. Ori, eu nu pot rămâne aici decât 3 zile...

– Bine, concluzionă „Max". O să transmit mai departe şi te voi ţine la curent.. Continuaţi supravegherea. Dacă îl vedeţi, sunaţi imediat. Toată operaţiunea noastră este condiţionată de o *positive identification* din partea dumneavoastră.

Nu mai avea nimic de spus. Malko privi cerul înstelat, ascultă ţipetele păsărilor de noapte. Visând în secret să dea nas în nas cu Radovan Karadžić... După ce Thuraya închise, se întoarse spre mănăstire. Întrebându-se cum să îl facă pe sârb să iasă din celula lui... Imposibil să verifice locurile, erau sute de încăperi, labirinturi de holuri şi etaje.

Nişte pisici se băteau în jurul unei pubele. Zări o umbră şi se opri, cu arterele brusc încărcate de adrenalină.

O siluetă neagră tocmai împărţea mâncare pisicilor... Un călugăr „depravat" care se ascundea pentru a săvârşi această operă de caritate.

Îşi continuă drumul. Trecând prin faţa criptei, remarcă brusc că uşa era întredeschisă. Curios, îşi zise

că spectacolul trebuia să fie impresionant şi împinse uşa care se mişcă cu un scârţâit. Pipăi pentru a găsi întrerupătorul luminii.

*

* *

Božidar Popović simţi cum pulsul îi creşte brusc când uşa criptei se deschise scârţâind. Nu credea în fantome dar simţi un fel de panică, dându-se brusc înapoi şi lovind una din etajerele pe care se aflau zeci de cranii bine înşiruite.

Sub greutatea lui, etajera se prăbuşi şi craniile se împrăştiară pe jos.

Chiar în momentul în care lumina se aprindea.

Apăru bărbatul pe care îl aştepta să-l omoare. Timp de câteva secunde, se priviră ca nişte câini din porţelan, apoi Božidar Popović duse mâna spre buzunar pentru a-şi scoate arma. Că îl omora acolo sau afară, nu schimba cu nimic situaţia.

*

* *

Malko, cu adrenalina în artere, fotografie scena şi înţelese. Nu avea armă şi, dacă fugea, celălalt îl dobora. Îl văzu schiţând un gest spre pantalonul din pânză şi îl lovi puternic între picioare. Sârbul se îndoi imediat cu un grohăit de durere, apăsându-şi cu amândouă mâinile părţile nobile.

La întâmplare, Malko luă de pe una din etajere un craniu şi îl aruncă cu toată forţa spre faţa adversarului. Celălalt, cu nasul probabil spart, scoase un nou ţipăt de durere şi se dădu înapoi, împiedicându-se de craniile împrăştiate pe jos.

Cum era de două ori cât Malko, nici vorbă să angajeze lupta.

Dintr-un salt, acesta se îndreptă spre uşă şi se duse nu spre camera lui, ci spre mănăstire. Acolo, ar putea să se ascundă... Se întoarse şi zări o siluetă care alerga în urma lui. Apoi, urechea lui exersată auzi două şuierături la rând. Îşi încordă muşchii, aşteptându-se să primească un glonţ în spate...

Gâfâia când ajunse la arcada care ducea spre interiorul mănăstirii. Luna lumina chiparoşii şi masa întunecată a capelei. Ceea ce îi dădu o idee. Urmăritorul său nu era încă în apropiere.

Împinse uşa grea care se deschise spre primul naos al capelei. Un călugăr, îngenuncheat în faţa icoanelor, se ruga în tăcere, la lumina lumânărilor. Malko se instală într-o strană din spatele lui şi îşi trase sufletul. Contrastul dintre ucigaşul care îl urmărea şi acest om care se ruga, senin, avea ceva ireal. Nemişcat ca o statuie, Malko simţea gândurile care i se amestecau în cap. Nu vedea decât spatele călugărului. Şi dacă era Radovan Karadžić?

Nu îşi răspunse încă la întrebare când auzi uşa deschizându-se. Câteva secunde mai târziu, sârbul înalt cu capul ras apăru şi el, făcu semnul crucii şi îi adresă o privire feroce. Cei doi bărbaţi rămaseră nemişcaţi, măsurându-se din priviri. Simţea că ucigaşul era indispus. Un singur risc: călugărul să termine rugăciunile şi să îi lase singuri. Minutele se scurgeau într-o linişte absolută... Apoi, călugărul îngenuncheat se ridică, se întoarse şi Malko îi văzu faţa: nu era Radovan Karadžić.

Era gata să plece în urma lui, dar se răzgândi. Mai bine să înfrunte moartea în faţă.

Sârbul îi expedie o privire plină de ură glacială. La fiecare secundă, Malko se aştepta ca acesta să îşi scoată arma. Totuşi, nu făcu nimic. După un timp, se apropie de icoane, se înclină adânc, făcu semnul crucii şi ieşi fără să îl privească pe Malko.

Acesta se mai relaxă puţin, scârţâind scaunul de lemn sub el. Sârbul nu voise să îl omoare în capelă. Nu avea decât să stea pe scaunul lui inconfortabil până la răsărit, căci celălalt îl aştepta probabil afară.

*

* *

Božidar Popović înaintă în tăcere pe culoarele din aripa mănăstirii în care locuia Radovan Karadžić. Un adevărat labirint. Era aproape ora 23:00, dar ştia că liderul sârb citea adesea până târziu. Bătu uşor la uşă şi aşteptă. Se auzi un foşnet de cealaltă parte şi zise în şoaptă:

– *Sma* Bozidar.[1]

Radovan Karadžić deschise uşa. Avea ochelarii şi cu siguranţă tocmai citea. Sârbul îl puse la curent cu ceea ce se întâmplase şi concluzionă:

– Trebuie să plecaţi cât mai repede posibil. Mâine dimineaţă, dacă vaporul poate acosta. Ei ştiu că dumneavoastră sunteţi aici.

Ex-liderul Republicii Srpska se gândi îndelung şi zise:

– Nu, rămân aici.

– Dar, protestă sârbul, dacă...

Radovan Karadžić zâmbi.

[1] Sunt Bozidar. (n.aut.)

– Aici sunt cel mai în siguranţă! Mai târziu, se va vedea. Mergeţi la culcare şi continuaţi să mă protejaţi. Dumnezeu vă va proteja şi el.

Închise uşa uşor iar Božidar Popović se îndepărtă pe culoar, blestemând încăpăţânarea bătrânului; fugărit de americani care îi voiau pieirea, refuza să se apere. În timp ce se întorcea spre camera lui, adresă cerului o rugăciune tăcută pentru ca Del Ponte să ardă pe vecie în flăcările infernului.

*

* *

Malko avea să petreacă a treia şi ultima noapte la mănăstirea Chilandar. De la întâlnirea lui cu ucigaşul sârb, nimic nu se mai întâmplase. Din prudenţă, petrecuse noaptea în capelă până când călugării sosiseră pentru primele rugăciuni de dimineaţă.

Mai răbdase o oră, înecat de fumul de tămâie, anchilozat, toropit de melopeea tristă a cântecelor gregoriene.

La micul dejun, a doua zi, fratele Stevan se apropie de el cu un zâmbet călduros.

– Am fost fericit să vă văd dimineaţă, la prima noastră slujbă. Sper ca acest scurt sejur în comunitatea noastră să vă aducă pacea interioară şi să vă rugaţi pentru noi.

Dificil de mărturisit că pietatea nu prea avea legătură cu prezenţa sa, datorată exclusiv dorinţei lui de a supravieţui. Apoi *iguman*-ul îi propuse să îi arate cripta. Ca şi cum bănuia ceva.

Toate craniile fuseseră puse la loc. Fratele Stevan scoase o cutie din lemn în care erau două tibii şi un craniu ciudat de auriu.

– Acesta este un sfânt, anunţă el în timp ce se închina. A trăit în secolul al XIV-lea. Ne dăm seama după culoarea oaselor sale.

Malko privi alinierea de cranii. Majoritatea nu mai aveau dinţi iar unul dintre ele i se păru mult mai mic decât celelalte: un microcefal. Imposibil de aflat cine era: craniile erau anonime.

Seara sosi cu clopotul care bătea pentru cină. Până în ultima secundă, Malko spera să îl vadă pe Radovan Karadžić în *trapeza*, dar acesta nu apăru. Ucigaşul sârb dispăruse. Pelerinii mergeau spre pavilion, petrecând ore întregi în rugăciuni. Ritmul imuabil al acestui loc unic, în afara timpului, era cel al Eternităţii.

Revenind în camera lui, văzu că avea un mesaj pe Thuraya. Trebuia să îl sune pe „Max".

Când stabili legătura cu el, americanul îi zise imediat:

– Cred că am găsit o cale să vă ajutăm. În următoarele ore, fiţi vigilent.

– Despre ce este vorba?

– Nu vă pot spune, dar de data asta, cred că avem ceva. Vă repet, imediat ce avem o *positive identification*, furia Domnului se va abate asupra acestei mănăstiri afurisite, iar fuga criminalului de război se va termina. OK, vă las.

Malko închise Thuraya, perplex. Ştia că agenţi ai CIA erau postaţi în jurul Chilandar, dar nu vedea cum vor acţiona.

*

* *

Cei patru bărbaţi înaintau în linişte prin tufişuri, pe o potecă aproape invizibilă. Echipaţi cu aparate de

vedere în infraroşu, mergeau fără probleme. Primul ajunse pe creasta împădurită care domina mănăstirea Chilandar şi se opri.

Niciun zgomot, în afară de păsările de noapte şi, uneori, câte un clopot.

O barcă pneumatică îi debarcase, la căderea nopţii, pe o mică plajă de nisip, nu departe de mănăstirea Esfigmenu. Încărcaţi ca nişte asini, le trebuise mai mult de 3 ore să ajungă la obiectiv, fără să meargă pe drumul principal.

Şeful aşteptă ca oamenii săi să îşi tragă puţin sufletul şi începură coborârea. La aproximativ 10 kilometri de mal, vasul-mamă aştepta momentul apropierii pentru a-i recupera. Trebuiau să fie departe înainte de răsărit.

*

* *

Mirosul îl trezi pe Malko. Se ridică sărind din pat şi, automat, privi prin fereastra fără obloane; zări o lucire roşie care lumina zidurile mănăstirii vechi de parcă era ziuă. Ieşi pe palier.

Un pelerin bărbos îl interpelă imediat.

– Mănăstirea arde! Dumnezeul meu, este oribil.

Fără să vorbească, se îmbrăcară şi ieşiră afară. Spectacolul era feeric şi abominabil în acelaşi timp. Flăcările se ridicau pe ziduri, acompaniate de un fum negru şi dens. Balcoanele din lemn vopsit în roşu ardeau ca nişte torţe.

Malko rămase înmărmurit, înţelegând sensul mesajului enigmatic al lui „Max". CIA dăduse foc mănăstirii pentru a-l forţa pe Radovan Karadžić să se arate!

Era în acelaşi timp logic, dar şi complet nebunesc!

Ajunşi la arcadă, pelerinul şi el trebuiră să se dea înapoi. Pe toată partea dreaptă şarpanta din lemn ardea cu flăcări de 20 de metri! Ocoliră şi ajunseră în mijlocul mănăstirii, trecând printr-un tunel de sub turnul pătrat. Chiparoşii, de lângă capelă, ardeau ca un foc de tabără.

Călugării ieşeau din toate colţurile, adunându-se în spaţiul deschis, buimăciţi. Malko văzu că unii se rugau cu voce tare, îngenuncheaţi. Atmosfera era irespirabilă, iar incendiul părea să se întindă în toată mănăstirea. Deodată, se lovi de fratele Stevan care părea ciudat de calm.

– Cum s-a declanşat acest incendiu? întrebă Malko.

– Domnul ne-a trimis un avertisment, răspunse calm călugărul. Poate ca să împărtăşim suferinţa poporului nostru. Aici, suntem prea protejaţi.

Se auzi un zgomot uimitor în spatele lui. Bârnele tocmai se prăbuşeau în jerbe de scântei uriaşe. Din fericire, vântul împingea fumul spre deal. Malko nici nu se mai gândea la Radovan Karadžić. Strânşi unul în celălalt ca nişte animale speriate, călugării priveau, fără să reacţioneze, cum mănăstirea lor se făcea scrum...

– Nu sunt pompieri? se miră Malko.

Fratele Stevan făcu un gest resemnat.

– I-am anunţat, dar vin tocmai de la Kyries. Le va trebui cel puţin 2 ore pentru a ajunge aici. Dacă vehiculele le funcţionează...

Malko se dădu înapoi pentru a se feri de foc în partea ocolită de flăcări, în faţa *trapezei*. Călugării

soseau, tot mai numeroşi, dar calmi, ca şi cum aceasta nu îi privea.

Pompierii sosiră după 2 ore şi jumătate. Două treimi din mănăstire arseseră. Nu mai rămăseseră decât pereţi arşi, bârne fumegânde, găuri căscate în ziduri. Fără să vrea, Malko examina toate feţele.

Nici urmă de Radovan Karadžić.

Se întoarse în camera lui atunci când ziua se ridica, lăsându-i pe călugări să încerce să îi ajute pe pompieri. Era dezgustat.

*

* *

Malko ajunse la intrarea în mănăstire, acolo unde erau primiţi turiştii. Toţi pelerinii plecau. Pompierii acţionau încă printre ruinele fumegânde. Doar marele turn pătrat rezistase focului. Călugării rătăceau de colo-colo, buimaci, deznădăjduiţi. Malko se uită la ceasul Breitling. Era prânzul. Într-o jumătate de oră, va pleca cu naveta mănăstirii spre Yovantsa.

Fratele Stevan apăru, la fel de calm.

– Am venit să vă spun la revedere, zise el. Sper că acest nefericit incident să nu vă fi tulburat.

– Este oribil, răspunse Malko, sincer şocat.

Când începi să utilizezi metodele inamicului, îţi laşi sufletul deoparte, în general.

Iguman-ul îi adresă un semn liniştitor.

– Dumnezeu a vrut să ne încerce. Din fericire, muzeul nostru, din turn, a fost cruţat. Vom reconstrui mănăstirea. Suntem aici de atât de mult timp...

– Nimeni nu a fost rănit?

Privirea fratelui Stevan se fixă în ochii lui.

– Ba da! Unul din fraţii noştri nu a putut părăsi chilia la timp şi a pierit asfixiat. A fost voinţa Domnului:

fratele Jaromir nu era aici decât de câteva zile, venit pentru o scurtă şedere. Va fi îngropat în faţa criptei.

Făcu semnul crucii şi îi adresă lui Malko un zâmbet impenetrabil.

– Rugaţi-vă pentru el. Noi ne vom ruga pentru dumneavoastră. Reveniţi când doriţi. Veţi fi mereu binevenit.

Făcu rapid un semn al crucii pe fruntea lui Malko, se întoarse şi se îndreptă spre ceea ce mai rămăsese din mănăstirea Chilandar.

Sfârşit

Malko simţi cum îi creşte pulsul:
- Karadžić tocmai pleacă!
Examinară ieşirile posibile. Vitraliile erau prea sus, iar această uşă putea rezista unui buldozer. Brusc, se auzi un zgomot metalic în partea superioară a zidului, în stânga uşii.
Malko văzu o cădelniţă mare aurită, introdusă din afară printr-o mică deschizătură pătrată aflată la peste 3 metri de sol, din care ieşea un fum uşor. Ţinută de un cârlig, era mult prea sus pentru a o putea prinde.

Un miros nou se suprapuse peste cel de tămâie. Un miros de ulei şi de pătrunjel, ca acela al unei supe ţărăneşti care tocmai fierbea.
Jovan Orić şi Dragana, ocupaţi să caute o ieşire, nu păreau să-i acorde atenţie.
Malko îşi aminti deodată ceva şi înţelese că era mirosul Morţii.

20.00

www.meteorpress.ro

ISBN 978-973-728-319-1

9 789737 283191

Distribuţie la:
telefon/fax 021.222.33.12;
021.222.83.80
e-mail: editura@meteorpress.ro;
comenzi@meteorpress.ro